

Mặt Trời Của Anh, Satan Của Em

Contents

Mặt Trời Của Anh, Satan Của Em	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1-2	2
3. Chương 1-2	5
4. Chương 2-1	8
5. Chương 2-2	12
6. Chương 3-1	15
7. Chương 3-2	19
8. Chương 4-1	22
9. Chương 4-2	26
10. Chương 5-1	29
11. Chương 5-2	32
12. Chương 6-1	36
13. Chương 6-2	39
14. Chương 7	43
15. Chương 7-2	46
16. Chương 8-1	50
17. Chương 8-2	52
18. Chương 8-3	55
19. Chương 9-1	57
20. Chương 9-2	60
21. Chương 10-1	63
22. Chương 10-2	67

Mặt Trời Của Anh, Satan Của Em

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trườngConvert: ngocquynh520Edit & beta: JinnnĐộ dài: 10 chu

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Ngày đó, khi nhìn Thượng Điền Luân chết trong phim “Anh Thư Lăng sống lại”, tôi đã khóc rất lâu vì nam thứ Duy Thịnh. Duy Thịnh dịu dàng toàn tâm toàn ý yêu Lăng, lúc nào cũng nhớ cô, thậm chí anh làm gì cũng đều vì cô. Nhưng, anh vẫn bị Lăng từ chối, cho đến cuối cùng, khi tính mạng của anh sắp kết thúc, anh vẫn một lòng bảo vệ cô gái mà mình yêu, lúc anh chết là lúc cánh hoa anh đào rơi, tôi thật sự đã khóc rất to. Trời mới biết bình thường tôi rất ít khi khóc. Khóc vì tình yêu không có kết quả của anh. (Như hiện tại, tôi vừa đánh chữ vừa kích động muốn khóc.) Mà điều đáng buồn nhất chính là sau khi Duy Thịnh chết, Lăng mới phát hiện ra mình thực sự yêu Duy Thịnh – (Duy Thịnh không đáng chết!)

Tình yêu này đáng thương mà cũng đáng buồn, khi còn sống Duy Thịnh giống như cây hoa anh đào, tươi đẹp rực rỡ nhưng cũng chóng tàn, anh toàn tâm toàn ý đến bên Lăng, đối với tình yêu không có lời hồi đáp, anh chưa bao giờ từ bỏ, nhưng cũng không ép buộc Lăng. Tình yêu của anh thật vĩ đại, lúc ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết, anh còn gọi tên Lăng.

Tình yêu, là cho đi vô tư, hay là chiếm đoạt mạnh mẽ? Tôi không rõ lắm, có lẽ Duy Thịnh yêu đã cho đi quá nhiều, nếu anh biết cách mạnh mẽ chiếm lấy, kiên cường thêm một chút nữa, thì có lẽ Lăng đã sớm biết mình yêu anh, mà không phải sau khi anh chết mới biết.

Yêu quá vô tư, tôi nghĩ, có lúc cũng là một loại sai lầm...

2. Chương 1-1-2

Đại học G – trường đại học nổi tiếng nhất cả nước, với trang thiết bị đầy đủ và lực lượng giáo viên hùng hậu. Không những giáo viên đều là người có uy tín trong ngành giáo dục, mà còn là những người tốt nghiệp từ trường này ra, có rất nhiều công ty lớn từ khắp mọi nơi muốn mời họ về làm, hơn nữa còn có rất nhiều nhân vật quan trọng của giới chính trị, giới kinh tế muốn đưa con tới trường này học, cho nên Đại học G dần trở thành trường học quý tộc, vì vậy mặc dù học phí đắt quá mức bình thường, nhưng nguyện vọng đầu tiên của học sinh vẫn là trường này.

Tháng chín ở Đại học G, ánh mặt trời ấm áp rơi xuống sân trường, khắp nơi đều là tiếng con trùng kêu, tiếng chim hót, một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Một chiếc Rolls-Royce màu đen sang trọng im lặng dừng ở cửa trường Đại học G, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường, cũng làm cho bảo vệ ở cổng trường Đại học G và bảo vệ trong phòng thường trực xóc lại 12 vạn phần tinh thần, cực kì phô trương, chắc chắn là nhân vật quan trọng đến.

Ngồi ở ghế lái, tài xế mặc đồng phục cung kính xuống xe, vòng qua đầu xe đến chỗ ngồi phía sau, khom lưng 90 độ mở cửa xe: “Thiếu gia, cậu đã đến trường học.” Giọng tràn đầy cung kính.

Một đôi giày thể thao WEIDA màu trắng lộ ra ở cửa xe, ngay sau đó, một thân hình cao lớn màu trắng từ trong xe bước ra.

A! Dù là người đi đường hay bảo vệ đều lặng lẽ than thở một tiếng. Đẹp trai quá!

Mái tóc đen nhánh dài tới eo được buộc lên bằng một sợi dây lụa màu xanh nhạt, làn da trắng nõn mịn màng, trên khuôn mặt trái xoan lạnh lùng là một đôi mắt to, xinh đẹp mê người. Sống mũi cao thẳng kết hợp với đôi môi trái tim phần hồng xinh đẹp. Anh đẹp trai đến mức tinh xảo, đẹp trai đến mức khó tin nổi, nhưng lại là vẻ đẹp trai mang theo khí chất u ám, khiến người khác cảm thấy giống như Quỷ Satan, trong lòng thầm sợ hãi.

Nếu là con cưng của thần, vì sao lại tản ra hơi thở tà mị khiến cho lòng người sợ hãi?

Nếu như..... trên người của anh không tản ra hơi thở mà lại khiến cho người khác sợ hãi kia, thì chắc chắn sẽ là một hình ảnh tuyệt mỹ khiến cho mọi người phải dừng chân thưởng thức.

Cổ nén sự kích động đến phát run, bảo vệ ra khỏi phòng thường trực, lạnh quá. Càng lại gần người trẻ tuổi trước mắt, ông đổ mồ hôi lạnh càng nhiều. Chưa bao giờ thấy một người đã bốn mươi tuổi như ông lại có thể sợ một chàng trai trẻ mới có hai mươi tuổi. Cố gắng dừng lại đứng trước người kia năm bước, bảo vệ trường nhún nhường lễ phép hỏi: “Xin hỏi các cậu tới tìm người hay là.....”

“Thiếu gia nhà chúng tôi năm nay là sinh viên trao đổi của trường Đại học Tokyo, xin hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu?” Tài xế đứng sau lưng người trẻ tuổi tiến lên một bước trả lời thay. Anh biết, thiếu gia luôn không thích nói chuyện với nhiều người.

“Năm nay Đại học Tokyo có sinh viên trao đổi sao?” Bảo vệ vội sắp xếp lại thông tin trong đầu mình, năm nay Đại học Tokyo chỉ trao đổi một người - “Chẳng lẽ... ngài chính là, là Thanh Thủy Ngự Thần?” Sau khi nhìn thấy tài xế gật đầu, đôi mắt của bảo vệ liền mở to, nhìn về phía người trẻ tuổi đang nhắm mắt, tỏa ra hơi thở tà mị. Anh chính là con trai duy nhất của Tổng giám đốc Thanh Thủy Long Giới – Tổng giám đốc của tập đoàn Thanh Thủy lớn thứ ba Nhật Bản, người thừa kế duy nhất của gia tộc Thanh Thủy!

Lắm bầm nói ra vị trí phòng của Hiệu trưởng, bảo vệ ngay ngốc đứng tại chỗ khoảng 30 phút.....

※ ※ ※

“Ai.....” Tiếng thở dài thứ 101 lần nữa truyền ra từ trong phòng làm việc của câu lạc bộ truyền thông, Lăng Hảo Hảo ngồi cạnh bàn tròn chuyên dụng trong phòng họp của câu lạc bộ truyền thông, một tay chống cằm, không nhịn được mà thở dài.

Sự ngu ngốc khi còn trẻ đã dẫn đến kết quả thê thảm ngày hôm nay, nói cô tự làm tự chịu cũng không quá đáng. Nhớ năm đó khi mới vào trường năm nhất, chưa quen cuộc sống ở đây, cô dễ dàng bị chủ tịch câu lạc bộ Triệu học năm ba dùng một xiên mực nướng và một hộp sữa tươi kéo vào câu lạc bộ truyền thông.

Ở câu lạc bộ truyền thông rồi rồi hơn một năm cho đến khi học trưởng Triệu tốt nghiệp đại học, anh ta liền phóng khoáng vỗ mông rời đi, mà trước khi đi còn không quên đặt gánh nặng của chủ tịch câu lạc bộ lên người cô, thời gian hạnh phúc của cô coi như hoàn toàn kết thúc. Không phải cô than phiền nhưng chủ tịch các câu lạc bộ khác so với câu lạc bộ truyền thông đều tốt hơn nhiều. Giống như cô, chẳng những phải chống đỡ cả câu lạc bộ truyền thông, mà còn phải đi khắp nơi bắt những thành viên “chạy trốn”.

Điều đáng mừng duy nhất là câu lạc bộ truyền thông ít thành viên đến đáng thương, tính cả cô cũng chỉ có mười người, người mới nhất là vào ngày nhập học năm ngoài cô vất vả lắm mới chiếm được lợi thế mà cướp về. Vốn nghĩ rằng về mặt của người mới Hứa Thiên Ái trông hiền lành như vậy, nhất định sẽ rất nghe lời mà viết nhiều bài báo, giảm bớt gánh nặng cho cô. Ai ngờ mới vào trường, liền bị chủ tịch Hội học sinh Tư Hiền Dật theo đuổi, điên cuồng rơi vào bẫy tình, cách đây không lâu vừa tổ chức lễ đính hôn.

Từ đó về sau, chỉ thấy Tiểu Ái vào cửa hội học sinh, không thấy cô trở lại cửa câu lạc bộ truyền thông. Xem ra đi tìm tay mơ mới có vẻ còn có hi vọng hơn là trông cậy vào Tiểu Ái trở về viết báo.

Trừ tay mơ Hứa Thiên Ái ở ngoài, còn những người khác càng không phải nói, trong đó có một người tên là Phi Đắc mà cô chưa bao giờ thấy bóng dáng, họp không đến, giao bản thảo cũng không đến, thậm chí ngay cả khi cô muốn đuổi anh ta ra khỏi câu lạc bộ, anh ta cũng có thể không quan tâm, cô tức giận coi anh ta là âm hồn, cứ bỏ mặc đó.

Ngoài ra còn mấy người khác thì ai cũng lười, vốn tưởng mình đã rất lười, ai ngờ bọn họ còn lười hơn cô, gửi gắm hi vọng lên người bọn họ, cô thà gửi hy vọng vào chính bản thân mình còn hơn.

Ít ra, cô nghĩ hè vẫn còn cố sống cố chết viết ra một bài báo, coi như “Chất” không thể cao nhưng “Lượng” cũng phải có. Mà mấy người lười biếng kia, ngay cả một tiêu đề cũng lười viết, tới ngày khai giảng cô giúp họ nộp bản thảo, họ còn rất “thành thật” mà nói với cô họ “quên”. Cô giận đến mức suýt chút nữa học máu chết ngay tại chỗ. Thật là một đám người vô sỉ, xem ra lúc nào đó cô nên dạy bảo mấy người kia thật tốt, để bọn họ biết ai mới là lão đại.

“Ai.....” Tiếng thở dài thứ 102 lần nữa truyền ra từ miệng Lăng Hảo Hảo, trong âm thanh tràn đầy bất đắc dĩ.

Thối quá, phòng làm việc của câu lạc bộ ở ngay cạnh toa-lét giống như sự thất bại của câu lạc bộ truyền thông, cho dù cô có xịt hết một chai nước hoa nhưng trong không khí vẫn có mùi hôi, và cứ hai ba phút lại truyền đến âm thanh xả nước. Ai, tai thính quá cũng thật khổ, ai bảo độ cách âm của vách tường và cánh cửa không thông qua chứng thực chất lượng ISO9002, muốn không nghe thấy cũng khó.

“Chủ tịch, cậu đừng than thở nữa được không.” Khang Mỹ Lệ ăn mặc mát mẻ ở bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa nói. Nghe chủ tịch thở dài khiến cho tâm trạng cắn hạt dưa của cô cũng không còn.

“Muốn tôi không than thở?” Âm thanh than thở bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt tràn đầy lửa giận quét mắt nhìn đám người đang nói chuyện quanh bàn tròn một lần: “Vây mấy con rùa các người mau nộp bản thảo cho tôi đi!” Hung hăng ngửa đầu uống một ngụm sữa tươi, Lăng Hảo Hảo tức giận quát. Cứ tiếp tục như vậy, câu lạc bộ truyền thông không sớm thì muộn cũng giải tán trên tay cô, cô cũng không muốn trở thành chủ tịch cuối cùng của câu lạc bộ, để lại tiếng xấu muôn đời.

Âm thanh gầm thét vây quanh câu lạc bộ truyền thông một lúc, vây quanh cái bàn tròn chất đầy hạt dưa, nhưng động tác ăn uống, nói chuyện của đám người kia vẫn không dừng lại. Âm thanh uống bia “ừng ực, ừng ực” của người nào đấy vang lên trong cổ họng, bình tĩnh như không hề nghe thấy tiếng quát giận dữ, mà chỉ là nhạc nhẹ thoảng qua.

Cuộc họp của câu lạc bộ truyền thông từ trước đến nay đều như vậy, tháng nào cũng họp một lần, mọi người vây quanh cái bàn ăn một bữa, tâm sự, nhờ vào việc đó mà tiêu hết số tiền ít ỏi của câu lạc bộ. Tiền nha, sinh không tự nhiên đến, chết không thể mang theo, không bằng cứ xài thoải mái.

Thấy sự giận giữ của mình chưa đủ khiến cho đám người kia có cảm giác áy náy, Lăng Hảo Hảo đành chủ động ra trận, trực tiếp chĩa mũi dùi về phía người ngồi bên cạnh cô, đang gác đôi chân lên bàn, trong miệng còn không ngừng nhai kẹo cao su - Phó chủ tịch câu lạc bộ truyền thông: “Này, Hạ Thạch, cậu chết đi! Không nói câu gì sao? Dù sao cậu cũng là Phó Chủ tịch câu lạc bộ.” Chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô hành động, đúng là không còn gì để nói.

“Nói gì?” Hạ Thạch miễn cưỡng liếc Lăng Hảo Hảo một cái: “Chủ tịch câu lạc bộ là cậu, không phải tôi, cậu nói là đủ rồi.” Anh vẫn nên tiếp tục nhai kẹo cao su của mình là tốt nhất, không có chuyện gì thì hà tất phải gây khó dễ cho người khác.

“Chủ tịch câu lạc bộ?!” Âm thanh tức giận chọt tăng cao, Lăng Hảo Hảo tức kinh khủng, anh ta còn không biết xấu hổ nói cô là chủ tịch câu lạc bộ!

Lúc đầu khi học trưởng Triệu từ bỏ vị trí chủ tịch câu lạc bộ truyền thông, bởi vì không có ai chịu tự động nhảy xuống cái hố lửa này, gánh vác trách nhiệm nặng nề của chủ tịch câu lạc bộ, nên đành bỏ phiếu lựa chọn chủ tịch câu lạc bộ. Lúc kiểm phiếu, mọi người đều bỏ phiếu trắng, chỉ có một phiếu, trong lúc các phiếu khác đều mơ hồ thì nó lại rõ ràng nhất, ghi tên cô nổi bật trên giấy. Mà bất hạnh hơn chính là, cô chỉ chiếm ưu thế bởi 1 phiếu đó, “cực kỳ vinh hạnh” làm chủ tịch câu lạc bộ truyền thông. Còn rốt cuộc là người nào chán sống viết tên của cô, đến tận bây giờ cô vẫn chưa tìm ra, nếu ngày nào đó cô biết được, cô nhất định lột da róc xương người này, cắt thành tám khúc, để giải tỏa mối hận trong lòng.

“Hạ Thạch, cậu ngứa đòn phải không?” Lăng Hảo Hảo đứng dậy, một tay nắm cổ áo Hạ Thạch, giữ chặt người anh, cô cao khoảng 1m7 cũng không chênh lệch lắm so với người cao 1m8 như Hạ Thạch, hai người trừng mắt nhìn nhau, chóp mũi chạm vào nhau, một người trợn mắt nhìn, một người không thèm để ý đến người kia đang tức giận, tiếp tục nhai kẹo cao su trong miệng, nhàn nhả tự đắc.

“Này, Vũ Chiến, cậu nghĩ hôm nay hai người bọn họ ai sẽ thắng?” Giang Nội Xương đeo kính, để râu, tóc dài, đẩy kính lên, hỏi Vũ Chiến đang uể oải bên cạnh.

“Hạ Thạch.” Miễn cưỡng phẫn chán một chút, Vũ Chiến lấy ra một tờ chi phiếu, ghi số tiền và họ tên: “Luật cũ, một vạn.”

Giang Nội Xương nhận lấy chi phiếu, để lên bàn, đã có người muốn đặt cược, anh không có lý do gì không chấp nhận, đứng tại chỗ nhận làm chủ bắt đầu phiên giao dịch: “Này, các cậu có ai muốn đặt cược không?”

Anh hỏi thăm những người xung quanh trước nay vẫn luôn “thông đồng làm bậy” với anh.

“Mọi người nhớ đặt cược cho chủ tịch nhé.” Quý Tuyên Tuyên ném viên ô mai vào trong miệng, nhìn hai người đánh cược: “Cẩn thận làm việc này nhiều sẽ bị chủ tịch đánh cho tàn phế.”

“Sao thế, hôm nay cậu chuẩn bị hoàn lương, rửa tay gác kiếm rồi hả?” Giang Nội Xương có chút không hiểu, quái lạ, bình thường không phải Tuyên Tuyên thích làm chuyện này nhất sao?

“Dĩ nhiên không!” Nhanh chóng phun hột ô mai vào sọt rác bên cạnh, Quý Tuyên Tuyên móc ra chi phiếu điền vào một vạn, ném lên bàn. Vui một mình, không bằng vui chung. Đặc biệt là việc cá cược này, phải nhiều người mới vui.

“Một vạn, cược cho chủ tịch.”

“Tuyên Tuyên đã đặt cược, tôi đương nhiên cũng phải đặt.” Ngay sau đó, Khang Mỹ Lệ gia nhập đánh cược, vừa ký chi phiếu, vừa “sảng khoái” phun vỏ hạt dưa, mặt không đỏ, hơi thở không gấp rút trên mặt đất: “Một vạn, đặt cho chủ tịch.” Phụ nữ nha, cũng nên ủng hộ phụ nữ, tránh khỏi dương thịnh âm suy, làm cho đàn ông xưng bá thiên hạ.

“Chúng ta đặt Hạ Thạch.....” Ngay sau đó, hai giọng nói đồng thanh gia nhập đánh cược, còn chưa kịp dứt lời, thấy Lăng Hạo Hạo quay đầu trừng mắt nhìn chằm chằm thì liền im lặng.

Nhìn hai cái đầu nhuộm đủ màu sắc như chim công, cặp sinh đôi nhà họ Kinh - Kinh Tung Thiên và Kinh Hoành Địa vội vàng gió chiều nào theo chiều ấy sửa lại: “Chúng tôi đương nhiên là đặt cho chủ tịch.” Đừng đùa, chủ tịch từng là quán quân giải quyền anh toàn quốc giành cho nữ. Quả đấm của cô rất mạnh mẽ. Bọn họ cũng không phải là người ăn no rồi việc đi trêu đùa cợt mẹ. Chọc giận chủ tịch, rất có thể sẽ bị đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra.

3. Chương 1-2

“Mọi người lấy tôi ra đặt cược?!” Lăng Hạo Hạo hí hóp mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng, trong âm thanh ẩn chứa tức giận vô cùng lớn. Đám người này là cặn bã, bại hoại của xã hội, bình thường ngay cả đi chuyển cũng lười đi chuyển, nhưng riêng ăn, uống, chơi, cá cược thì đều tích cực hơn ai khác.

Làm sao bây giờ, chủ tịch đang nổi giận! “Chủ tịch, bọn tôi ủng hộ cậu mà.” Âm thanh nịnh nọt của cặp sinh đôi vang lên. Nhanh chóng thanh minh cho mình trước tiên, để tránh lát nữa phải lo lắng về quả đấm của chủ tịch.

“Cũng không phải là việc gì ghê gớm, cần gì phải tức giận như vậy?” Âm thanh lười biếng vang lên sau anh em nhà họ Kinh, hôm nay Vũ Chiến anh đã ngập lần thứ ba mươi chín.

“Đúng vậy, mọi người lâu rồi không cá cược, ngứa tay rồi, vất vả lắm hôm nay mới có cơ hội, chủ tịch cậu coi như không thấy đi.” Quý Tuyên Tuyên vừa ăn khoai tây chiên vừa nói. Ngụ ý chính là chủ tịch tốt nhất là đánh một trận nghiêm túc với Hạ Thạch, cho lần cá cược này một kết quả.

“Còn cậu, không nói gì sao?” Lăng Hạo Hạo nhìn chằm chằm Hạ Thạch vẫn nhai kẹo cao su, anh cũng bị lấy ra đánh cược, dù gì cũng nên nói mấy câu.

“Không có gì hay để nói, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.” Thổi phồng kẹo cao su trong miệng, Hạ Thạch hợp tác mở “miệng vàng” của anh ra. Dù sao anh cũng thường xuyên lấy người khác ra đặt cược, một trả một, không có gì để oán trách.

Hừ! Bởi vì không phải lần đầu tiên, cô mới tức giận như vậy. Mỗi lần đều lấy cô làm đối tượng để đặt cược, hoàn toàn không để ý đến lửa giận của cô. Cũng không thèm quan tâm tại sao cô lại tức giận. Quá đáng! Quá đáng! Thật sự là rất quá đáng!

Tức giận buông cổ áo Hạ Thạch ra, Lăng Hảo Hảo ngồi xuống chỗ của mình, mạnh mẽ rót sữa tươi ra để phát tiết. Lý trí và kinh nghiệm nói cho cô biết, kể cả cô có tức giận hơn nữa, đối với đám người này mà nói hoàn toàn chẳng giải quyết được gì, thà tiết kiệm hơi sức uống sữa tươi của cô còn tốt hơn.

Ai, đánh cuộc mà nhân vật chính cũng không có, đương nhiên đánh cuộc cũng kết thúc. Giang Nội Xương tiếc nuối nhìn chi phiếu tán loạn trên bàn. Thật vất vả mới có cơ hội làm nhà cái bắt đầu phiên giao dịch, không ngờ nhân vật chính không có đạo đức nghề nghiệp như vậy, nói đi liền đi.

.....

Năm phút sau, Khang Mỹ Lệ như nghĩ đến cái gì, mở miệng kêu: “Chủ tịch.”

“Làm sao?” Lăng Hảo Hảo tức giận lên tiếng. Mỹ Lệ đáng giận, dám lấy cô ra để đánh cuộc, cô sẽ ghi nhớ món hận này.

“Ngày hôm qua vừa công bố thứ tự bảng xếp hạng Mười đại soái ca của trường, cậu xem chưa?” Khang Mỹ Lệ tiếp tục phun vỏ hạt dưa hỏi.

Cái gọi là bảng xếp hạng Mười đại soái ca của trường là cuộc bình chọn 2 tháng một lần của nữ sinh trong trường, chọn ra mười nam sinh được yêu thích nhất, sau đó công bố bằng cách dán tên họ lên bảng thông báo của trường. Để cho nữ sinh trong trường biết rõ chỗ ở của rùa vàng, cũng dễ dàng hành động hơn. Dĩ nhiên nam sinh được chọn dù là tài năng, tính cách và bề ngoài đều phải hơn người mới được.

“Có gì để xem, vẫn là mấy người kia đó.” Lăng Hảo Hảo uống một hộp sữa tươi, thờ ơ nói. Mỗi lần chọn tới chọn lui, vẫn là mấy khuôn mặt cũ, dù sao bây giờ muốn tìm con trai có cả tài năng, tính cách và bề ngoài đều tốt thì khó như tìm vàng trong sa mạc vậy.

“Lần này không giống, học kì này có người mới đến trường được chọn vào bảng.” Quý Tuyên Tuyên ở bên cạnh đáp lời.

“Người mới? Cái này thì có gì lạ, đâu phải trước kia không có người mới vào bảng đâu.” Có người tốt nghiệp, dĩ nhiên cũng sẽ có người mới đến học, bảng xếp hạng vào một hai người mới không có gì đáng nói: “Dù sao người đứng đầu bảng vẫn là Tư Hiền Dật.” Anh ta từ năm nhất đến giờ, đã ròng rã ba năm chưa xuống khỏi vị trí thứ nhất, giữ vững kỷ lục đứng đầu của Đại học G, nghĩ đến cô liên lụy lười. Thật không hiểu nổi, tại sao có nhiều người thích cái tên gia hảo âm tình bất định kia như vậy.

“Không, năm nay đứng đầu bảng là Thanh Thủy Ngự Thần.” Lời nói của Khang Mỹ Lệ đầy kích động.

Lăng Hảo Hảo đang ngửa đầu uống sữa tươi, cô vừa nghĩ nhất định lại là... Bỗng dưng, động tác uống sữa tươi ngừng lại, ba giây sau, sữa tươi ở trong miệng cô phun hết ra.

“Cái gì, người đứng đầu bảng lần này không phải Tư Hiền Dật?” Sao lại có kết quả bất ngờ này xảy ra.

“Này! Con gái thì đừng có phun sữa tươi khắp nơi.” Giang Nội Xương ngồi đối diện Lăng Hảo Hảo tức giận chỉ vào áo sơ mi bị phun sữa loang lổ. Ông trời ơi, đây là cái áo sơ mi hôm qua anh mất nguyên ba vạn để mua, lại bị cô làm hỏng như vậy.

“Cũng chỉ là một cái áo sơ mi thôi, cần gì phải khấn trương như vậy.” Cô chẳng thèm để ý liếc mắt nhìn cái áo sơ mi bị cô làm hỏng, ngay sau đó nhìn Khang Mỹ Lệ:

“Mỹ Lệ, đứng đầu bảng lần này không phải Tư Hiền Dật sao?” Cô cần xác nhận rõ ràng lại một lần nữa.

“Đúng rồi, là Thanh Thủy Ngự Thần.”

“Mới vào năm nhất hả?”

“Không, năm ba đại học rồi, là sinh viên trao đổi của Đại học Tokyo.”

Shit! Người phụ nữ thích uống sữa tươi này thật ác! Giang Nội Xương bị lãng quên ở một bên đành phải tức giận mà vuốt mũi tự nhận mình xui xẻo. Dù sao người mà mình muốn gây gổ, bây giờ đang cùng người khác hỏi đáp “vui vẻ”, nhìn còn chẳng muốn nhìn anh, nói gì đến việc tranh cãi với anh về cái áo sơ mi.

Người Nhật Bản?! “Cậu nói là người thắng Tư Hiền Dật là một người Nhật Bản?” Không thể nào, Tư Hiền Dật này không có tiền đồ rồi, đường đường là con cháu của Viêm Hoàng mà lại thua bởi người Nhật Bản.

“Cậu không thấy tôi vừa nói tên sao? Anh ta tên là Thanh Thủy Ngự Thần! Cậu thấy ai người Trung Quốc mà họ Thanh Thủy chưa?” Khang Mỹ Lệ mắt tròn trắng. Rốt cuộc chủ tịch có nghe thấy gì không.

“Không nghe rõ thôi, cũng không phải chuyện gì to tát.” Lăng Hảo Hảo tùy ý ngoáy tai: “Cái người họ Thanh Thủy kia trông thế nào?” Có thể đã thắng được Tư Hiền Dật, hẳn là không tệ chứ.

“Có thể sánh ngang với Tư Hiền Dật.” Khang Mỹ Lệ suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Hả? “Vậy hai người bọn họ ai đẹp trai hơn?”

“Chuyện này.....” Một người tạo cảm giác thuần khiết, khó nắm bắt, người kia tạo cảm giác xinh đẹp, tà mị. Giống như là thiên sứ và Satan, hai loại hình bất đồng, hoàn toàn không thể nào so sánh: “Rất khó nói là ai đẹp trai hơn.” Khang Mỹ Lệ lộ vẻ khó khăn nói. Ít nhất, cô không thể đánh giá ai hơn ai kém.

“Vậy gia thế và đầu óc của người họ Thanh Thủy kia như thế nào?” Lăng Hảo Hảo tiếp tục hỏi. Muốn vào được bảng xếp hạng Mười đại soái ca của trường, trừ bề ngoài, gia thế cùng đầu óc đều phải hơn người, mà người đứng đầu bảng đều phải hơn xa người khác.

“Con trai của Tổng giám đốc tập đoàn Thanh Thủy xếp thứ ba Nhật Bản, người thừa kế duy nhất của gia tộc Thanh Thủy. Dùng bằng thành tích đứng đầu vào Đại học Tokyo.” Khang Mỹ Lệ đáp.

Vậy.... “Tư Hiền Dật cũng không kém anh ta nhiều lắm? Không lẽ lại thất bại như vậy.” Lăng Hảo Hảo lớn tiếng kêu ầm lên. Mặc dù bình thường cô và Tư Hiền Dật hay bất hòa, đánh đập tàn nhẫn, nhưng bây giờ là thời khắc mỹ nam Trung và Nhật thi đấu, dù sao cũng nên ủng hộ cái người họ Tư kia.

“Làm ơn đi! Chủ tịch, Tư Hiền Dật đã có vợ rồi! Đã là người có vợ, đương nhiên là đánh không lại Thanh Thủy Ngự Thần đang không có bạn gái bên cạnh rồi.” Phụ nữ bây giờ đều thực tế, bên này không được thì đổi bên kia, tóm lại đem lưới vung càng lớn càng tốt, không thể câu được cá lớn, thì cũng phải câu cá nhỏ cho đủ số lượng. Dù sao vẫn tốt hơn không có cá.

Được rồi, đúng là cô ấy nói rất có lý. Để sửa tươi trong tay xuống, Lăng Hảo Hảo đột nhiên biến sắc, ngóc nghếch nhìn Khang Mỹ Lệ: “Mỹ Lệ, có vẻ cậu hiểu rất rõ Thanh Thủy Ngự Thần!”

Chợt rung mình một cái, Khang Mỹ Lệ nổi da gà, cười gượng một cái!

“Tôi không quen.” Cô vội vàng phủ nhận. Chủ tịch nổi giận là bình thường, nói cách khác, chủ tịch mỉm cười chính là không bình thường, bởi vì khi chủ tịch mỉm cười chính là lúc cô đang tính kế với người khác.

“Làm sao đây! Cậu cũng biết, nhân tài câu lạc bộ truyền thông chúng ta ngày càng lụi tàn, đã hơn mấy tháng không có tập san rồi, nếu tiếp tục như vậy, câu lạc bộ truyền thông rất có thể sẽ giải tán, nếu cậu là một thành viên của câu lạc bộ truyền thông, nhất định sẽ không đành lòng để câu lạc bộ truyền thông trở nên như vậy. Tôi muốn cậu đi phỏng vấn Thanh Thủy Ngự Thần, để câu lạc bộ truyền thông chúng ta có cơ hội nổi tiếng một chút.” Cô nói “đáng thương” vô cùng. Tuy Thanh Thủy Ngự Thần là một người Nhật Bản, nhưng nếu vì sự phát triển của câu lạc bộ truyền thông sau này, cô có thể “miễn cưỡng” tiếp nhận anh một lần,

Để cô đi phỏng vấn Thanh Thủy Ngự Thần? Trời ơi, cô chưa muốn cùng nói chuyện cùng với Satan, kể cả Satan này đẹp đến kinh người cũng thế.

“Chủ tịch, tôi nhớ hôm nay tôi có việc bận, tôi đi trước nhé. Chuyện phỏng vấn cậu giao cho người khác làm là được.” Dù sao cũng ăn gần hết đồ ăn vặt rồi. Khang Mỹ Lệ đứng dậy, chạy nhanh ra khỏi câu lạc bộ truyền thông mà không thêm quay đầu lại. Đợi thêm chút nữa chắc cô sẽ trở thành người hi sinh đầu tiên trong câu lạc bộ.

Hừ! Mỹ Lệ đáng giận, mỗi lần muốn cô ấy phỏng vấn hay viết bản thảo, cô ấy liền chạy rất nhanh.

Hung hăng quay đầu lại, đúng như cô mong đợi, bên cạnh bàn tròn đã không còn một bóng người.

Anh em nhà họ Kinh đã chạy tới máy tính duy nhất trong phòng chơi trò chơi; Hạ Thạch đứng bên cửa sổ, nhai kẹo cao su thưởng thức cảnh tượng vô tận bên ngoài cửa sổ, chăm chú như lần đầu tiên thấy cảnh sắc này; Vũ Chiến rất dứt khoát dựa vào hai cái ghế mà ngủ; Giang Nội Xương cầm lược lên, soi gương chải

tóc, thuận tiện chải râu của anh ta; còn Quý Tuyên Tuyên lập tức cầm một cái chổi giả vờ quét nhà, nhưng cô dám thề, cô nhìn cái chổi trong tay Tuyên Tuyên một phút cũng không thấy cái chổi động đậy một lần.

Cô cũng biết, tuyệt đối không thể trông cậy vào đám người này. Lăng Hảo Hảo rất sáng khoái đâm mỗi người một quyền. Hô! Sáng khoái quá, gân cốt quả nhiên phải hoạt động mới thoải mái, xem ra lần này cô phải tự ra tay rồi, đi tìm hiểu Thanh Thủy Ngự Thần, cứu lấy câu lạc bộ truyền thông sắp đóng cửa.

※ ※ ※

Thanh Thủy Ngự Thần – chắc chắn là cái tên được nhắc đến nhiều nhất ở Đại học G, “cơn gió Thanh Thủy” thổi qua toàn bộ vườn trường Đại học G. Đi dạo sân trường một vòng, cũng có thể nghe thấy những bình luận về anh ở khắp nơi, dù sao với chiều cao 1m89 và bề vai rộng đều phù hợp với tiêu chuẩn của phụ nữ, kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, bối cảnh gia đình hùng hậu, muốn người ta không động lòng cũng khó.

Chỉ là, động lòng thì động lòng, nhưng không ai thật sự dám biến nhịp đập con tim thành hành động. Mỹ nam đẹp thì đẹp thật, nhưng thực tế quá tà khí rồi, tà khí đến mức khiến cho những cô gái không thể nắm chắc được đuôi của con cá lớn này. Giống như hoa sen, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể khinh thường, nếu ngứa tay muốn hái hoa, rất có thể sẽ bị chết đuối trong hồ.

Lăng Hảo Hảo nghiêm túc xem thông tin về Thanh Thủy Ngự Thần mà mấy ngày nay cô vất vả thu thập được. Ai, thông tin ít đến đáng thương, ngay cả tấm hình cũng không có, hại cô đến bây giờ vẫn không biết hoàng tử Satan trong miệng mọi người rốt cuộc trông như thế nào, chỉ biết là tóc dài đến eo của anh chính là dấu hiệu.

Mặc dù tài liệu trong tay chỉ có mấy trang giấy, nhưng trừ những điều cơ bản nhất như tên họ, tuổi, chiều cao, cân nặng, còn lại đều là những đánh giá của mọi người về anh. Nghe nói là vẻ đẹp không ai sánh nổi, có thể so sánh với Tứ đại mỹ nhân cổ đại.

Cũng vì vậy, hội yêu thích “Thanh Thủy” không chỉ có nữ sinh thành lập, mà còn có nam sinh thành lập. Thậm chí có người trong trường nói, nếu đối tượng là Thanh Thủy Ngự Thần, dù trở thành đồng tính luyến ái cũng không tiếc, như vậy có thể thấy được trình độ mê người của người này. Có điều, điểm tiếc nuối duy nhất chính là toàn thân “mỹ nam” luôn tỏa ra tà khí vô hạn, âm u quá mức.

Mà về phần nhóm máu, địa chỉ (anh ta cũng không ở trong ký túc xá của sinh viên), số điện thoại di động hoặc là điện thoại gia đình, một chút thông tin đều không có, thậm chí trường học còn coi hồ sơ của người này là cơ mật để để bảo quản, nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài.

Chỉ là, như vậy cũng tốt, tài liệu càng ít thì cô có thể phỏng vấn, đào móc càng nhiều, đến lúc đó đưa những thông tin này vào tập san của câu lạc bộ truyền thông, tập san chắc chắn sẽ bán được rất nhiều, câu lạc bộ truyền thông bọn họ cũng có thể nở mày nở mặt trước câu lạc bộ khác.

“Haaaa...! Haaaa...! Haaaa...!” Lăng Hảo Hảo không nhịn được ngửa mặt lên trời cười, bởi vì cô cảm thấy tiền đồ câu lạc bộ truyền thông bừng sáng rồi: “Thanh Thủy Ngự Thần, tôi nhất định sẽ phỏng vấn anh một cách triệt để!” Cô chỉ vào trời xanh mây trắng, hét lên một lời thề đầy khí phách.

4. Chương 2-1

Nói thì hùng hồn nhưng thực hiện lại không đơn giản như vậy. Muốn phỏng vấn một người thì chắc chắn phải đến gặp người đó trước, dù sao giữa người với người cũng không có tâm linh tương thông, sẽ không tự động đi đến trước mặt cho mình phỏng vấn.

Tranh thủ thời gian nghỉ trưa, Lăng Hảo Hảo đạp xe quanh trường, tìm bóng dáng Thanh Thủy Ngự Thần trong phòng học, phòng ăn, thư viện..... Tóm lại, chỗ có thể tìm được cô đều tìm hết, chỗ không thể tìm được cô cũng tìm, chỉ thiếu không tìm trong nhà vệ sinh nam. Kết quả, tìm nửa ngày, nhưng ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy.

Mệt quá! Không ngờ tìm một người trong trường lại mệt như thế. Lăng Hảo Hảo để xe đạp trên bãi cỏ, tay chống vào thân cây ngô đồng mà thở dốc. Trường học quá lớn, còn tìm nữa thì chắc chưa tìm thấy anh ta thì cô đã mệt chết rồi.

Ai, xem ra hôm nay không tìm được anh ta rồi, thà trở về câu lạc bộ truyền thông nghỉ ngơi lấy sức còn hơn. Thở dài một hơi, vừa mới ngẩng đầu, bỗng nhiên tầm mắt cô bị hấp dẫn bởi một bóng dáng đứng trên bãi cỏ cách đó không xa đang khoanh tay nhìn về phương xa.

Thân thể cao lớn thon dài mặc bộ đồng phục trắng kiểu Trung Quốc, tóc dài đen nhánh mượt mà đến eo được buộc hờ bằng dây chun, theo gió bay bay, phóng khoáng đến xuất trần.

Tóc dài quá! Lăng Hảo Hảo hơi kinh ngạc, ở trường, đây là lần đầu cô thấy có người để tóc dài đến eo....

Tóc dài đến eo?! Đúng rồi, cô biết, toàn trường chỉ có một người có tóc dài đến eo, chẳng lẽ là anh ta..... Lăng Hảo Hảo chợt dừng bước, yên lặng nhìn bóng dáng màu trắng kia..... Không thể nào, cô tìm gần hai tiếng mà không thấy, bây giờ tự nhiên lại xuất hiện?

Bước nhanh đến trước mặt bóng dáng màu trắng kia, khi nhìn rõ mặt mũi đối phương, Lăng Hảo Hảo không khỏi hụt sáo như một kẻ háo sắc.

Oa! Thật là đẹp. Làn da trắng nõn mịn màng cùng với làn môi mỏng phớt hồng và đôi mắt lấp lánh mê người quả là vẻ đẹp tinh xảo. Dù tà khí làm cho người ta hơi sợ, nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp của anh ta, ngược lại càng tăng thêm khí chất tôn quý. Không hổ là hoàng tử Satan, đúng là khiến cho một người phụ nữ như cô cũng thấy xấu hổ. Đứng bên cạnh anh ta, cô giống như đàn ông vậy.

Ai, đây chính là làm tổn thương phụ nữ mà, một người phụ nữ nhìn thấy một người đàn ông xinh đẹp hơn cả mình còn bị đả kích nặng nề hơn đàn ông nhìn thấy một người phụ nữ đẹp trai hơn mình.

“Thanh Thủy Ngự Thần.” Lăng Hảo Hảo mở miệng chào hỏi. Hiện tại cô dám khẳng định người trước mắt chính là người cô muốn tìm, có vẻ ngoài xinh đẹp cùng tà khí như thế, nếu nói anh ta không phải Thanh Thủy Ngự Thần, đánh chết cô cũng không tin.

Bóng dáng màu trắng nghe thấy tên mình thì ngơ ngác một chút, Thanh Thủy Ngự Thần tùy ý liếc người con gái đứng trước mặt anh, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo hiện lên vẻ không vui. Anh luôn luôn không thích có người đến quấy rầy lúc anh ở một mình. Dù là nam hay nữ thì cũng vậy.

“Tôi là Lăng Hảo Hảo sinh viên năm ba lớp nghệ thuật hai.” Lăng Hảo Hảo bỏ qua sự lạnh lùng của đối phương, cô bắt đầu tự giới thiệu mình: “Kiếm chủ tịch câu lạc bộ truyền thông, lần này.....” Chưa giới thiệu xong, đối phương đã lướt qua cô, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của cô, đi về phía tòa nhà giảng đường.

Cái này..... Cái này quả là không có phong độ. Xem cô như không khí sao? Lăng Hảo Hảo tắt thở tại chỗ. Từ nhỏ đến lớn, chưa ai coi thường cô đến mức này. Hôm nay coi như cô được mở rộng tầm mắt.

“Anh đứng lại.” Cô kéo ống tay áo, đi vòng qua trước mặt anh ta. Trợn mắt quát anh ta một tiếng. Nhật Bản quả nhiên là Nhật Bản, lễ phép cơ bản cũng không có. Nếu cha mẹ anh ta không dạy anh ta lễ phép là cái gì, cô không ngại dạy anh ta lễ nghi ngay tại đây đâu.

Thanh Thủy Ngự Thần khẽ nhíu mày, liếc ống tay áo đang bị kéo lên. Cô có thể đứng sát anh như thế, còn kéo quần áo anh, nằm ngoài dự đoán của anh.

Từ nhỏ đã là người thừa kế duy nhất của gia tộc Thanh Thủy, anh được dạy rất nhiều loại võ khác nhau, để bảo đảm có đầy đủ năng lực bảo vệ bản thân. Mà lúc anh mười ba tuổi, sau khi lấy được huy chương vàng giải đấu Judo và Taekwondo toàn quốc ở Nhật Bản, thì có thể nói là giữa những người bạn cùng tuổi ở đó, anh đã không còn bất kỳ đối thủ nào nữa rồi, thậm chí ngay cả thầy của anh cũng không phải đối thủ của anh, vậy mà hôm nay cô có thể kéo được ống tay áo anh, anh phải công nhận là cô rất giỏi.

Tao nhả thu chân về, đôi mắt phượng xinh đẹp lấp lánh cuối cùng cũng nhìn thẳng đánh giá thân thể mềm mại trước mặt.

Nói về con gái phương Đông, rất ít người cao như vậy, dáng người thon dài cùng với tóc ngắn xinh đẹp tạo nên một vẻ đẹp trung tính.

Ánh mắt chậm rãi nhìn lên trên, ánh mắt âm u cuối cùng dừng lại ở đôi mắt sáng rực như ngọn lửa kia. Cô giống như mặt trời, sẽ tỏa ra ánh hào quang, mà anh, luôn luôn ghét những thứ chói mắt, nó thôi thúc anh có suy nghĩ muốn phá hủy nó.

“Cô bảo tôi đứng lại hả?” Môi mỏng khẽ mở, âm thanh trầm thấp, đầy từ tính chậm rãi vang lên từ trong miệng. Một câu tiếng Trung rất chuẩn, khó có thể tưởng tượng người đang nói là người Nhật Bản.

Oa, tiếng phổ thông thật chuẩn. Anh ta không phải người Nhật Bản à? Sao có thể nói tiếng Trung tốt như thế, cô còn tưởng rằng sẽ nghe được tiếng Nhật. Chỉ là – hiện tại cũng không phải lúc nịnh anh ta nói tốt.

Lắc đầu, Lăng Hảo Hảo liếc mắt nói: “Nói nhảm, nếu không tôi kéo anh lại làm gì.” Cô cũng không phải ăn no rảnh rồi đi kéo áo anh ta.

Người con gái này rất can đảm, lâu lắm rồi không có ai dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, đứng lại, anh nói với cô: “Được rồi, cô nói đi, tôi sẽ nghe cô nói hết câu.” Mặc dù anh luôn luôn ghét những thứ chói mắt, nhưng vì sự can đảm của cô mà anh sẽ cho cô cơ hội nói chuyện với anh.

Hả? Đồng ý nghe cô nói dễ dàng như vậy? Thắng lợi quá dễ dàng. Lăng Hảo Hảo buông lỏng tay, nói ra mục đích: “Tôi đại diện cho câu lạc bộ truyền thông của trường muốn phỏng vấn anh.” Dĩ nhiên, nếu anh ta chịu cho chụp mấy tấm ảnh thì càng tốt.

Tròng mắt đen chợt lóe, đôi môi trái tim gợi lên một đường cong hoàn mỹ: “Cô muốn phỏng vấn tôi sao?”

“Đúng.” Cặp mắt sáng ngời tràn đầy hi vọng, giống như thấy tương lai tươi sáng của câu lạc bộ truyền thông.

“Nhưng tôi không đồng ý.” Anh hài lòng thưởng thức tia sáng vỡ vụn, không ngại đập tan hi vọng của người khác. Dù sao, từ trước đến nay anh đều thích thế.

Đáng chết! Một cơn tức giận xông lên, Lăng Hảo Hảo cảm giác mình sắp tức chết khi còn đang sống sờ sờ.

“Anh đang đùa tôi phải không?” Cô nắm chặt nắm đấm, một quyền đánh vào khuôn mặt mê người kia.

Thanh Thủy Ngự Thần tùy ý nghiêng người một cái, nhẹ nhàng tránh được một đòn, cô có thể kéo được anh một lần, nhưng không có nghĩa cô sẽ có cơ hội thứ hai.

Tức chết cô, sao lại không đánh trúng? Lăng Hảo Hảo cảm giận tăng tốc độ ra quyền. Động tác của anh nhanh hơn, làm cho quyền của cô không thể chạm vào anh, mắt công cô đạt giải quán quân quyền anh nghiệp dư toàn quốc, thậm chí giặc Oa (*) tới từ đại dương cũng không đánh được.

(*): bọn hải tặc người Oa Nhật Bản thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc thế kỷ XIV-XVI

Nặng nề đánh ra một quyền, lại bị một đôi tay trắng nõn thon dài chặn giữa không trung. Âm thanh khàn khàn trầm thấp như lời tuyên bố kết thúc trận đánh: “Cô nên biết, cô không phải đối thủ của tôi.”

Nhưng, nếu là con gái thì thân thủ của cô là rất tốt. Một người phụ nữ can đảm, đồng thời cũng rất thú vị, giống như con mèo hoang, đáng yêu, nhưng lại có móng vuốt bén nhọn, làm cho anh vui mừng nghĩ cách muốn kích động nó.

Nói như vậy đã hiểu chưa?

“Được rồi, tôi thua.” Mắt đảo liên hồi, Lăng Hảo Hảo thu hồi nắm đấm, hào phóng thừa nhận thất bại. Tài nghệ không bằng người, không có gì để oán trách. Chỉ là –

“Anh thật sự không đồng ý phỏng vấn sao?” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi. Ai bảo mình đánh không lại người ta? Nếu không thể ép buộc người khác đi vào khuôn khổ, vậy thì mình đành phải ăn nói khép nép thôi.

Anh híp lại mắt phượng xinh đẹp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tràn đầy mong đợi của cô, lập tức chậm rãi thu lại, lông mi thật dài bao phủ đôi mắt khó lường: “Không muốn.” Anh nhàn nhạt mở miệng, ưu nhã xoay người, ung dung rời khỏi sân cỏ.

Đáng chết! Từ chối dứt khoát như vậy. Lăng Hảo Hảo mở to hai mắt nhìn chằm chằm bóng lưng đang ung dung rời đi. Nếu buổi sáng không được, vậy thì cô chỉ có thể tới buổi tối rồi.

※ ※ ※

Ở bãi đỗ xe trường Đại học G, tiếng ngáp truyền ra từ chiếc xe Mercedes màu xanh ngọc.

“Chủ tịch, còn phải đợi bao lâu.” Ngồi ở ghế lái là người anh Kinh Tung Thiên - một người trong cặp song sinh nhà họ Kinh, ngáp dài hỏi. Đêm qua đi Pub quá muộn, buổi sáng hôm nay cũng không dậy nổi, vốn định chiều không có lớp đến câu lạc bộ truyền thông ngủ bù, ai ngờ chân trước vừa bước vào văn phòng câu lạc bộ, chân sau đã bị chủ tịch kéo ra ngoài, bị ép phải làm lái xe miễn phí. Ai, xem ra em của anh thật thông minh, đã rời khỏi câu lạc bộ truyền thông từ sớm, không cần phải chịu tội như anh.

“Nhanh.” Lăng Hảo Hảo khoát tay nói, cặp mắt vẫn nhìn chằm chằm xe Rolls-Royce đen dừng phía trước. Nếu Thanh Thủy Ngự Thần có thể dứt khoát từ chối cô phỏng vấn, vậy thì không thể trách cô sử dụng thủ đoạn cuối cùng - theo dõi.

Dù có thế nào, vì tương lai của câu lạc bộ truyền thông, vì học kì này không bị đánh giá là câu lạc bộ kém nhất Đại học G, cô nhất định phải đào được đờn tỳ của anh ta.

Ai, chỉ là..... sao càng lúc cô càng cảm thấy mình giống một thành viên của đội chó săn nhỉ?

“Nhanh? Chủ tịch, ba giờ trước cậu cũng nói với tôi như thế, nhưng kết quả thế nào?” Kinh Tung Thiên trợn mắt nói. Vì Thanh Thủy Ngự Thần mà để anh phải ngồi trong xe hơn ba tiếng, chờ thêm nữa, anh sẽ biến thành hóa thạch luôn.

“Cậu không muốn đợi có thể đi, dù sao tôi chỉ muốn xe của cậu, cũng không muốn người của cậu.” Cô cũng không ép anh ta ở lại, nếu không phải xe của cô đang ở cửa hàng sửa xe thì cô cũng không cần lấy xe của anh ta.

Đi? Nếu anh để xe lại, chỉ sợ anh sẽ vĩnh viễn không thể thấy được chiếc xe bảo bối của mình lần nữa.

“Tôi cảm thấy mình vẫn tiếp tục chờ được.” Kinh Tung Thiên miễn cưỡng vừa cười vừa nói. Kỹ thuật lái xe của chủ tịch thật sự “tốt” nổi tiếng. Dụng vào vừa hè là chuyện thường xuyên, xe của cô dụng vào đuôi xe người ta là chuyện thường như cơm bữa, lúc đi còn nguyên vẹn không sứt mẻ, lúc trở lại, chỉ có thể dùng từ “vô cùng thâm trầm” để hình dung, kết quả thường là phải đưa đến trạm sửa xe, xe của mọi người trong câu lạc bộ truyền thông đều phải chịu số mệnh như vậy, anh đã có ba chiếc xe bị hủy trong tay chủ tịch rồi.

“Chủ tịch.....”

“Xuyt, đừng quấy rầy.” Lăng Hảo Hảo hạ thấp giọng, tay chỉ phía trước nói.

Một bóng dáng cao lớn ra khỏi cổng trường, cùng với tài xế vào trong chiếc xe Roll-Royce màu đen rồi rời khỏi bãi đỗ xe.

Ngay sau đó, chiếc xe màu xanh ngọc cũng rời khỏi bãi đậu xe, đi theo phía sau xe Rolls-Royce.

“Này, Kinh Tung Thiên, cậu không thể theo sát sao?” Lăng Hảo Hảo thấy xe Rolls-Royce đã biến thành một chấm nhỏ màu đen, phàn nàn với Kinh Tung Thiên. Quá chậm rồi, cứ đi với tốc độ này, còn chưa theo dõi được đến nhà người ta, đã bị bỏ lại trên đường.

“Chủ tịch, tôi cũng đã theo sát lắm rồi, gần hơn nữa sẽ bị phát hiện.”

“Mặc kệ, cậu lái xe gần hơn nữa đi.” Tay cô nắm thành quyền, quơ quơ trước mặt anh ta. Nếu mất dấu, cô sẽ đánh cho anh ta một tháng cũng không mở được cửa xe.

Kinh Tung Thiên bắt đầu dĩ gạt đầu, cam chịu số phận mà tăng tốc. Ai, chủ tịch nói thế nào, anh liền làm như thế, dù sao cũng tốt hơn chọc giận rồi phải chịu quả đấm của cô.

Bên trong xe Rolls-Royce

“Thiếu gia, phía sau giống như có xe đang theo dõi chúng ta.” Tài xế cầm tay lái, xin chỉ thị của người ngồi phía sau.

Bàn tay thon dài trắng nõn khép hồ sơ lại, đôi mắt phượng đẹp nhẹ liếc: “Cắt đuôi nó đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Tài xế lên tiếng, đạp chân ga, trong nháy mắt, bụi đất tung bay.....

“A!” Một tiếng kêu lớn vang lên từ bên trong xe Mercedes, Lăng Hảo Hảo giật mình nhìn chiếc xe đã chỉ còn là chấm đen nhỏ, một quyền đánh vào gáy của Kinh Tung Thiên: “Cậu chạy nhanh lên cho tôi.” Đáng chết, đi chậm như vậy, chỉ cần 1 phút nữa, xe Rolls-Royce có thể chạy ra khỏi tầm mắt của cô rồi.

“Tôi.....” Tốc độ anh đang lái đã là nhanh nhất rồi.

“Tôi cái gì mà tôi, mau lái nhanh hơn đi!” Tiếp tục như vậy, sẽ mất dấu.

Lăng Hảo Hảo kéo Kinh Tung Thiên ra, nhanh chóng đổi vị trí, cầm tay lái, hung hăng đạp chân ga một cái.

5. Chương 2-2

Lăng Hảo Hảo kéo Kinh Tung Thiên ra, nhanh chóng đổi vị trí, cầm tay lái, hung hăng đạp chân ga một cái.

Trời! Kinh Tung Thiên cực kì hoảng sợ nhìn Lăng Hảo Hảo, chủ tịch lái xe! Lần này, không chỉ xe của anh bị hủy, chỉ sợ là cái mạng nhỏ của anh cũng mất luôn.

“Chủ.... Chủ tịch, hay là tôi lái.....” Thật là nhanh, tốc độ xe nhanh đến mức anh nói chuyện cũng hơi run.

“Câm miệng!” Cô không nhìn được quát, đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước, không ngừng tăng nhanh tốc độ xe, muốn so tốc độ với cô sao? Lúc học cấp ba, cô cũng từng là Nữ vương đua xe nổi danh xa gần đấy.

Hallelujah! Chủ tịch đang nổi giận. Kinh Tung Thiên nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng cầu nguyện, Thượng đế! Xin người hãy phù hộ cho con, xe bị hỏng cũng không sao, ít nhất, xin hãy giữ lại cái mạng nhỏ này của con, con còn rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành!

Mười phút sau

Kết!

Xe Rolls-Royce màu đen dừng ở một biệt thự ba tầng, theo sát phía sau, chiếc xe màu xanh ngọc dừng ở góc xa vắng vẻ.

Lăng Hảo Hảo hí mắt nhìn bóng dáng cao lớn đi vào biệt thự, không khỏi cười to, Thanh Thủy Ngự Thần, cuối cùng cô cũng biết địa chỉ của anh ta rồi.

Nhưng có điều.....

Nôn! Anh rất buồn nôn! Kinh Tung Thiên chặt vật dựa vào ghế ngồi, cố nén lại cảm giác muốn nôn ra, Thượng đế phù hộ, anh vẫn còn sống.

“Chủ tịch...” Anh khó khăn mở miệng gọi: “Đã biết địa chỉ của Thanh Thủy Ngự Thần, về thôi.” Bây giờ anh chỉ muốn về nhà sớm một chút, nhức đầu chỉ muốn ngủ một giấc. Trải qua việc khủng bố như thế này, quên càng nhanh càng tốt.

“Về?” Cô cười nhạt một tiếng, sao có thể về được! Đã đến nơi này, đương nhiên phải điều tra một chút, không chừng có thể đào ra tin tức tuyệt mật đấy.

“Đêm nay tôi muốn đột nhập vào nhà Thanh Thủy Ngự Thần.” Cô trình trọng tuyên bố.

Còn muốn đột nhập vào nửa đêm? A, Thượng Đế, vừa rồi sao không để anh hôn mê luôn cho rồi. “Chủ tịch, nửa đêm đột nhập nơi ở của người khác là phạm pháp đó.” Anh nhắc nhở, anh chưa muốn cầm tiền bảo lãnh đến cục cảnh sát bảo lãnh cho cô đâu.

“Chuyện này có hề gì, không bị người ta phát hiện thì không thể coi là phạm pháp được.” Lăng Hảo Hảo không để ý mà xua tay nói.

Gi, đây là nguy hiểm sao? Về cơ bản, không bị người khác phát hiện vẫn là phạm pháp mà.

“Đợi lát nữa trời tối, tôi đột nhập vào nhà Thanh Thủy Ngự Thần, cậu ở trong xe đợi tôi.” Cô quay đầu nói với anh.

“Cái gì? Chủ tịch, cậu định đi một mình sao?” Dù sao thì cô cũng là một cô gái, một người đi vào hang hổ không tốt cho lắm. Dù sao thì anh cũng là một người đàn ông: “Cái kia – hay là tôi đi cùng cậu.” Anh “khổ sở” quyết định, có trời mới biết, anh khó khăn thế nào mới quyết định được.

“Cậu sao?” Ánh mắt khinh bỉ nhìn anh một cái: “Đi với cậu thì trực tiếp vào đồn cảnh sát còn hơn.” Đi cùng anh ta chỉ tổ làm liên lụy tới cô.

Thân thể gầy gò bị ánh mắt khinh bỉ nhìn hơi rụt lại, được rồi, anh thừa nhận, anh đánh không bằng chủ tịch, thần kinh vận động cũng không nhanh bằng chủ tịch. Cô không đi cùng anh là vô cùng chính xác.

“Vậy tôi ở đây đợi cậu là được.” Anh chỉ có thể làm như vậy. Chỉ mong – ngày mai anh không phải đến đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho chủ tịch.

※ ※ ※

Nửa đêm, biệt thự ngoại ô chìm trong bóng đêm, gió đêm lay động cành lá, tạo ra âm thanh xào xạc. Chỉ có ánh sáng của vầng trăng, chiếu sáng thế gian muôn màu.

Trong bóng đêm, một bóng dáng mảnh khảnh thon dài lén lút lên vào, tránh khỏi bảo vệ ở cửa chính, leo lên một cây tùng um tùm tươi tốt, động tác nhanh nhẹn vượt qua tường cao, mũi chân chạm nhẹ xuống mặt đất. Nhìn bốn phía xung quanh hồi lâu, mới thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng vào trong rồi, Lăng Hảo Hảo hài lòng gật đầu. Ngay lập tức nhẹ nhàng đi qua sân nhỏ, lấy lưỡi dao đã chuẩn bị trước đó, cẩn thận khoét một lỗ trên cửa sổ thủy tinh, mở cửa sổ ra, xoay người tiến vào biệt thự.

Ai, lần đầu tiên đột nhập lúc nửa đêm, cho tới bây giờ mới coi như thuận lợi, trước kia cứ năm ngày ba bữa lại cùng hội trưởng hội học sinh Tư Hiên Dật đánh nhau, cô mới luyện được thân thủ nhanh nhẹn như vậy. A, thiếu chút nữa thì quên, những người trong câu lạc bộ truyền thông kia, nếu không phải bình thường bọn họ quên không mang chìa khóa cửa phòng làm việc câu lạc bộ truyền thông khiến cô phải khoét lỗ nhỏ trên cửa sổ thủy tinh để vào thì cô cũng không học được chiêu này đâu. Có lẽ, cô có thiên phú đi ăn trộm.

Lặng lẽ chờ tại chỗ, cho đến khi mắt thích ứng với bóng tối bên trong căn phòng, cô mới rón rén leo lên cầu thang tầng hai, bắt đầu lục soát từ phòng sách. Cô biết, người bình thường đều để tài liệu, thư từ các loại ở phòng sách, như cha và anh của cô đều như vậy.

A, chỉ mong ông trời phù hộ, hi vọng hôm nay cô có thể tìm được hồ sơ hoặc ảnh chụp các loại của Thanh Thủy Ngự Thần, nếu không thì vở ghi chép trên lớp cũng được. Dù sao chỉ cần là vật có liên quan đến anh, ở trong trường, chắc chắn có thể bán đắt hàng, câu lạc bộ truyền thông bọn họ cũng có thể oai phong trước mặt các câu lạc bộ khác một chút. Dĩ nhiên, chủ tịch câu lạc bộ là cô càng oai phong hơn.

Nhẹ nhàng đẩy cửa căn phòng mà cô nghĩ là cực kì giống phòng sách ra, Lăng Hảo Hảo thò đầu vào dò xét bên trong.... Trời! Thì ra là phòng khách, vừa mới ra quân đã thất bại.

Thất vọng rời khỏi phòng, cô gãi đầu, haizz, chưa ai nói cho cô căn phòng cực giống phòng sách chưa chắc đã là phòng sách, nếu dựa vào trực giác ít ỏi của mình thì không được, cô đành tìm từng gian phòng một, chắc chắn cô sẽ tìm được. Dù sao từ trước đến nay, muốn ném thử trái ngọt cũng không hề dễ dàng. Cho nên bây giờ cô không tìm được cũng đúng, Lăng Hảo Hảo tự an ủi trong lòng như vậy....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba mươi phút sau, Lăng Hảo Hảo tựa vào vách tường trên hành lang không một bóng người, cái miệng nhỏ thở gấp. Cho dù là trái ngọt, vất vả cố gắng như vậy, cũng phải lấy được rồi chứ, nhưng tại sao, cô đã mở hai mươi cánh cửa, nhưng vẫn không tìm thấy phòng đọc sách. Quả thật không có đạo lý chút nào, hay là, căn nhà này hoàn toàn không có phòng sách?

Tiện tay nắm vào tay nắm cửa bên cạnh, Lăng Hảo Hảo thâm nhủ trong lòng, nếu như căn phòng này không phải phòng sách, cô cứ trực tiếp trở về thôi. Tìm tiếp, chỉ lãng phí thanh xuân của cô.

Cửa nhẹ nhàng bị mở ra, cô đưa cổ ngó vào trong, trong phòng rèm cửa sổ kéo lên không như các phòng khác, ánh trăng xuyên qua cửa sổ thủy tinh vào phòng, ghế salon xa hoa bằng da thật đặt trước cửa sổ, bên

cạnh nó là cái giường đôi tao nhả lịch sự, nằm trên giường, hóa ra lại là – Thanh Thủy Ngự Thần?!

Lăng Hảo Hảo ngẩn người, yên lặng nhìn người nằm trên giường. Đây là phòng của anh ta sao? Cô cẩn thận từng li từng tí bước vào phòng, đi tới trước giường.

Người trên giường vẫn trầm lặng ngủ, tóc dài tán loạn trên giường trắng, dung nhan tuyệt mỹ có vẻ thanh tĩnh, lông mi thật dài phủ trên đôi mắt phượng mê người, giờ phút này anh ta bớt đi cảm giác tà mị của ban ngày, thêm một chút ngây thơ, làm cho ánh mắt người khác phải lưu luyến.

Ừ, đúng là rất đẹp. Lăng Hảo Hảo chóng cằm, ngồi xổm trên mặt đất, mắt nhìn thẳng người nằm trên giường.

Từ nhỏ, bởi vì ở bên cạnh là anh trai Lăng Tử Nhai và cái kẻ tâm tình bất định Tư Hiên Dật đều là mỹ nam hiếm thấy, cho nên đã nuôi dưỡng ánh mắt cô càng ngày càng kén chọn, nhìn đàn ông hầu như không có cảm giác kinh ngạc. Mà bây giờ, lần thứ hai nhìn thấy anh ta, cô vẫn giật mình vì vẻ xinh đẹp của anh, chẳng trách anh ta đứng đầu bảng xếp hạng Mười đại soái ca của trường. Nghĩ tới đây, Tư Hiên Dật thất bại cũng dễ hiểu.

Ai, nếu bây giờ có máy ảnh thì thật tốt, Lăng Hảo Hảo nuối tiếc nghĩ. Như vậy, cô có thể chụp khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của anh, lông mi tinh tế ưu nhã, đôi môi mỏng phớt hồng, còn cả cặp mắt phượng mê người tà độc nữa... Đôi mắt phượng?!

Trong nháy mắt, đôi mắt sáng chống lại đôi mắt đen xinh đẹp mị hoặc.

“A, anh tỉnh rồi.” Lăng Hảo Hảo xoay người ngồi dậy, cô nhìn chằm chằm Thanh Thủy Ngự Thần rồi cười xấu hổ, chậm rãi đứng thẳng người lên. Nè, nửa đêm đột nhập không những không được gì, lại còn bị người ta bắt được, thật sự là vô cùng

thê thảm.

“Bởi vì có con mèo hoang khiến tôi ngủ không yên.” Anh đứng lên, chậm rãi tới trước tủ rượu, rót một chén Margaret đỏ tươi. Màu máu, khiến cho anh có cảm giác hưng phấn.

Trời! Tự nhiên mắng cô là mèo hoang.

“Anh tỉnh lúc nào thế?” Cô không nhớ mình có phát ra âm thanh làm anh tỉnh giấc.

“Ngay từ đầu, từ lúc cô lái xe theo dõi tôi.” Anh cười tà, ngón tay thon dài xẹt qua sợi tóc đen mềm mại như tơ lụa. Mèo hoang gan dạ, khiến anh không khỏi nghĩ xem phản ứng của cô. Đêm nay, cô cho anh niềm vui sẵn thú.

“Ngay từ đầu?!” Nói như vậy: “Anh cố ý để tôi vào biệt thự này sao?” Cô kêu lên, giọng bỗng tăng cao. Cô còn nghĩ là mình có thiên phú ăn trộm? Làm cả buổi, hóa ra cô lại giúp anh giải trí.

Anh từ chối cho ý kiến mà nhướn mày, giơ ly rượu lên với cô, hỏi:

“Tìm được thứ cô muốn tìm chưa?”

“Anh biết tôi đang tìm cái gì sao?” Lăng Hảo Hảo giật mình. Không thể nào, cả cái này anh cũng biết sao, chả nhẽ - anh có mắt thần?

“Chắc là đồ của tôi, dù sao, cô từng nói muốn phỏng vấn tôi, phải không?” Anh gảy nhẹ ngón tay, giữa hai lông mày là tà khí âm u.

“Anh –” bị người khác nhìn thấu là cảm giác rất khó chịu, cảm thấy mình như người nguyên thủy không mặc quần áo vậy.

Đi thẳng tới trước mặt Thanh Thủy Ngự Thần, Lăng Hảo Hảo không nói hai lời liền tung một cước. Cô thật sự không quen nhìn vẻ mặt nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay của anh ta, ngay cả hành động của cô cũng giống như nằm trong kế hoạch của anh vậy.

Nhẹ nhàng tung một cước, ngón tay thon dài của anh bao chặt nắm đấm của cô: “Cô không phải đối thủ của tôi.” Đây là sự thật, không phải anh cố ý chê bai, coi như thân thủ của cô rất tài giỏi, nhưng anh có thể dễ dàng chế ngự được cô trong vòng năm phút, dù sao, thể lực nam nữ trời sinh đã khác biệt rồi.

Cô dĩ nhiên biết mình không phải đối thủ của anh, lần đầu tiên giao chiến cô đã thua anh. Nhưng, dù đánh không lại, cô cũng muốn đánh, nếu không được phát tiết bằng quyền cước, chỉ sợ cô sẽ tức điên lên mất.

Hai bóng người bay lên nhảy xuống, chốc lát sau, Thanh Thủy Ngự Thần về mặt bình thần nhìn Lăng Hảo Hảo dựa vào quầy bar thở hổn hển: “Mệt rồi hả?” Anh hiếm khi tốt bụng hỏi.

Đối với biểu hiện của cô, anh cảm thấy hài lòng. Có lẽ, phụ nữ không giống như anh nghĩ là chẳng thú vị gì cả. Ít nhất, cô là một người phụ nữ thú vị, tất cả phản ứng đều thể hiện trên mặt.

“Dĩ nhiên.” Cô không khách khí liếc anh một cái, ai, thậm chí năm phút đồng hồ cũng không chống đỡ nổi, đây cũng quá... là anh quá mạnh, hay là do tài nghệ của cô gần đây suy giảm? Miễn cưỡng chỉ rượu bên trong tủ, cô mở miệng yêu cầu nói: “Tôi muốn uống.” Đánh xong quá mệt, cô hơi khát.

Anh không dị nghị mà lấy ra một ly rượu chân cao, vì cô mà pha chế một ly rượu bạc hà, mùi thơm ngát dịu, rượu mát mẻ thấu đến tận tim là thích hợp nhất cho cô mèo nhỏ uống rồi.

Cô nhận lấy ly rượu, miệng uống một ngụm lớn. Hô, thoải mái quá. Không ngờ anh pha chế rượu cũng không tệ.

“Anh...” Vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy đầu mê mang. Cô nhớ từ lượng của cô không kém như thế, “Anh bỏ thuốc?” Cô cố gắng mở to hai mắt hỏi.

“Không.” Anh chưa đến mức phải hạ thuốc phụ nữ: “Chỉ là một ly rượu mạnh tác dụng rất chậm, mà cô, uống một hơi hết một nửa.” Anh mỉm cười giải thích. Anh thích nhìn biểu cảm giãy giụa của người khác, đặc biệt là một người tỏa sáng đang giãy giụa, nó khiến cho anh có cảm giác sung sướng.

“Anh...” Tại sao không nói trước cho cô. Cô cố gắng trừng mắt nhìn anh, cuối cùng mệt không chịu nổi, khép lại mí mắt nặng trĩu.

Nhàn nhạt nhìn người kia ngủ mà ngã xuống đất, Thanh Thủy Ngự khẽ giơ ly rượu lên với vầng trăng, uống cạn sạch. Rượu đỏ tươi tràn ra ngoài chảy xuống cổ, giống như đang thưởng thức máu: nét mặt tà mị lộ ra, như là hoàng tử Satan, nắm trong tay thể gian tà ác và sa đọa...

6. Chương 3-1

Lăng Hảo Hảo bị cảm rồi!

Sống hai mươi một năm, ít nhất mười tám năm là không có bệnh tật gì, từ trước đến giờ cô toàn tự xưng mình là Bảo Bảo vô cùng khỏe mạnh, giờ bị cảm, bản thân cô cũng cảm thấy có chút khó tin.

“Hắt xì!” Tiếng hắt xì vang dội lại truyền ra từ câu lạc bộ truyền thông, Lăng Hảo Hảo rút một tờ khăn giấy từ trên bàn lau sạch nước mắt và nước mũi.

Có ai ngờ, cô từ trước đến nay ít bị cảm, mà một khi đã cảm thì bệnh như núi đổ, đến mức Đông Tây Nam Bắc cô cũng không phân biệt nổi. Thêm lần nữa, cô sẽ trở thành người đầu tiên của Đại học G bị chết do cảm cúm mất.

Tiện tay vò khăn giấy chứa nước mũi thành một cục vứt xuống đất, lại rút một tờ nữa tiếp tục chùi.

“Chủ tịch, cậu còn chưa hết cảm cúm.” Anh em nhà họ Kinh đang chơi game trên máy tính duy nhất trong câu lạc bộ đồng thanh nói. Âm thanh lau nước mũi của chủ tịch quá lớn, át cả âm thanh của trò chơi. Khiến bọn họ “không thể không” quan tâm đến vấn đề sức khỏe của cô.

Nói nhảm, cô chảy nhiều nước mũi như vậy, chả nhẽ lại không biết mình chưa hết cảm sao? “Không cần các cậu nói ra.” Tức giận mà lườm bọn họ một cái, Lăng Hảo Hảo khó khăn nói chuyện bằng giọng mũi.

Nói đến nguyên nhân bị cảm, tất cả là nhờ ác ma Thanh Thủy kia ban tặng, anh ta không thèm nể cô là bạn cùng trường mà để cô nằm trên mặt đất hai giờ liền, sau đó để quản gia đưa cô đang say mềm vào xe của Kinh Tung Thiên.

Trời tháng mười mặc dù đã vào thu, nhưng nửa đêm vẫn lạnh cóng. Hơn nữa cô lại uống rượu rất nặng, khi được Kinh Tung Thiên đưa về đến nhà thì bắt đầu sốt cao, cô nằm viện ba ngày liền, tới hôm nay mới trở về trường học.

“Hắt xì!” Tiếng hắt xì thứ năm mươi bảy truyền ra từ câu lạc bộ truyền thông, Lăng Hảo Hảo tiếp tục lặp lại động tác một tay rút khăn giấy, một tay vứt khăn giấy. Ai, đau quá! Cái mũi bị lau sắp rách da rồi.

“Chủ tịch, cậu có thể đừng vứt rác bừa bãi không, thùng rác đặt ngay bên chân cậu mà.” Khang Mỹ Lệ đang ngồi trên ghế ngắm tập ảnh Takuya Kimura(*) mới mua, cuối cùng không chịu nổi nữa liền dời mắt khỏi tập ảnh mà phàn nàn. Có trời mới biết, đôi chân ngọc của cô đã sắp bị chôn trong đồng rác của Chủ tịch rồi.

(*) Takuya Kimura còn được gọi là Kimutaku, là một ca sĩ Nhật Bản, diễn viên, phát thanh viên, là một thành viên của nhóm nhạc SMAP - nhóm nhạc nổi tiếng ở Châu Á.

“Không thể.” Lăng Hảo Hảo từ chối rất dứt khoát, tiện tay ném khăn giấy đầy nước mũi ra. Vứt xuống đất thoải mái hơn vứt vào thùng rác nhiều, vừa nhẹ nhõm, lại tự nhiên, cô còn có thể phát tiết bức bối do cảm cúm, một lần vứt, thật sảng khoái!

“Nhưng, chủ tịch à, tôi nhắc nhở cậu một câu, hôm nay bác gái dọn vệ sinh nghỉ phép rồi.” Nếu chủ tịch vẫn muốn vứt rác bừa bãi, thì cô đành nói ra trọng điểm thôi.

Gi! “Cậu nói hôm nay bác ấy nghỉ phép rồi?” Khăn giấy đang định vứt ra liền ngừng lại giữa không trung. Không thể nào, bác ấy nghỉ phép lúc nào không nghỉ, lại nghỉ đúng hôm nay. Phải biết rằng, từ trước đến nay nhờ có bác ấy mà câu lạc bộ truyền thông mới không trở thành bãi rác.

“Đúng, nghe nói hôm nay con trai của bác ấy kết hôn.”

“Kết hôn?!” Con trai của bác ấy kết hôn thật đúng lúc.

“Vậy nên, hôm nay.....” Khang Mỹ Lệ nhìn Lăng Hảo Hảo muốn nói lại thôi.

“Làm sao?” Chẳng lẽ hôm nay Mỹ Lệ tốt bụng, muốn chủ động dọn vệ sinh sao?

“Đương nhiên là chủ tịch quét dọn rồi.”

“Tôi quét dọn?” Có nhầm không vậy! Cô là bệnh nhân đó.

“Mỹ Lệ, cậu là đồ vô lương tâm!” Lăng Hảo Hảo lớn tiếng lên án nói. Cô sắp là “bệnh nhân có bệnh tình nguy kịch” rồi, Mỹ Lệ còn muốn cô quét dọn: “Cậu đừng quên, tôi là ân nhân cứu mạng của cậu, trước kia trong kì thi tốt nghiệp cấp 1, cậu chép bài tôi từ đầu đến cuối.” Nếu không có cô, chắc cấp 1 cô ta cũng không tốt nghiệp nổi.

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói.” Cấp 1 ngồi cùng bàn với chủ tịch là một sai lầm! “Cũng vì tôi có mắt như mù nhìn bài cậu, nên mới bị điểm kém như vậy.” Nhờ cô ấy tặng, điểm cô chỉ hơn điểm chuẩn 0.5 điểm, “vinh dự” tốt nghiệp. Có khi nếu cô tự làm, điểm cô còn cao hơn.

“Vậy không tính chuyện bài thi nữa, cậu cũng đừng quên, năm học lớp năm cấp 1, cậu ăn vụng của tôi một cái thạch hoa quả.” Cô không ngại kể lại nợ xưa.

Đã là thời nào rồi mà cô ấy còn nhớ rõ thế.

“Chủ tịch, cậu không thấy chuyện kia đã từ rất lâu rồi sao?”

“Không thấy.” Những chuyện này trong ký ức của cô vẫn còn rất mới, rõ mồn một trước mắt, giống như vừa mới xảy ra hôm qua vậy.

Khang Mỹ Lệ nhúc nhích đầu nhìn Lăng Hảo Hảo, người phụ nữ mà chuyện tám trăm năm trước còn lòi ra nói được, cô còn có thể nói gì đây? Bất đắc dĩ cắn răng nói: “Được rồi, hôm nay tôi quét.” Nếu cô còn kiên trì để chủ tịch quét, cô ấy không biết còn tính sổ với cô chuyện từ niên đại nào nữa.

OK! Rốt cuộc cũng có người “tự động” quét dọn.

“Mỹ Lệ, tôi biết cậu là người rất tốt bụng.” Lăng Hảo Hảo sung sướng nói, thuận tay vứt rác lung tung tiếp. Ai, không phải mình quét dọn, vứt rác thật là thoải mái.

“Đúng rồi, chủ tịch, nghe Đại Kinh (Kinh Tung Thiên) nói, cậu bị cảm do Thanh Thủy Ngự Thần hả?” Khang Mỹ Lệ nhú mày nhìn khăn giấy bị vò thành cục vứt trên mặt đất. Xem ra hôm nay cô biết thể nào là quét dọn rồi.

“Ừm, đúng.....” Lăng Hảo Hảo lau nước mũi, qua loa nói: “Đều là do Thanh Thủy....” Vừa nói, bóng dáng quen thuộc khiến cho cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, bóng dáng mà cả lúc ngủ cũng liên tục xuất hiện hết lần này đến lần khác khiến “Hồn hệ mộng khiên” (*) bỗng đi qua cửa của câu lạc bộ truyền thông. Đáng chết, Thanh Thủy là động vật máu lạnh! Đúng lúc cô muốn tìm anh ta tính sổ.

(*) “Hồn hệ mộng khiên”: ý chỉ bị ám ảnh đến mức trong mơ cũng nhìn thấy

“Mỹ Lệ, tôi ra ngoài một lát,” Tức giận vứt khăn giấy trong tay xuống, Lăng Hảo Hảo chạy ra ngoài không quay đầu lại.

“Này, chủ tịch, cậu... ” đi đâu? Khang Mỹ Lệ nhìn hai cánh cửa “đùng, đùng” đu đưa, nửa câu sau tự động biến mất. Không ngờ chủ tịch bị cảm mà vẫn có thể đi nhanh như bay, đúng là khiến người khác phải nể phục. Bội phục! Quá bội phục!

※ ※ ※

“Thanh Thủy Ngự Thần!” Tiếng hét to vang vọng cả sân trường Đại học G, Lăng Hảo Hảo đuổi theo Thanh Thủy Ngự Thần tới một góc vắng vẻ.

“Anh.....” Cô thở không ra hơi gọi, xui xẻo thay, bị cảm khiến bước đi cũng thấy mệt. Hai tay chống eo, cố gắng thở ra một hơi, Lăng Hảo Hảo tiếp tục mở miệng nói: “Anh..... Hắt xì!” Lời khiển trách còn chưa ra khỏi miệng, nước mũi đã ra trước rồi.

“Cô bị cảm rồi.” Anh chậm rãi mở miệng, khóe môi không dễ thấy cong lên một chút.

Vốn là khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sức sống, nay lại đỏ khác thường, cùng với bờ môi tái nhợt tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, lúc này, tóc ngắn như một đồng rơm rạ, thứ duy nhất không đổi chính là ánh mắt của cô, dù hơi mệt mỏi, nhưng vẫn tỏa sáng như cũ.

Tại sao, trong mắt cô vẫn tỏa sáng như thế? Nếu cô bị cảm, ánh sáng đó sẽ biến mất chứ, anh muốn nhìn thấy tia sáng kia bị hủy diệt trong nháy mắt, rồi biến mất thì quả là tuyệt đẹp.

Dù sao đối với anh, người khác yếu ớt giống như một thứ rượu ngon nhất —

“Tôi bị cảm.... chính là do anh làm hại.” Lăng Hảo Hảo rút khăn giấy cô thủ sẵn bên người mấy ngày nay, vừa lau nước mũi, vừa cảm giận nói. Nếu không phải anh ta, sao cô có thể bị cảm đến mức gặp quỷ chứ.

“Tôi sao?” Anh cười nhẹ một tiếng, đôi mắt phượng mê người mở to: “Đêm hôm đó tôi nhớ không lầm thì có người không mời mà tới nhà tôi, cho nên, sau đó tôi đưa cô ra ngoài không phải lẽ đương nhiên sao. Hay là, đưa cô đến đồn cảnh sát mới phải?” Cô đã giúp anh giải trí, anh liền tham gia cùng, không phải sao? Nhưng mà, người đặt ra quy tắc là anh, không phải cô.

“Anh —” Đáng ghét, thế mà cô không phản bác được, dù sao cũng là cô đột nhập vào nhà anh ta, nhưng —

“Vậy thì dù tôi uống say, anh cũng nên giúp tôi đắp chăn chứ, tại sao lại để tôi nằm trên sàn nhà lạnh hai tiếng rồi mới đưa tôi ra khỏi biệt thự.” Cô khàn giọng nói. 12h cô đột nhập vào nhà anh ta, mà lúc 3h sáng, quản gia nhà anh ta mới đưa cô vào xe Kinh Tung Thiên, từ đó suy ra, cô bị cảm chắc chắn là do cô uống say lại còn ngủ trên sàn nhà rồi.

“Cô nghĩ tôi sẽ đối xử tử tế với kẻ muốn trộm đồ của tôi sao?” Anh ngoái đầu nhìn rồi cười một tiếng, mắt lộ vẻ khiêu khích. Chưa có ai dám dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, vậy nên mèo hoang nhỏ này rất đáng khen, bởi vì cô là người đầu tiên. Cô tỏa sáng, cô dũng cảm, cũng đáng để anh tốn thời gian chơi đùa với cô và.... hủy hoại cô. Anh phù hợp với bóng tối, đối lập với ánh sáng.

Lấy trộm đồ của anh ta? Quá nghiêm trọng rồi, cô chẳng qua chỉ muốn lấy trộm tài liệu cá nhân của anh ta thôi.

“Tôi không trộm... Khụ, khụ đồ của anh, khụ, khụ.” Cô lớn tiếng giải thích, bỗng nhiên hơi ngửa họng, cô đột nhiên ho khan.

Bộ dạng mèo hoang nhỏ dường như rất khó chịu, hai mắt đầy hơi nước, lộ ra vẻ yếu ớt.

“Khó chịu lắm sao?” Anh rất “tốt bụng” hỏi, thường thức dánh về yếu ớt của cô.

“Khụ, khụ.....” Cô không trả lời được, chỉ không ngừng ho. Tròng lớn hai mắt đầy hơi nước nhìn người đàn ông đang vui vẻ trên nỗi thống khổ của cô.

Tức chết cô, năm đó, Chu Du bị Gia Cát Lượng làm cho tức chết là sự thật, bởi vì cô sắp bị anh làm tức chết rồi!

Có người có thể nhìn cô ho đến gần chết mà tâm trạng lại như xem kịch vui. Lăng Hảo Hảo mím môi ngửa đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo diễm lệ kia, cũng là khuôn mặt đẹp trai gian xảo tà mị, tay nắm thành quyền.

Đáng hận, thật muốn đánh một quyền cho cái mặt đang cười tà ác kia sưng lên. Trên thế giới có quá nhiều chuyện không công bằng, người đàn ông ở trước mặt cô rõ ràng là ác ma đứng đầu Đại học G, nhưng lại có khuôn mặt đẹp trai như vậy. Cô nghĩ, phải cho anh một khuôn mặt ác ma mới phải. Như vậy mới xứng danh.

Bước về phía trước một bước, Lăng Hảo Hảo miễn cưỡng nắm chặt quả đấm giơ lên....

“Muốn đánh nhau sao?” Anh nhìn ra ý đồ của cô, khẽ cười nói. Lúc cô không có bệnh đã không phải đối thủ của anh, huống chi hiện tại cô muốn dùng thân thể yếu đuối như vậy đánh nhau với anh.

“Tôi.....” Gắng sức muốn đánh một quyền. Lại phát hiện toàn thân không có chút sức lực nào. Cổ họng khô khốc đau đớn, trên mặt cô đỏ như lửa đốt. Chóng mặt quá, khuôn mặt tuấn tú tà ác trước mắt bỗng biến thành nhiều khuôn mặt, chẳng nhẽ cô sắp ngất sao. “Tôi....” Lắc đầu, cô muốn mở miệng, chân bỗng lao đảo một cái khiến cô ngã vào một lồng ngực rộng lớn.

Mặt của cô dán vào vòm ngực rộng lớn của anh ta, nhiệt độ mát lạnh của cơ thể anh ta hạ bớt nhiệt độ cơ thể cô.... Thật thoải mái, cô bị bệnh sao? Cô lại cảm thấy ngã vào lồng ngực ác ma này rất thoải mái.

Đầu nóng đến hồ đồ rồi, không phải cô vừa bị anh chọc giận gần chết sao? Ai, chóng mặt quá..., muốn nhắm mắt lại quá, nhưng ít nhất phải nói ra điều cần thiết đã –

“Thanh Thủy Ngự Thần..... Lần này anh..... Không được để tôi nằm trên đất nữa.....” Ít nhất cũng phải đưa cô tới phòng y tế. Cô thì thảo cảnh cáo xong, mí mắt lại khép vào, thân thể mềm mại xụi lơ ngã xuống....

Một cánh tay thon dài có lực vòng qua eo cô, ngay trước khi cô ngã xuống đất đỡ cô dậy.

Anh chậm rãi cúi đầu, đôi mắt phượng mê người lại vô tình liếc khuôn mặt đỏ bừng vì sốt cao. Nhiệt độ cơ thể cô cao đến mức dọa người, sức nóng truyền từ đầu ngón tay đến cơ thể anh, đôi mắt tỏa sáng đã nhắm lại như anh muốn, giờ phút này cô không còn sức sống, đáng thương như một con chó rơi xuống nước. Anh nên hài lòng, dù sao anh luôn luôn ghét ánh sáng, không phải sao? Khóe môi cong lên vẽ ra một nụ cười, nhưng không thể nào cười đến tận mắt.

Cúi người xuống, Thanh Thủy Ngự Thần thả Lăng Hảo Hảo xuống đất, anh luôn không có thói quen hứa hẹn với người khác, thả cô xuống đất là chuyện đương nhiên, chỉ là... Đôi mắt đen tà mị từ từ nhìn xuống, sao anh phải đỡ cô? Thậm chí lúc cô ngã vào lòng anh, anh có thể tránh sang chỗ khác, ngoại trừ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý bình thường, từ trước tới nay anh đều không thích tiếp xúc thân thể, nhưng lại để cô tới gần, từ khi nào anh bắt đầu biết cảm thông vậy?

Liếc mắt nhìn người đang nằm trên đất một lần nữa, cô khó chịu nhíu đôi mi thanh tú lại, kể cả lúc hôn mê, cô vẫn bị cơn sốt hành hạ. Anh nên cười mới phải, anh thích thưởng thức sự khổ sở của người khác để cảm nhận thế giới này.

Đứng thẳng lên, bỏ lại người đang hôn mê nằm trên đất, anh nhẹ nhàng bước qua những chiếc lá rụng, phong thái ung dung, ngón tay thon dài khẽ gạt sợi tóc đang che trước mặt, rồi sau đó, những ngón tay dừng lại trước mắt, trong đôi mắt phương xinh đẹp thoáng - một tia do dự. Ngón tay này đã chạm vào thân thể nóng rực kia, dường như nhiệt độ đó vẫn còn lưu lại trên các đầu ngón tay.

Vì vậy bấm đốt ngón tay, anh quay người lại, ôm lấy cô đang nằm trên đất, đi tới phòng y tế...

※ ※ ※

Khi hoàng tử Satan đứng đầu trường - Thanh Thủy Ngự Thần, ôm ngang Lăng Hảo Hảo - chủ tịch câu lạc bộ truyền thông nổi danh là “nát” nhất trường, đi bộ trong sân trường, chắc chắn sẽ chấn động toàn thể giảng viên và sinh viên Đại học G như thể người ngoài hành tinh xâm lược Trái đất.

Không thể nào, Thanh Thủy nổi tiếng là lạnh lùng, không biết cảm thông của Đại học G lại đi ôm một kẻ vô danh nào đó. Mặc dù kẻ vô danh đó đang hôn mê, nhưng kẻ vô danh đó quá sướng rồi.

7. Chương 3-2

Kết quả là, bất kể ai nhìn thấy cảnh tượng này, không phải kinh ngạc hét lớn thì cũng là ngây như phỗng tại chỗ, lập tức hóa đá, tùy ý đánh rơi đồ đang cầm trên tay xuống đất, tỏ vẻ không thể tin nổi. Còn kết quả nữa là, khi Khang Mỹ Lệ vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy một màn kể cả trong mơ cũng không thấy này, thì tập ảnh Takuya Kimura yêu nhất từ trước tới giờ của cô cũng không thoát khỏi lực hút của trái đất, rơi một đường xuống đất..

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, chủ tịch vừa mới nổi giận dè dè chạy đi, sao trong nháy mắt đã hôn mê bất tỉnh trong ngực Thanh Thủy Ngự Thần vậy? Nếu cô nhìn thấy hai người họ đánh nhau, ngược lại cô sẽ tin tưởng 100%, nhưng nếu giống như bây giờ, cô khó tin 200%.

“Chắc mình nhìn nhầm rồi.” Khang Mỹ Lệ tự lẩm bẩm. So với cảnh tượng kích động kia, cô thà tin rằng mắt mình có vấn đề còn hơn.

“Nhưng hình như không phải.” Hai âm thanh kinh ngạc từ trước máy tính truyền đến, Kinh Tung Thiên và Kinh Hoàng Địa ngơ ngác nhìn lối đi trước cửa sổ đã không còn bóng người. Dù khó tin, nhưng bọn họ thật sự nhìn thấy. Trời! Chủ tịch mới ra khỏi câu lạc bộ hơn 10 phút mà cảm giác như trời đất đã xoay chuyển rồi.

Ba đôi mắt, sáu con người, ba người ngốc nghếch nhìn nhau, chuyện này... hình như không phải là mơ.

※ ※ ※

Cửa phòng y tế Đại học G khẽ mở ra, bóng dáng cao lớn đặt người đang ôm trong ngực lên giường bệnh, ga giường màu trắng làm nổi bật sắc mặt đỏ bừng, tóc ngắn xinh đẹp dính vào cái trán ướt mồ hôi. Khó chịu lắm sao? Trong lúc hôn mê cô còn lẩm bẩm cái gì đó.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh phòng, cô y tá không có trong phòng, chắc đi ăn trưa rồi, dù sao bây giờ cũng là lúc nghỉ trưa. Mà anh – cũng nên đi thôi, đưa cô tới đây đã ngoài dự đoán của anh rồi. Lúc cô ngất mà ngã vào trong lòng anh, đáng nhẽ anh nên để cô ngã xuống đất chứ không phải đỡ cô, đúng không?

Đôi mắt lạnh lẽo tà mị bỗng lóe lên tia mê hoặc hiếm thấy, ngón tay thon dài khẽ chạm vào hai gò má đỏ ửng và đôi mắt nhắm chặt của người đang nằm trên giường, cuối cùng dừng lại ở đôi môi tái nhợt.

Anh biết bây giờ cô rất khó chịu, nhưng vì sao anh lại có chút không đành lòng, “không đành lòng”, cái cụm từ mới lạ này, từ khi anh hiểu chuyện đã biến mất, hôm nay lại xuất hiện trong từ điển của anh lần nữa, là vì cô sao?

Bởi vì cô không còn ánh mắt chói mắt kinh người kia nữa, ý muốn phá hủy sức sống và hào quang của anh cũng biến mất theo, vậy mà anh vẫn còn chút nhớ nhung, nhớ ánh mắt tỏa sáng của cô. Không phải anh

thích bóng tối sao? Từ khi nào anh bắt đầu suy nghĩ muốn bắt lấy tia sáng, anh nên vui vẻ khi thấy cô yếu ớt chứ, nhưng lúc này anh lại không có cảm giác vui sướng đó.

Ngón tay rời khỏi bờ môi cô, anh mở tủ thuốc của phòng y tế, tìm thuốc mà cô cần.

Đối với y học và dược học, anh luôn luôn có hứng thú nghiên cứu. Dù là thần dược chữa bệnh hay là độc dược giết người. Nếu không vì mình là người thừa kế duy nhất của gia tộc, anh có thể sẽ trở thành bác sĩ, trở thành nhân vật xen vào giữa Thượng Đế và Tử Thần, sống chết của người khác đều nằm trên tay mình, anh có thể là Thượng Đế hoàn mỹ nhất, cũng có thể là Tử Thần độc ác nhất.

Dễ dàng tìm được loại thuốc cô cần, nhìn cô vẫn hôn mê, anh chậm rãi bỏ thuốc vào trong miệng mình, uống một ngụm nước... Đầu cúi dần xuống, đôi mắt quầng rừ khép hờ, đôi môi trái tim ngậm nước đặt lên đôi môi tái nhợt, nước và thuốc theo môi chảy vào miệng cô, trôi xuống họng.

Lát sau, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu xa khó hiểu nhìn vào mặt cô, tay nhẹ nhàng chải tóc cô, tại sao lại tìm thuốc cho cô, còn tự nhiên mà mớm thuốc cho cô, tự nhiên như thiên kinh địa nghĩa (*)..... Quay đầu đi, sợi tóc tung bay, bóng dáng cao lớn ưu nhã rời khỏi phòng y tế, để lại người đang nằm trên giường ở trong làn bàn với rèm cửa bằng lụa trắng, phất phơ trong gió...

(*) Thiên kinh địa nghĩa: lý lẽ chính đáng, đạo lý hiển nhiên.

※ ※ ※

Tin tình cảm thường là tin tức được truyền đi với tốc độ chóng mặt. Không phải có tin người thừa kế doanh nghiệp Thanh Thủy Ngự Thần ôm chủ tịch câu lạc bộ truyền thông Lăng Hảo Hảo đi tới phòng y tế sao? Tin tức đã truyền tới tất cả ngõ ngách của trường, hơn nữa phiên bản nào cũng có, phiên bản ngây thơ, sắc dục, hài hước, triền miên bản nào cũng có.

Còn có người giỏi vẽ đã vẽ manga cảnh hai người đang khỏa thân nằm trên giường hôn nhau kịch liệt, dán bức vẽ vô cùng bắt mắt đó lên bảng thông báo của trường, ở bên cạnh là một bài bình luận rất to, làm cho Lăng Hảo Hảo tức giận đến mức cười ngất. Cô cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là đổi trắng thay đen rồi.

Từ trước đến giờ chỉ có cô đi tìm tin tức, không ngờ sau cảnh tượng hôm qua, cô đã trở thành nhân vật trong tin tức đó.

Nhưng dù đồn đãi thế nào, Thanh Thủy Ngự Thần ôm cô đến phòng y tế vẫn là sự thật.

Bên trong câu lạc bộ truyền thông, Khang Mỹ Lệ lại tự động tới bên cạnh Lăng Hảo Hảo, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chủ tịch, giữa cậu và Thanh Thủy Ngự Thần thật sự không có gì sao?” Cảnh tượng giữa trưa hôm qua thật sự khiến cô rất kích động, thiếu chút nữa là giẫm lên mặt của Kimura Takuya cô thích nhất. A, Kimura thân ái, xin hãy tha thứ cho cô.

“Làm ơn đi! Khang Mỹ Lệ, hôm nay cậu hỏi tôi vấn đề này đã là lần thứ 108 rồi, cậu không phiền sao?” Lăng Hảo Hảo uống một ngụm sữa tươi, ngón tay không kiên nhẫn gõ xuống mặt bàn nói: “Giữa tôi với anh ta không có gì cả.” Người nhàm chán trên thế giới này quá nhiều, Mỹ Lệ chính là một trong số đó, cùng một vấn đề mà hỏi nhiều như vậy, nếu trong học tập cũng có tinh thần như vậy thì tốt quá rồi, chỉ sợ sẽ làm cho giáo sư kích động đến rơi nước mắt.

Ngước mắt nhìn đám người đang ngồi quanh bàn tròn để họp trong câu lạc bộ truyền thông, Lăng Hảo Hảo liêu mạng đề nên cảm giác kích động muốn ngửa mặt lên trời hét một lần nữa.

Đáng chết! Bình thường trừ đi họp mới tới đây tụ tập ăn uống cá cược một phen, hôm nay tự nhiên lại đến đông đủ. Không hiểu từ lúc nào bọn họ bắt đầu “quan tâm” cô như vậy? Quan tâm đến mức trốn học để tới câu lạc bộ truyền thông nhìn cô.

“Mỹ Lệ, tôi nhớ sáng nay chúng ta có tiết học.” Lăng Hảo Hảo nhắc Khang Mỹ Lệ

đang ngồi bên cạnh hỏi đến ngàn lần cũng không mệt. Học cùng hệ, cùng ban với Mỹ Lệ, đương nhiên cô nhớ rõ tiết học của mình.

“Nhưng không phải cậu cũng trốn học sao?” Khang Mỹ Lệ nói.

“Tôi không đi học? Tôi bị cảm, có lý do! Còn cậu?” Cô có đầy đủ lý do, đến cả giấy của bác sĩ cũng có.

“Tôi cũng có lý do.” Cô cũng không phải người nghỉ học không lý do, cô là người cực kì nguyên tắc. Nếu không phải bắt buộc đi thì cô sẽ không tùy tiện nghỉ học.

“A, lý do là gì?” Lăng Hảo Hảo liếc xéo Khang Mỹ Lệ, cô ấy có thể có lý do gì, chẳng nhẽ là....

“Thanh Thủy Ngự Thần.”

Hừ! Cô biết ngay lý do của Khang Mỹ Lệ nhất định là ác ma Thanh Thủy kia. “Vậy còn mọi người?” Lăng Hảo Hảo chậm rãi quét mắt nhìn những người ngồi quanh bàn tròn: “Đừng nói với tôi là các cậu trốn học cũng vì Thanh Thủy Ngự Thần.”

“Chính xác thì là chuyện anh ta đưa cậu đến phòng y tế.” Giang Nội Xương nhếch miệng nói. Đối với chuyện tin Thanh Thủy Ngự Thần ôm Lăng Hảo Hảo - cái người không giống phụ nữ này tới phòng y tế, anh thà tin chuyện Mặt Trăng sẽ đụng vào Trái Đất còn hơn. Nhưng ngày hôm qua người chứng kiến ở trường quá nhiều, thậm chí cả Mỹ Lệ và cặp song sinh nhà họ Kinh cũng nhìn thấy, anh không thể không tin.

“Đúng vậy.” Quý Tuyên Tuyên nói tiếp. Trốn học chính là vì muốn tới đây hỏi chủ tịch chuyện hôm qua cho rõ ràng. Không nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc buổi trưa hôm qua, khiến cô ngủ cũng không ngon.

“Không khác lắm.” Hạ Thạch nhai kẹo cao su nói. Lòng hiếu kì của anh không lớn, anh chỉ muốn tới xem náo nhiệt thôi.

Đúng là như thế. Lăng Hảo Hảo quét mắt nhìn Vũ Chiến đang buồn ngủ vùi trên ghế: “Vũ Chiến, cậu thì sao?”

“Giống vậy.” Hai chữ đơn giản, người họ Vũ kia trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Trời! Cô thật ngu ngốc, lại đi hỏi cái người một ngày phải ngủ mười tám tiếng như heo này!

Lạnh lùng nhìn cặp song sinh đang chơi kéo, búa, bao bên cạnh: “Hai anh em các cậu thì sao?”

“Chúng tôi.....”

“Thôi, không cần các cậu trả lời.” Lăng Hảo Hảo khoát tay, nhìn về mặt hai người họ, liền biết lý do của họ cũng giống như vậy.

“Được rồi, các cậu muốn hỏi gì?” Nếu cô không để ý lời bọn họ nói, có thể cô sẽ bị bọn họ làm phiền đến chết.

“Cái đó..... Ngày hôm qua Thanh Thủy Ngự Thần ôm cậu đến phòng y tế, trong phòng y tế chẳng nhẽ các cậu không phát sinh chuyện gì sao?” Khang Mỹ Lệ hỏi trước, đây là vấn đề cô quan tâm nhất. Theo như cô y tá nói, lúc ấy trong phòng y tế chỉ có hai người họ, không có người thứ ba; Thanh Thủy Ngự Thần vào phòng y tế 30 phút rồi mới đi ra, có thể hiểu, trong 30 phút này nhất định không đơn giản.

“Có thể phát sinh cái gì? Không phải cậu cũng thấy sao? Lúc đó tôi đã ngất rồi.” Nói cách khác, chuyện xảy ra sau khi cô ngất cô hoàn toàn không biết gì hết, chỉ biết khi tỉnh lại đang nằm trên giường bệnh trong phòng y tế, chỉ thấy cô y tá, Thanh Thủy Ngự Thần thì đã đi đâu không biết.

Chỉ là trong lúc hôn mê, cô mơ hồ cảm thấy hình như mình uống cái gì đó lạnh lạnh, giống như nước, khi tỉnh lại, cảm cúm cũng đỡ hơn.

“Nhưng phát sinh chuyện gì thì nghĩ cũng biết, chẳng phải là bị anh ta vứt lên giường bệnh hay sao.” Hoặc là anh ta còn cười cô đang bị bệnh rồi mới đi.

“Vậy sao.....” Mấy âm thanh tiếc hận truyền ra từ câu lạc bộ truyền thông, Khang Mỹ Lệ, Quý Tuyên Tuyên và anh em họ Kinh đồng thời thở dài, bọn họ còn tưởng sẽ có cảnh đặc sắc cơ.

“Các cậu tiếc cái gì?” Uống sữa tươi, Lăng Hảo Hảo không hiểu hỏi, nghe giọng điệu của bọn họ giống như tiền mua xổ số đều mất hết vậy.

“Đương nhiên là.....” Chủ tịch không phát sinh chuyện gì với Thanh Thủy Ngự Thần rồi, chỉ là câu này không thể nói ra. Nếu không chắc chắn sẽ bị đánh chết.

“Chúng tôi chỉ nghĩ rằng, nếu chủ tịch biết ở trong phòng y tế đã xảy ra chuyện gì, lấy tin tức đó viết thành một bài báo, đăng trên tập san, nhất định sẽ bán chạy. Sau đó câu lạc bộ truyền thông chúng ta có thể nở mày nở mặt trước các câu lạc bộ khác rồi,” Khang Mỹ Lệ lấy lòng nói. Không quên lôi kéo một đám người trong câu lạc bộ truyền thông: “Các cậu thấy có đúng không?”

“Đúng vậy.” Âm thanh vang lên, có giọng điệu lấy lòng, cũng có giọng điệu miễn cưỡng.

“Là vậy sao –” Lăng Hảo Hảo chống cằm nghĩ. Đây cũng là một ý hay, nếu lấy danh nghĩa của mình viết bài báo này, ở trường không bán chạy cũng khó. Nhưng... “Theo tôi biết, trong phòng y tế không có chuyện gì xảy ra!” Bởi vì cô thật sự bất tỉnh nhân sự mà.

“Không có sao? Cậu có thể biến không thành có mà.” Có người đề nghị.

Hả? Cũng đúng!

8. Chương 4-1

Đêm, yên tĩnh, mông lung. Nhưng bởi vì có nhiều đám mây ngũ sắc, như những ngôi sao lóng lánh nổi bật trên nền trời đêm, cũng bị hút vào.

Bên trong phòng khách sạn mờ tối, người phụ nữ ăn mặc diêm dúa lòe loẹt cởi quần áo ngay trước mặt người đàn ông. Thân thể đầy đặn hấp dẫn giống như rắn nước uốn éo, động tác chậm rãi ẩn chứa khiêu khích vô hạn. Với kinh nghiệm nhiều năm, cô biết đây là phương pháp có thể kích thích dục vọng của đàn ông.

Người đàn ông ngồi trên giường đôi trong phòng, đôi mắt tà mị xinh đẹp bình tĩnh nhìn động tác của người phụ nữ, bình tĩnh quá mức. Điều đó khiến cho người phụ nữ hơi bất an. Nếu là người đàn ông khác, lúc này đã sớm như sói đói nhào vào dê mà đẩy ngã cô xuống đất rồi. Anh ta - tỉnh táo đến mức không phù hợp với độ tuổi của mình.

Chậm rãi đi tới trước mặt người đàn ông, người phụ nữ khẽ dựa vào người anh, dán chặt thân thể xinh đẹp của mình vào ngực anh, dằng dặc cực kì uyển chuyển, cố gắng khơi dậy phản ứng của người đàn ông. “Anh sao thế? Tối nay gọi em, rồi lại như không muốn.” Cô nhìn anh nói, hai tay không an phận mà kéo quần áo anh ra.

Anh thật sự đẹp đến kinh người, cùng với vẻ đẹp đó là tà khí không ai có thể khống chế, anh khiến cô bị mê muội, bị anh hấp dẫn. Cô đã qua lại với nhiều người đàn ông, nhưng chỉ có anh khiến cho lòng cô dao động. Cho nên dù anh chỉ coi cô là đối tượng làm ăn, cô cũng muốn được người đàn ông này ôm.

Lạnh lùng cúi đầu xuống, Thanh Thủy Ngự Thần nhìn người phụ nữ trước mặt. Tay cứng nhắc ôm lấy eo nhỏ của cô. Cô gái này rất đẹp, đối với một gái gọi mà nói, cô ta chắc là người đứng đầu của quán bar. Nhưng - ánh mắt của cô ta, quá bình thường. Giống như những người phụ nữ khác, chỉ có ham muốn và say đắm sắc đẹp của anh, mê mết ở vẻ bề ngoài của anh, dù có xinh đẹp cỡ nào, cũng không thể khơi dậy dục vọng của anh, không giống đôi mắt của “cô”, trong suốt lại chói lóa, vừa có sức sống lại có hào quang...

Tại sao vào lúc này, anh lại nghĩ đến đôi mắt như ánh mặt trời kia. Chẳng lẽ anh đã vô tình bị đôi mắt mới gặp mấy lần kia mê hoặc? Từ khi anh đưa mèo hoang nhỏ tới phòng y tế, trái tim anh đã bắt đầu lệch khỏi đường ray rồi. Anh không biết cảm giác này là gì, có chút phiền não, lại có chút lo lắng.

Cúi người xuống, ôm lấy người phụ nữ đang dán chặt vào người anh lên giường, đôi môi trái tim khẽ gợi cười yếu ớt tự giễu. Để chứng minh cái gì? Cố ý đến chỗ này tìm phụ nữ, để chứng minh bản thân vẫn giống trước kia sao?

“Đủ rồi!” Thanh Thủy Ngự Thần xoay người xuống giường: “Cô có thể đi.” Ngay từ đầu anh không nên gọi cô ta đến. Anh chán ghét những thứ nhảm chán này. Lúc tay của cô ta chạm vào anh, không hiểu sao, trái tim anh sẽ có cảm giác tội lỗi.

“Nhưng.....” Người phụ nữ nhìn anh, cố gắng lấy lòng anh. Cô thực sự không thể tin, anh tự nhiên lại buông tay đúng lúc quan trọng nhất.

“Tối nay tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô.” Anh châm một điếu thuốc, hoàn toàn tự nhiên, không hề bị dục vọng quấy nhiễu.

Oán hận cắn răng, người phụ nữ chặt vật mặc quần áo vào, cổ nén khô nóng trong người hỏi: “Tại sao anh - không muốn em?” Cô muốn biết lý do, anh bình tĩnh, anh lạnh lùng, rốt cuộc là vì cái gì. Rõ ràng anh gọi cô đến, rồi lại từ chối cô, trong kinh nghiệm tình trường của cô chưa bao giờ gặp phải chuyện này.

“Tại sao ư?” Đôi mắt phượng tà mị mê người thu lại, đôi môi trái tim hấp dẫn hút một hơi: “Bởi vì cô không phải người phụ nữ tôi muốn.” Anh chỉ muốn một người duy nhất mà thôi.

“Bởi vì..... em không phải người phụ nữ anh muốn...” Cô thất bại cúi thấp đầu. Đúng vậy, trải qua nhiều năm tình trường, chẳng lẽ còn không nhìn ra sao? Một câu nói của anh đã đủ để trở thành lý do từ chối cô. Đi tới bên cạnh cửa, cô nhìn về phía người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ sát đất: “Em muốn biết, anh thực sự mới chỉ hai mươi mốt tuổi sao?”

“Đúng.” Anh nhìn bóng đêm, trả lời câu hỏi của cô.

Hai mươi mốt tuổi? Cô lại thua trong tay một người đàn ông mới hai mươi mốt tuổi. Thật may là thời gian gặp nhau ngắn ngủi, cô còn chưa kịp yêu anh, nếu không, chắc chắn cô đã đau đến tan nát cõi lòng. Chậm rãi ra khỏi phòng, khép cửa lại, cũng khép lại cuộc gặp gỡ chỉ có mở đầu mà không có kết thúc này...

Đôi mắt tà mị vẫn nhìn bầu trời đêm, ngón tay thon dài ưu nhã cầm điếu thuốc, mặc cho nó cháy hết... Từ lúc nào, Satan cũng bắt đầu đuổi theo ánh mặt trời chói lóa...

※ ※ ※

Trời thu khá lạnh, buổi sáng tháng mười, gió mát thổi nhẹ nhàng, là lúc thích hợp nhất để ngủ rồi, đặc biệt đối với phần lớn những học sinh mệt mỏi mà nói, được ngủ bù lúc đi học là thích nhất.

Kết quả là, lúc giáo sư Phương ở trên bục giảng bài tiếng Anh nước bọt văng tung tóe, Lăng Hảo Hảo rất quang minh chính đại nằm trên bàn học, coi bài giảng tiếng Anh của giáo sư thành bài hát ru con, ngủ đến mức không phân biệt được trời đất. Dù sao sách giáo khoa tiếng Anh đối với cô luôn giống như sách trời vậy.

“Lăng Hảo Hảo.” Trên bục giảng, giáo sư Phương nâng kính mắt, nhìn về phía học sinh đang ngủ gọi, để những học sinh nào đang ngủ gật thì tỉnh lại, nghe giảng bài cho tốt. Dù sao làm thầy giáo, nên cho học sinh cơ hội để sửa đổi, giáo sư tự nhủ trong lòng như thế.

Dưới bục giảng đáp lại ông là một mảnh im lặng, người ngủ gục xuống bàn vẫn đang ngủ, hoàn toàn không nghe thấy có người gọi tên mình.

“Lăng Hảo Hảo!” Giáo sư hắng giọng, cất cao giọng gọi. Đại học G nổi tiếng có những học sinh như vậy, thật là buồn cho đại học G. Mà ông có học sinh như thế, đời dạy học của ông càng buồn hơn.

Trong lớp của ông, có mười hàng ghế thì ít nhất là chín hàng ghế học sinh đều đang ngủ, còn một hàng thì học sinh đang nói chuyện riêng. Trình độ tiếng Anh kém đến mức chỉ còn nhớ hai mươi sáu chữ cái A, B, C, D học hồi trung học, mỗi học kỳ lúc tính điểm cho cô khiến ông vô cùng đau đầu. Không biết cô tốt nghiệp kiểu gì nữa.

“Này, chủ tịch, tỉnh dậy đi, giáo sư gọi tên cậu kia.” Khang Mỹ Lệ ngồi sau Lăng Hảo Hảo lấy chân đạp ghế ngồi của Lăng Hảo Hảo, vội vàng nhỏ giọng gọi.

Đây chính là nghĩa vụ của bạn bè kiêm thành viên cùng câu lạc bộ, lên lớp có biến động gì thì phải gọi người phía trước tỉnh dậy, còn phải nghiêm túc nghe giảng, chép bài đầy đủ, để chủ tịch câu lạc bộ sau khi hết giờ học còn chép.

Không biết lúc đầu có phải máy tính bị hỏng không mà lại xếp cô với chủ tịch học cùng một lớp! “Này, tỉnh dậy đi.” Thấy vẻ mặt giáo sư giống như sắp nổi giận rồi. Dù giáo sư bình thường rất hiền, nhưng khi tức giận thì rất kinh khủng.

Bất đắc dĩ động tác dưới chân cô càng mạnh hơn, người phía trước vẫn ngủ ngon lành, không thèm để ý đến ghế ngồi đang rung mạnh, cái cảm giác thiếu nguy hiểm đến mức khiến người ta chỉ muốn bóp cổ.

Có cái có thể nhịn, có cái lại không thể nhịn. Giáo sư tức giận đến phát run – vù! Một viên phấn bay vút qua khiến cả lớp chú ý, đã dạy học hơn 30 năm nên giáo sư ném một phát viên phấn liền trúng đầu Lăng Hảo Hảo. Dù có giỏi nhẫn nhịn như Thánh Nhân, cũng không thể chịu nổi kiểu học sinh này. Ông có lý do, ông chắc chắn có lý do.

Không một tiếng động, bị phấn đập vào một phút rồi mà Lăng Hảo Hảo vẫn không cử động, vẫn ngủ như heo.

Vù! Những viên phấn không ngừng bay qua, tính tình hiền hòa, kiên nhẫn nổi tiếng của giáo sư Phương ở Đại học G đã gần như biến mất, cuối cùng không nhịn được nữa quát: “Lăng Hảo Hảo!” Tiếng quát to, vang cả tòa nhà giảng đường,

người có thể khiến cho giáo sư Phương đã hơn năm mươi tuổi còn phát ra âm thanh vang dội như thế, không khỏi khiến cho những sinh viên năm ba của lớp nghệ thuật hai thầm khen ngợi.

“A.....” Người nào đó ngủ như chết rốt cuộc cũng bị tiếng quát to như sấm đánh thức, Lăng Hảo Hảo gãi đầu ngáp một cái, cảm giác như vừa rồi có người gọi tên mình, hơn nữa trên đầu truyền đến cảm giác đau đớn. Cố gắng mở mắt nhìn xung quanh, cô quay đầu về phía sau, hỏi “người tình báo”: “Mỹ Lệ, tan học rồi hả?”

“Không có, chỉ là.....” Khang Mỹ Lệ sợ hãi nói, ngón tay kín đáo chỉ giáo sư đang tức giận trên bục giảng. Nhìn vẻ mặt của thầy, giống như sắp tức giận rồi.

“A, vẫn chưa tan học.” Cô vẫn có thể ngủ tiếp một lát. Không đợi Khang Mỹ Lệ nói hết, Lăng Hảo Hảo thì thảo tự nói, lập tức xoay người, gục xuống bàn, vùi đầu vào hai cánh tay tiếp tục đánh nốt ván cờ đang dở với Chu Công.

Trời! Khang Mỹ Lệ tròn to mắt nhìn Lăng Hảo Hảo, chuyện này..... chuyện này..... muốn giáo sư không tức giận cũng khó.

Quả nhiên –

“Lăng Hảo Hảo!” Tiếng quát to kèm theo tức giận, giáo sư tức đến mức cầm quyển từ điển Anh - Hán ở trên bục giảng lên ném về phía người có thể quên cả thầy mà đi ngủ kia, có cô học sinh này, tuổi thọ của ông chắc chắn sẽ bị rút ngắn. Ngày nào đó phát bệnh tim chết trên bục giảng cũng không phải không thể xảy ra.

“Có!” Dưới bục giảng, người họ Lăng ngẩng đầu lên tiếng, lần này cô chắc chắn có người gọi tên cô, hơn nữa người gọi tên cô hình như là giáo sư. Vừa mới mở to mắt nhìn về phía bục giảng, 1 quyển từ điển đã bay tới trước mặt. Không thể nào, từ khi nào giáo sư lại trở nên bạo lực như vậy?! Bị đập vào, dù thiết đầu công của cô có tốt đến đâu thì vẫn sẽ đau.

Tim của Lăng Hảo Hảo bỗng nhiên đập nhanh hơn. Làm sao bây giờ? Không tránh kịp rồi, cô chỉ có thể hét lên mà thôi. Mới mở miệng, một thân hình thon dài cao lớn từ cửa phòng học tiến vào, ngay trước khi quyển từ điển hôn lên mặt cô có 0.1cm, một bàn tay có lực liền bắt được quyển từ điển. Cũng khiến cho tiếng kêu của Lăng Hảo Hảo bị nghẹn trong họng.

Lớp hai năm ba vô cùng im lặng, Thanh..... Thanh Thủy Ngự Thần vào lúc nào? Chẳng lẽ giống như tin đồn, Lăng Hảo Hảo và anh là một đôi?

Oa, anh hùng! Không biết từ lúc nào lớp các cô lại xuất hiện người có “tình cảm bạn học” như vậy. Lăng Hảo Hảo vô cùng cảm kích ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới, cả lớp hoàn toàn yên tĩnh, đôi mắt nhìn thấy nhân vật nam chính vẫn cùng cô vinh quang trở thành scandal của trường một tuần nay.

Là Thanh Thủy Ngự Thần?

“Sao anh lại đến lớp bọn tôi?” Cô giật mình đứng dậy hỏi. Từ sau khi anh đưa cô tới phòng y tế, cô không gặp lại anh, không nghĩ tới lần gặp lại này rung động lòng người như vậy.

“Tôi tìm cô.” Thanh Thủy Ngự Thần đặt từ điển đang cầm trên tay lên mặt bàn, đôi mắt phượng mê người nhìn cô chăm chăm, môi mỏng khẽ cong lên. Một tuần không tới tìm cô là vì muốn xác định tình cảm của mình, hôm nay gặp mặt, làm cho anh càng hiểu rõ lòng mình hơn. Nhìn bộ dạng buồn ngủ của cô, anh lại thấy đáng yêu.

“Tìm tôi?” Anh sẽ chủ động đến tìm cô? mấy lần bọn họ gặp mặt đều là cô tới tìm anh trước, hôm nay.... Cô cúi đầu nhìn quyển từ điển đặt trên bàn. Anh tìm cô, còn “tốt bụng” giúp cô nhận lấy quyển từ điển giáo sư ném tới mà không phải đứng một bên xem. Không phải là – lại có âm mưu gì chứ?

Cô hoài nghi nhìn mặt của anh: “Anh tìm tôi có việc gì?” Gần đây cô với anh không có việc gì cần anh phải lặn lội đến tìm cô.

“Ra ngoài với tôi một chút.” Tay của anh nắm chặt tay cô, nhàn nhạt nói. Anh có chuyện muốn nói với cô, nhưng lớp học không phải chỗ để nói chuyện.

“Ra ngoài làm gì?” Cô không hiểu. Từ nãy đến giờ, đầu cô mờ mịt, cảm giác như hôm nay anh không giống bình thường. Vừa mới hỏi, người đã bị anh kéo ra khỏi phòng học.

Đưa mắt nhìn nam nữ chính rời khỏi lớp, thật lâu sau đó, phòng học của lớp hai năm ba truyền ra tiếng hét chói tai phá tan sự yên lặng, trong giây lát lập tức náo nhiệt như cái chợ.

“Là Thanh Thủy, Thanh Thủy Ngự Thần đó!” Nữ sinh nào đó không giấu được hưng phấn trong tiếng hét chói tai.

“Đúng rồi, hơn nữa vừa rồi cảm giác bạn học Thanh Thủy giống như bạch mã hoàng tử vậy.” Tiếc nuối duy nhất là Lăng Hảo Hảo nhìn thế nào cũng không giống công chúa Bạch Tuyết. Nếu không thì đã là một cảnh tượng vô cùng đẹp rồi.

“Oa, cảm giác giống như đang nằm mơ, hoàng tử Satan cũng cứu người nhé!” Lại một âm thanh hưng phấn vang lên. Cô cũng muốn trở thành người được cứu kia...!

Âm thanh của các bạn nữ rất hưng phấn, còn âm thanh của các bạn nam lại khen ngợi: “Thanh Thủy đẹp trai quá!” Trong lớp không còn hai nhân vật chính, các bạn nam thì thảo luận. Thật sự là rất đẹp trai, đẹp đến mức khiến cho bọn họ có thể vì anh mà bước lên con đường không lối về, để mặc người khác khinh bỉ, trở thành một thành viên trong nhóm fan nam của Thanh Thủy Ngự Thần.

“Đúng vậy! Trên đời tại sao có người có thể đẹp như vậy?” Đúng là một vẻ đẹp động lòng người, nhưng đáng tiếc Lăng Hảo Hảo không xứng. Giống như hoa tươi cắm bãi cứt trâu.... ách, trên thân bò.

Còn giáo sư Phương đứng trên bục giảng, nhìn bầu không khí trong lớp hoàn toàn không có ý muốn học nữa, hai mắt tóe ra tia lửa. Trong lòng không ngừng mắng bằng Tam Tự Kinh và chửi bằng tiếng Anh.

Lăng Hảo Hảo! Sao ông lại có học sinh không giống học sinh như vậy, không những ngủ trong giờ học, lại còn dám ngay trước mặt ông công khai trốn học, cho dù muốn yêu đương, cũng không thể không để ý đến người thầy giáo là ông. Học kỳ này, ông tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không cho cô qua bài kiểm tra tiếng Anh.

※ ※ ※

Một đường bị người kia kéo tới một góc nào đó trong thư viện, Lăng Hảo Hảo trừng mắt nhìn Thanh Thủy Ngự Thần mặc một thân quần áo màu đen hiệu OWEN (*), rốt cuộc không nhịn được mà hỏi lại lần nữa: “Này, Thanh Thủy kia, anh kéo tôi tới đây làm gì?”

(*) OWEN: thương hiệu thời trang nam cao cấp.

Ở trong phòng này đã 10 phút rồi, nhưng anh chỉ nhìn cô chăm chăm, nếu muốn đo sức chịu đựng thì cũng không cần như vậy, làm cho cô rất không tự nhiên. Nếu anh nhìn nữa, rất có thể cô sẽ tung một quả đấm về phía anh.

Môi mỏng khẽ gợi rồi cuộc cũng mở ra, Thanh Thủy Ngự Thần nhìn chăm chăm Lăng Hảo Hảo chậm rãi nói: “Làm người phụ nữ của anh.” Anh nói như nước chảy mây trôi, như nói một chuyện bình thường vậy.

“Anh nói gì cơ?” Cô ngoáy tai hỏi. Sao cô lại nghe thấy anh nói muốn cô làm bạn gái của anh, chẳng nhẽ cô chưa tỉnh ngủ. Tai bị ngênh ngãng rồi.

“Anh muốn em làm người phụ nữ của anh.” Đôi môi trái tim của anh khê mở, anh không ngại nói lại một lần nữa. Cô giống như tỏa sáng, hấp dẫn ánh mắt anh, muốn cô cũng chỉ là ý muốn của trái tim mình.

Không thể nào, sao vẫn nghe thấy lời giống như vừa nãy. Lặng Hảo Hảo lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Không thể nào, nhất định là mình nghe nhầm rồi.” Xem ra cô cần phải tới phòng y tế khám tai một chút.

“Em không nghe lầm.” Anh tiến lên trước một bước, cúi đầu nhìn cô chăm chú, giọng nói từ tính nhẹ nhàng vang lên: “Anh muốn em làm người phụ nữ của anh.” Không chỉ bởi vì anh bị cô hấp dẫn, mà còn vì sự can đảm và bản lĩnh của cô, thích hợp trở thành cô gái ở bên cạnh anh.

9. Chương 4-2

“Anh... muốn tôi làm người phụ nữ của anh?!” Dù cô chưa tỉnh ngủ thì hiện tại cũng bị lời nói của anh làm cho tỉnh, Lặng Hảo Hảo khiếp sợ nhìn Thanh Thủy Ngự Thần. Không phải hôm nay anh uống nhầm thuốc chứ, mà lại nói với cô mấy lời không thể giải thích nổi, xem ra người cần phải tới phòng y tế là anh chứ không phải cô.

“Anh đang nói đùa phải không?” Cô hỏi, đây là lí do duy nhất cô có thể nghĩ tới.

“Không, anh chưa bao giờ nói đùa với người khác.” Anh liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói ra.

Trời ạ! Không phải nói đùa, nếu vậy thì lời kia là thật sao, anh thật sự.... Cô ngơ ngác nhìn, nói như vậy nghĩa là –

“Ý của anh là muốn yêu đương với tôi sao?!” Hoàng tử Satan đứng đầu Đại học G muốn yêu đương với cô, hôm nay cô đụng phải số đào hoa gì rồi? Bình thường cũng chả có người nào theo đuổi cô, hôm nay lại có nhân vật cao cấp đến tìm.

“Có thể nói là như vậy.” Nói một cách kín đáo thì đúng là như thế.

Sau này cô sẽ là vợ của anh, giống như loài sói, chỉ có duy nhất một bạn đời, anh cũng chỉ có một người, và cũng chỉ cần một người duy nhất. Đối với anh, cô là mặt trời, anh chỉ cho mặt trời này dừng lại ở thế giới địa ngục của anh, độc nhất vô nhị.

“Câu trả lời của em thì sao?” Anh mở miệng hỏi, muốn biết câu trả lời của cô.

Trả lời? đương nhiên là.....“Không muốn.” Lặng Hảo Hảo từ chối rất dứt khoát. Đầu óc cô cũng không bị làm sao, sao có thể chấp nhận được. Kể cả anh là hoàng tử đẹp trai nhất trường, kể cả bối cảnh gia đình anh rất tốt, kể cả chuyện vừa nãy anh đã giúp cô tránh khỏi quỷ từ điển..... Nhưng cô không thể đồng ý. Không cần thương lượng!

“Tại sao?” Tròng mắt đen nhìn cô, bình tĩnh hỏi. Cô cự tuyệt như trong dự đoán của anh. Mèo hoang tất nhiên sẽ giương móng vuốt, nếu cô dễ dàng đáp ứng, ngược lại lại không giống cô.

“Tôi hoàn toàn không thích anh.” Cô gặp anh chỉ có cảm giác tức chết, “Hơn nữa, tôi đã sớm nghĩ rồi, năm nay tôi sẽ tìm một người để yêu.”

Ai, tục ngữ nói rất đúng, nữ sinh năm nhất muốn cướp, nữ sinh năm hai có người muốn, nữ sinh năm ba một đám người muốn, nữ sinh năm tư không ai muốn. Cô đã lên năm ba rồi, không cần một đám người đưa đến trước cửa, thời đại mới con gái phải chủ động ra tay. Yêu đương trong lúc đi học cũng tượng trưng cho tuổi thanh xuân.

“Em muốn yêu đương sao?” Tròng mắt đen chợt lóe, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp.

“Chuyện này..... không liên quan đến anh.” Nói giống như cô đói khát lắm, thực ra cô chỉ khá hiếu kỳ mà thôi.

Sống 21 năm mà chưa từng yêu đương lần nào, chỉ có duy nhất 1 chuyện khiến cô khoe khoang, đó là lúc học trung học ở trường nữ sinh đã nhận được mấy bức thư tình. Dù sao giữa một đám con gái thì tính cách nam tính của cô là rất hiếm có, ở trong ngôi trường không có nam sinh thì có thể nói nữ sinh giống như là giữa vụn bóng hồng gặp một màu xanh, so với ông bảo vệ sắp rớt răng ở trước cửa trường học và ông thầy giáo già thì còn tốt hơn nhiều, muốn cô không nhận được thư tình cũng khó.

“Nếu em muốn nói chuyện yêu đương, anh có thể nói chuyện yêu đương với em.” Mặc dù quá trình hơi vất vả, nhưng nếu đối tượng là cô, anh có thể cùng cô nói chuyện yêu đương thời học sinh.

“Ha, ha ” Bên ngoài cô cười nhưng trong lòng không cười mà bĩu môi: “Tôi nghĩ tôi không thích hợp yêu đương với anh.” Giả dụ hai người họ yêu nhau, nếu không phải cô bị anh chọc giận gần chết, thì chính là cô đánh anh gần chết, hơn nữa đương nhiên, về trước có khả năng hơn nhiều.

“Không thích hợp sao?” Dung nhan tuấn mỹ trầm xuống, âm trầm hỏi:

“Là bởi vì bên cạnh em có người thích hợp hơn anh sao?”

Người thích hợp hơn? Xung quanh cô nam sinh không ít, nhưng hoàn toàn đều coi cô như anh em, không ai tự tìm đường chết đi yêu đương với cô cả.

“Không có.” Cô không tình nguyện nói. Nghĩ đến liên nhứt chí, bề ngoài đáng dấp cô nam tính, tính cách cũng không hề dịu dàng uyển chuyển, đến bây giờ cô vẫn không có người nào tỏ tình.

Lời phủ nhận của cô khiến sắc mặt anh dịu xuống: “Không có, vậy đừng từ chối nữa.” Anh có tự tin vào bản thân, nên không cho phép cô từ chối.

“Nhưng anh hoàn toàn không hiểu rõ tôi.” Số lần gặp, kể cả lần này, bọn họ mới gặp có bốn lần.

“Không biết sao?” Bờ môi khôu gợi vẽ lên nụ cười tà mị, “Lăng Hảo Hảo, năm nay 21 tuổi, sinh ngày 17 tháng 8 năm 1982 ở nước Mỹ, từng đạt giải quán quân quyền anh nghiệp dư toàn quốc dành cho nữ, cha là Tổng giám đốc công ty bất động sản Lăng Thị, mẹ là họa sĩ, anh hai là Lăng Tử Nhai cũng đang học ở Đại học G...”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Lăng Hảo Hảo khoát tay ngăn cản Thanh Thủy Ngự Thần nói tiếp: “Tôi biết anh hiểu rõ tôi.” Anh rút cuộc lấy được thông tin của cô ở đâu?

“Làm sao anh biết thông tin của tôi?”

“Đôi khi thám tử tư là lựa chọn rất tốt.” Anh “tốt bụng” giải thích cho cô.

“Cái gì? Anh tìm thám tử tư điều tra thông tin của tôi!” Lăng Hảo Hảo giật mình hét to, từ lúc nào cô lại trở thành “con người giá trị” như vậy hả? “Anh biết bao nhiêu thông tin về tôi rồi?”

“Không nhiều lắm.....” Anh chậm rãi mở miệng.

Tốt lắm! Cô thở ra một hơi.

“Mới chỉ có 50 trang mà thôi.” Anh nhàn nhạt bổ sung.

“50 trang!” Có lầm hay không vậy! Trước kia cô muốn phỏng vấn anh, liệu chết bỏ ra mấy ngày mới thu thập được vài trang thông tin, mà anh lại có tận 50 trang thông tin về cô, chắc cả thành tích mấy cuộc thi hồi cấp 1 cũng có trong đó luôn.

Trên thế giới còn nhiều chuyện bất công lắm, thông tin của cô anh dễ dàng có được, mà cô, thông tin về anh ít đến đáng thương, đáng thương đến mức cô muốn viết bừa một bài báo về anh, mỗi ngày đều gắn ra nhìn tờ giấy, nghĩ mãi không ra một chữ.

Ai, ngày ra lò tập san mới của câu lạc bộ truyền thông là không bao giờ, bình thường cô có thói quen viết bài báo một cách thành thật, nhất định phải là thông tin tình báo có thật... Thông tin tình báo?!

Chợt như nhớ ra cái gì, Lăng Hảo Hảo ngẩng đầu nhìn chăm chăm Thanh Thủy Ngự Thần. Nếu như cô hẹn hò với anh, có lẽ cô sẽ có thông tin của anh, như vậy cô muốn viết bài về anh để như trở bàn tay rồi, hơn nữa, cả hình ảnh của anh, hồ sơ rồi vở ghi chép hồi đi học đều có thể lấy được... Oa, tương lai rất có triển vọng, vừa rồi sao cô lại không nghĩ tới chứ?

“Có phải anh muốn hẹn hò với tôi không?” Cô xác nhận hỏi. Suy nghĩ kỹ lại, anh lớn lên vô cùng đẹp trai, vóc dáng lại cao hơn cô, học tập, vận động đều giỏi hơn cô, nếu không phải tính tình vô cùng tồi tệ và tà khí kia, anh nhất định là một đối tượng tốt để yêu. Quan trọng hơn là, bây giờ anh là “tương lai” của câu lạc bộ truyền thông, vì câu lạc bộ truyền thông, cô có thể miễn cưỡng “hi sinh” bản thân, tạm thời chấp nhận anh.

A, cô thật sự quá vĩ đại rồi, tư tưởng cao cả thật sự không làm phụ lòng kỳ vọng của các bậc thánh nhân như Khổng Tử, Lão Tử, Trang Tử, Mặc Tử và Bách Gia Chư Tử. Hại cô không nhận được muốn khen ngợi bản thân mình một chút.

“Đúng.” Anh rất thần nhiên mà quan sát sự thay đổi của cô.

“Nếu như tôi đồng ý qua lại với anh, làm bạn gái anh, anh sẽ để tôi phỏng vấn chứ?” Mặt cô mong đợi nhìn anh. Đây là trọng điểm cô quan tâm nhất, cũng là động cơ ban đầu của cô.

Lông mi thật dài khê chớp, thì ra mèo hoang nhỏ tích cực như thế là vì nguyên nhân này.

“Không.” Anh lạnh nhạt mở miệng nói. Từ trước tới giờ, anh rất ghét phỏng vấn... Anh thích che dấu bản thân, không thích mình bị bại lộ dưới ánh mặt trời.

Không ư? Lăng Hảo Hảo thất vọng nhìn một cái rồi ngay lập tức phấn khởi. Không có tôm cá cũng được, không phỏng vấn anh, ở bên cạnh anh, làm bạn gái anh có nhiều cơ hội để biết chuyện của anh hơn người khác.

“Vậy tôi vẫn sẽ làm bạn gái của anh.” Cô xấu hổ cười với anh. Ai, sao lại có cảm giác như đang bán bảo hiểm, liều mạng nhét vào người anh.

“Em chắc chắn?” Anh cúi đầu khê hỏi bên tai cô.

“Ách, chắc chắn.” Mặt Lăng Hảo Hảo bỗng dưng đỏ bừng, tư thế này, hơi mập mờ.

“Vậy.....” Anh đưa tay trái ra ôm eo của cô, ngón cái tay phải nhẹ nhàng ma sát môi của cô, chậm rãi cúi đầu.

“Anh muốn làm gì?!” Cô quay đầu đi, hai tay chống đỡ khuôn mặt đẹp trai không sánh kịp của anh, giấy dựa muốn thoát ra khỏi ngực anh. Trời ơi, đang xảy ra chuyện gì vậy! Từ lúc sinh ra, trừ cha cô và anh hai, đây là lần đầu tiên cô bị một người con trai không có quan hệ huyết thống ôm vào ngực, mặt thật nóng, chẳng nhẽ còn chưa hết cảm cúm sao?

“Không có gì, chẳng qua chỉ muốn hôn một cái thôi.” Anh lấy tay đang chống đỡ trên mặt anh ra, mắt nhìn chăm chú môi cô nói.

“Hôn!” Cô hét to, vừa mới mở miệng, môi của anh đã chuẩn xác chạm vào môi cô, lưỡi của anh thừa dịp thăm dò vào bên trong, mút đôi môi ngọt ngào của cô.

Anh đang hôn cô! Anh lại đang hôn cô..... Lăng Hảo Hảo trợn to mắt nhìn chăm chăm gương mặt phóng đại gần trong gang tấc của Thanh Thủy Ngự Thần, đáng ghét, anh lại còn đưa đầu lưỡi vào...

Ầm! Một quyền lưu loát vang dội đánh vào bụng Thanh Thủy Ngự Thần, Lăng Hảo Hảo dùng sức đẩy khuôn mặt đang dán sát môi cô ra, tức giận chỉ vào ác ma chưa được sự đồng ý của cô đã tự tiện hôn cô: “Anh... sao anh lại hôn tôi?!” Quá đáng, ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng.

“Em không thích sao?” Anh liếc nhìn cô, nắm chặt bàn tay mà cô vừa đánh vào bụng anh. Anh có thể tránh được, nhưng vì không muốn rời khỏi bờ môi cô nên đã chịu một quyền. Khoảng cách gần nên lực ra tay rất mạnh, nếu anh không luyện thuật phòng thân nhiều năm, có lẽ đã bị cô đánh ngã xuống đất.

“Đây không phải vấn đề thích hay không, mà là anh không thể hôn tôi, đó là nụ hôn đầu của tôi!” Nụ hôn đầu quý giá cô giữ 21 năm cứ như vậy mà bị anh cướp mất.

“Không đúng.” Anh khẽ cười nói. Chính xác thì, nụ hôn đầu của cô là lúc cô ngất đi nằm trong phòng y tế.

“Không đúng? Anh có ý gì?” Đây không phải nụ hôn đầu của cô sao?

“Không có ý gì.” Anh cũng không muốn nói với cô chuyện xảy ra trong phòng y tế kia.

“Anh.....” Ai, cô ở đây tốn sức tranh luận vấn đề này với anh làm gì, hôn cũng hôn rồi, vấn đề bây giờ là –

“Anh không nên hôn tôi!” Cô lớn tiếng khiển trách nói. Đặc biệt là không có sự đồng ý của cô, càng không được làm như vậy.

Anh cười một tiếng tà mị: “Không nên sao? Anh nghĩ chúng ta đã là người yêu rồi.”

Ách, chuyện này... hình như cũng đúng. “Nhưng.....” Vẫn cứ là lạ. Cô không nên dễ dàng để cho anh hôn như vậy.

Trán của anh chạm vào trán cô, môi mỏng khêu gợi vẽ ra một nụ cười tà mị, mê hoặc lòng người, anh cười yếu ớt: “Trên thực tế chúng ta đã qua lại rồi, đúng không? Anh hôn em cũng là chuyện nên làm.”

Khuôn mặt hoàn hảo, đã xinh đẹp tà mị lại còn tao nhã, người như anh thật sự rất hiếm, anh – hoàn toàn có thể trở thành hoàng tử đứng đầu của trường. “Nhưng...” Hình như vẫn chưa đúng. Lúc bắt đầu hẹn hò không phải chỉ có tâm sự, ăn cơm, nắm tay thôi sao? Sao ngay từ đầu đã đến giai đoạn hôn môi rồi.

“Đừng nhưng nhì gì nữa.” Anh nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Anh còn có tiết học, giữa trưa em đến lớp đợi anh, anh với em ăn trưa ở canteen.” Nói xong liền quay người rời đi.

Lăng Hảo Hảo ngây ngô nhìn bóng lưng dần khuất của Thanh Thủy Ngự Thần, đột nhiên tỉnh mộng há to miệng, trời ạ! Sao cô quên mất rằng, cô, cô, cô bị anh kéo đi lúc đang học tiếng Anh. Lần này thảm rồi, học kì này chắc chắn cô không qua được môn tiếng Anh rồi, cô không muốn phải học lại lớp tiếng Anh năm ba đâu....

10. Chương 5-1

Chủ tịch câu lạc bộ truyền thông nổi danh là “nát” của trường Lăng Hảo Hảo và hoàng tử đứng đầu trường Thanh Thủy Ngự Thần đang hẹn hò, không ngờ lại hợp tình hợp lý, dù sao hai người trước đây đã có tin đồn, chính thức hẹn hò cũng không ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng hoàng tử Thanh Thủy chính thức bị dán nhãn, khiến cho đám chị em gia đình có thể, có tiếng là học giỏi của Đại học G phải khóc ròng, tuy trước kia khi hoàng tử còn độc thân cũng không ai dám tỏ tình, nhưng dù sao mọi người đều có hi vọng, còn hơn bây giờ đến hi vọng cũng không có.

Năm ngày sau đó, ngày nào cũng vậy, Lăng Hảo Hảo sẽ ăn trưa cùng Thanh Thủy Ngự Thần ở phòng ăn A của trường học.

Canteen của Đại học G chia làm 3 phòng ăn A, B, C, phòng ăn C hướng tới những sinh viên xuất thân bình thường, tuy đồ ăn không phong phú nhưng giá cả ưu đãi, hơn nữa lượng đồ ăn cũng nhiều.

Phòng ăn B hướng tới những sinh viên có gia cảnh không tệ, giá tiền đắt hơn phòng ăn C nhiều, đương nhiên, đồ ăn để lựa chọn cũng nhiều hơn, hơn nữa còn có người phục vụ.

Còn phòng ăn A là phòng ăn xa hoa nhất trường, chuyên phục vụ đồ ăn cho con nhà giàu, giá cả đắt đỏ khiến cho người khác phải lú lẫm, nhưng đồ ăn cũng chất lượng phục vụ lại có thể sánh với nhà hàng 5 sao, chẳng trách mỗi ngày đều có người tới đây vui vẻ rất nhiều tiền. Còn đến đây ăn cơm để thể hiện bản thân là người giàu có.

Mặc dù đang hẹn hò nhưng Lăng Hảo Hảo vẫn chưa cảm nhận được cảm giác yêu đương, nhưng quan hệ đã tốt hơn rất nhiều.

“Này, Thanh Thủy Ngự Thần.....” Uống một ngụm sữa tươi Hà Lan, Lăng Hảo Hảo gọi Thanh Thủy Ngự Thần ngồi đối diện cô. Mấy hôm nay, cứ đến giờ ăn trưa, anh đều dẫn cô tới sảnh A ăn, thỏa mãn cái miệng

của cô. Ngoại trừ những lúc vẻ mặt âm trầm và thỉnh thoảng tỏa ra tà khí chết người không đèn mạng thì phải công nhận rằng anh là một đối tượng tốt để hẹn hò. Hơn nữa quan trọng là cô có thể thấy vở ghi của anh, đi bộ quanh biệt thự của anh mấy vòng, cẩn thận chụp ảnh anh - đến bây giờ mới chụp được 39 lần nhưng chưa có lần nào là thành công cả.

Tóm lại dù sao, điều này vẫn khiến mấy ngày nay cô vui sướng viết báo, khác hẳn tình trạng quần bách mấy hôm trước không viết được chữ nào. Xem ra hẹn hò cùng anh là lựa chọn chính xác.

“Ngự Thần.” Thanh Thủy Ngự Thần lẳng lặng nói. Anh ưu nhã cắt một miếng thịt bò bít tết cho vào trong miệng nhai từ từ, lễ nghi chuẩn mực giống như quý tộc thời Trung Cổ.

“Cái gì?” Cô nghi ngờ nhìn anh. Sao tự nhiên anh lại gọi tên của mình.

“Gọi anh là Ngự Thần.” Mấy hôm trước không bảo cô đổi cách xưng hô là để cho cô có thời gian thích ứng, mà hôm nay, thời gian đó hẳn đã đủ rồi.

“Ngự Thần?” Cô chợt cười một tiếng, suýt nữa phun sữa đang ngậm trong miệng ra, “Chẳng lẽ anh không thấy gọi như vậy rất buồn nôn sao?” Gọi anh là Ngự Thần? Làm ơn đi, cô sẽ cười chết mất. Huống chi nếu để cho đám người chỉ sợ thiên hạ không loạn ở câu lạc bộ truyền thông kia biết, đảm bảo sẽ không nề mặt mà cười nhạo cô một phen.

“Em không muốn?” Anh nhú mày, đôi mắt mê người có chút không vui.

“Quá buồn nôn.” Cô cười sấp sái quai hàm rồi, cố làm ra vẻ đứng đắn trả lời anh.

“Thật sự không gọi?” Anh âm trầm nhìn cô chằm chằm hỏi.

Tay đang uống sữa bỗng dừng lại, Lăng Hảo Hảo nuốt sữa xuống, không tự nhiên đặt ly sữa lên bàn. Ai, mỗi lần không vừa ý anh, anh liền nhìn cô với vẻ mặt âm trầm như vậy, giống như cô nợ anh vài trăm vạn vậy.

“Được rồi, em gọi là được chứ gì.” Bởi vì anh cung cấp sữa tươi cực kì ngon cho cô và thông tin để cô viết bài báo, cô sẽ cố gắng gọi tên anh. Cái gọi là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, lúc cần thiết cũng phải hi sinh một chút. Nhưng có thể khẳng định, đám người ở câu lạc bộ truyền thông kia sẽ cười ngất.

Anh nhàn nhạt nhìn cô, chờ cô gọi anh tên.

“Ngự..... Ngự..... Ngự Thần.” Cô khó khăn gọi, nhưng cũng không nhịn được cười. A..., tha cho cô đi. Gọi tên anh thêm mấy lần nữa, cô sớm muộn cũng cười đến miệng rút gân.

Là do anh quá vội vàng sao? Vẫn nên từ từ thôi, dù sao với cá tính của cô, bây giờ có thể gọi tên anh đã không dễ rồi. Mím môi, anh chậm rãi điều chỉnh lại tâm trạng, ưu nhã cắt một miếng thịt bò bít tết cho vào miệng.

“Này, Thanh Thủy Ngự..... Ách, Ngự Thần.” Ai, gọi như vậy thật không quen, “Tại sao ngày nào anh cũng dẫn em đến đây ăn cơm?” Thỏa mãn uống một ngụm sữa tươi, Lăng Hảo Hảo hỏi. Mấy ngày nay, dạ dày cô đều ngày ngày ca hát.

“Em không thích chỗ này sao?” Anh nhú mày hỏi ngược lại.

Sao có thể? Cô vội vàng lắc đầu một cái, tuyên bố lập trường của mình:

“Em ước gì ngày nào anh cũng dẫn em đến đây ăn.” Đầu cô cũng không bị hỏng, làm sao có thể không muốn đến chỗ tốt như thế này, “Nhưng anh không biết nơi này rất tốn kém sao?” Tuy rằng anh là người thừa kế tập đoàn Thanh Thủy, tiền cũng không thiếu, nhưng chi ra nhiều tiền như thế, anh không đau lòng sao?

Như cô, tuy ba là Tổng giám đốc công ty bất động sản Lăng Thị, cho cô tiền tiêu vặt cũng không ít, nhưng nếu ngày nào cũng ăn ở đây, trong lòng cô có cảm giác không ổn.

“Không biết.” Đối với anh, tiêu tiền ở nơi này chỉ là một điều nhỏ nhặt, không đáng kể mà thôi.

Ai, quả nhiên là người thừa kế một trong ba công ty lớn nhất Nhật Bản, chi tiền không nhăn mày một cái. Đây chính là điểm khác nhau giữa công ty cực kì lớn và công ty lớn.

“Đúng rồi, tại sao anh lại muốn hẹn hò với em?” Cô chuyển chủ đề, đây là vấn đề cô đã suy nghĩ mấy ngày nay. Anh nói cùng cô hẹn hò, có phải vì muốn tìm kiếm thứ mới lạ không, hai người bọn cô hoàn toàn không hợp nhau, dù là tính cách hay vẻ bề ngoài. Điểm duy nhất xứng đôi là cả hai đều cao.

“Em muốn biết lý do?” Anh để dao nĩa trong tay xuống, cầm cốc cà phê đen lên uống.

“Đương nhiên.” Nếu không cô hỏi anh làm gì.

Anh dừng lại ở hai tròng mắt của cô, khóe miệng cong lên, cười tà một tiếng,

“Lý do rất đơn giản, bởi vì anh yêu em.” Cô là ngoại lệ trong cuộc đời anh, vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không yêu ai, không ngờ đôi mắt của cô như hai ngọn lửa, sáng chói kia lại khiến anh động lòng.

Anh yêu cô, muốn cô trở thành người phụ nữ duy nhất đứng bên cạnh anh, vì cô chói lóa, cũng vì dũng khí và can đảm của cô. Chẳng qua cũng chỉ dừng lại ở yêu mà thôi, anh sẽ cho cô tình yêu của anh, nhưng sẽ không mang toàn bộ mọi thứ của mình cho cô.

“Anh nói... Anh yêu em?” Lăng Hảo Hảo ghen hòng nhìn trần trời, kinh ngạc suýt nữa ngã khỏi ghế, dù thế nào cũng không ngờ đáp án của anh là như thế, Satan không phải nên lạnh lẽo vô tình sao? Sao lại biết yêu người khác chứ?

“Hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao?” Đây là nguyên nhân duy nhất cô nghĩ tới. Anh yêu cô, không thể nào.

“Không phải.” Anh thường thức vẻ mặt kinh ngạc của cô, nhàn nhã thưởng thức cà phê đen đắng. Cô kinh ngạc anh cũng không thấy lạ, anh sẽ yêu một người, bản thân anh cũng không ngờ tới. Nhưng yêu thì đã yêu rồi, anh không có ý định làm trái lòng mình, chỉ cần ánh mắt của cô vẫn tỏa sáng, anh vẫn sẽ yêu cô.

“Này! Con mắt của anh bị hỏng rồi sao? Đúng không?” Cô một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mắt mình, rất thẳng thắn nói: “Em cũng không xinh đẹp.” Không phải cô tự chê bai mình, thật sự rất khó tưởng tượng rằng anh sẽ yêu cô.

“Anh biết rõ.” Có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng chói lóa như mặt trời thì chỉ có cô.

“Đẹp hay không không liên quan, anh chỉ yêu đôi mắt của em.” Đôi mắt sáng ngời, hấp dẫn ánh mắt chìm trong bóng tối của anh.

“Đôi mắt của em?!” Cô khó hiểu nói. Nhan sắc của cô là loại trung tính, nhưng nếu nhìn từng chỗ, chỉ có thể dùng 2 từ để hình dung – bình thường. Mắt hai mí bình thường, không phải quá to, nhưng cũng không nhỏ đến mức híp lại thành một đường, bình thường ở ngoài đường cũng gặp rất nhiều. “Anh thích đôi mắt của em?!” Cô không chắc chắn hỏi, là anh thấy ánh mắt cô quá đẹp, nên mới thích ánh mắt cô, chứng minh đạo lý vật cực tất phản (*)?

(*) **VẬT CỰC TẤT PHẢN**: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

“Đúng, nó rất thu hút ánh mắt người khác.”

“Nhưng.....” Cô soi gương nhiều năm rồi, sao chưa bao giờ cảm thấy ánh mắt cô có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác chứ?

“Anh yêu em lại khiến em không tưởng tượng nổi sao?” Anh cắt lời cô, khẽ chạm vào cốc cà phê, hài hước hỏi.

Đúng vậy mà. Lăng Hảo Hảo kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ của Thanh Thủy Ngự Thần, lần đầu tiên có người khác phải nói yêu cô, không cảm động là gạt người, huống chi đối phương lại là người rất đẹp trai, dù sao cũng thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của cô, nhưng –

“Em không yêu anh.”

Vẫn phải nói rõ ràng, ngay từ đầu cô chấp nhận hẹn hò với anh, chỉ vì muốn hiểu rõ anh, nhưng không ngờ tới anh sẽ yêu cô. Cô cũng không muốn lừa gạt tình cảm của anh, tránh cho tương lai lại dây dưa không rõ.

“Không yêu anh?” Anh để cốc cà phê xuống, hai tay thon dài tao nhã bắt chéo để trên đầu gối, “Cũng không sao.” Anh không quan tâm cười yếu ớt. Anh không để ý cô yêu anh hay không, anh chỉ muốn cô ở

bên cạnh anh. Cô có thể không yêu anh, nhưng phải thuộc về anh, “Anh chưa bao giờ quan tâm em yêu anh hay không.”

Trời! Quá phóng khoáng rồi, tròng mắt nhìn người phía trước, Lăng Hảo Hảo nghẹn sữa trong họng. Gặp quỷ rồi, cô vừa mới cảm động như thế, anh cũng không cần phải làm cho cô không còn chút cảm động nào nhanh như vậy chứ. Anh – đây đâu phải là yêu cô!

Tức giận uống hết một cốc sữa tươi, cô khẳng định một lần nữa, anh quả nhiên có bản lĩnh làm cô tức chết, mặc dù hẹn hò với anh sẽ giúp câu lạc bộ truyền thông có tiền đồ sáng lạng, nhưng con đường này lại rất quanh co.

Thượng Đế phù hộ, ngàn vạn lần đừng để cô bị anh làm cho tức chết trước khi tập san ra lò...

※ ※ ※

“Gâu, gâu gâu!” Ở trong cái sân thanh nhã cạnh bể bơi, con chó chăn cừu New Zealand toàn thân trắng như tuyết đang rên rỉ thê thảm, khiến người nghe cũng phải rơi lệ.

Buổi sáng chủ nhật, trời xanh nắng đẹp, Lăng Hảo Hảo như mọi ngày lại dẫn chó cưng Sữa tươi tới chỗ Thanh Thủy Ngự Thần – cô đi bộ trong biệt thự của bạn trai trên danh nghĩa, nói cho oai thì là tới bồi dưỡng tình cảm, thực ra là tới xem có tìm được thông tin nào không.

Bình! Một “bàn tay ngọc thon dài” vỗ mạnh lên đầu chó, Lăng Hảo Hảo đang ngược đãi chó tròng mắt nhìn chú chó không còn bộ dạng của chó chăn cừu nằm rạp trên mặt đất, không nhịn được nói: “Sữa tươi, đừng kêu nữa.” Âm thanh khó nghe như vậy, thực sự chỉ bôi nhọ loài chó thôi.

“Ô.” Sữa tươi rứt cái đầu trắng nhỏ, chớp chớp đôi mắt chó rất tròn, tạm thời im lặng, để tránh phải chịu đau hơn. Dù là chó thì cũng biết cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt của chủ nhân.

“Ừ, tốt lắm.” Chó này dễ dạy. Lăng Hảo Hảo thỏa mãn gật đầu nhìn Sữa tươi nằm rạp bất động trên mặt đất, hai tay kéo lông chó trắng, chải rất mạnh. Ừm, lông thật trắng, trắng đến mức cô nghĩ tới bò sữa New Zealand, quả nhiên không phụ cô lấy tên Sữa tươi cho nó.

Không chút thương hoa tiếc ngọc nào mà nắm lông chó chải, mới chải vài lần, chó đã phản ứng kịch liệt.

“Um gâu! Gâu! Gâu Gâu!” Sữa tươi đau không chịu nổi kêu lên, nhân tiện không quên giãy dụa thân thể, thoát khỏi bàn tay của chủ.

“Tránh cái gì mà tránh! Yên tĩnh chút cho tao.” Hại cô không nắm được lông của nó rồi. “Tay ngọc thon dài” lại không khách khí đập đầu chó lần nữa, Lăng Hảo Hảo ra lệnh cho Sữa tươi.

“Um gâu! Gâu Gâu!” Sữa tươi vẫn đang ra sức giãy dụa, anh dừng bắt khuất, nếu để chủ nhân của nó tàn phá nữa, nó khó bảo toàn cái mạng chó trên tay cô.

11. Chương 5-2

Con chó này thật khó bảo! Hiếm khi cô có tâm tình như hôm nay, đến phòng sách của Ngự Thần tìm thấy một vài tài liệu không biết tên ghi chép bằng tiếng Nhật (bởi vì cô không biết tiếng Nhật, nên không hiểu tài liệu viết cái gì), trong lúc rảnh rỗi lại muốn làm đẹp cho Sữa tươi, ai ngờ nó lại không biết ơn như vậy.

Quay đầu nhìn Thanh Thủy Ngự Thần đang ngồi ở bàn tròn cạnh hồ bơi xem báo cáo hàng năm của tập đoàn Thanh Thủy, Lăng Hảo Hảo mở miệng bảo anh: “Này, anh bảo nó đừng nhúc nhích nữa.”

Nghĩ đến lại thấy tức, rõ ràng cô là chủ của Sữa tươi, nhưng nó lại không nghe lời cô, chỉ khi nào cô dùng nắm đấm, nó mới nghe lời; mà anh, chỉ cần lạnh lùng tròng mắt một cái, không phí chút sức nào đã khiến Sữa tươi nghe theo anh. Không công bằng, quá không công bằng!

Thanh Thủy Ngự Thần miễn cưỡng ngẩng đầu liếc mắt một cái: “Tại sao anh phải bảo nó đừng nhúc nhích?”

“Bởi vì nó nhúc nhích em không thể chải lông giúp nó được.”

“Nhưng nó là chó của em, không phải chó của anh, anh không cần phải ra lệnh cho nó.” Tay anh vuốt một cái, cười tà với cô: “Em là chủ của nó, nó phải nghe lời em chứ, đúng không?”

Đáng ghét, chắc chắn anh cố ý, biết rõ chỉ cần anh lạnh lùng trừng mắt một cái Sữa tươi liền nằm rạp xuống đất, còn cố ý nói vậy, chắc chắn là muốn nhìn cô khó xử. Lăng Hảo Hảo buông Sữa tươi đang giãy dụa không ngừng ra, hoạt động các đốt ngón tay: “Thanh Thủy, anh...” Các đốt ngón tay kêu răng rắc.

“Ngự Thần.” Anh cắt lời của cô, chỉnh sửa vấn đề xưng hô cho cô.

“Anh quản em gọi anh là Thanh Thủy hay Ngự Thần làm gì! Tóm lại hôm nay em phải cho anh biết tay.” Anh thật sự quá kiêu ngạo rồi, cười tà ác như vậy, rất muốn đấm cái mặt đang cười của anh. Nhanh chóng vung tay lên, nắm đấm hướng về phía khuôn mặt cực kì xinh đẹp kia.

“Hảo Hảo, không được nói bậy.” Anh nhíu mày, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi ghế, nghiêng đầu tránh một đòn của cô.

“Mẹ nó, anh còn quản em có nói bậy hay không!” Anh quản quá nhiều, “Không cho em nói, em càng muốn nói, anh...” Vừa định mang Tam Tự Kinh(*) tích bao ngày qua ra nói cho sướng miệng, một bàn tay trắng nõn thon dài đã che miệng cô lại, hai tay bị giữ chặt bắt chéo sau lưng.

(*) Tam tự kinh là một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung. Sách được dùng để dạy học cho học sinh mới đi học. Ở Việt Nam trước đây cũng dùng sách này. Nội dung cuốn sách hơn 1000 chữ, bố trí ba chữ một câu có vần. Hiện nay những người học chữ Hán cũng học nó để có số vốn 600 chữ để rồi tiếp tục học lên cao.

“Ừm.....” Lăng Hảo Hảo ngẩng đầu nhìn Thanh Thủy Ngự Thần không biết lúc nào đã tới trước mặt giữ chặt cô, cô dùng sức giãy dụa hai tay đang bị giữ chặt.

Tay anh tăng thêm sức, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ híp lại nhìn cô: “Anh nói rồi, không được nói bậy.” Anh thích sức sống của cô, nhưng không thích cô nói bậy.

“Ừm.” Cô dùng sức lắc đầu một cái, đôi mắt không phục nhìn anh chằm chằm, nâng một chân hung hăng đá anh.

Anh xoay người tránh, đồng thời cũng buông lỏng tay đang giữ chặt hai tay cô: “Em rất biết cách tấn công nhược điểm của đàn ông.” Anh phủ bụi trên người, hứng thú nhìn cô. Mèo hoang nhỏ trở nên thông minh, anh phải khen ngợi.

“Nơi nào, nơi nào, nơi nào của anh là đàn ông thì hãy nói.” Bên ngoài cô cười nhưng trong lòng không cười mà nhếch miệng nói, không quên nâng “đùi ngọc” lên hung hăng đá thêm một lần. Thay cho cái vừa rồi đá không trúng.

Ầm!

Tiếng đá vào một vật cùng với tiếng chó sủa vang lên trong sân, Sữa tươi nằm bên cạnh bàn tròn dút khoát bị chủ nhân một cước đá xuống bể bơi.

Ai, tính sai mục tiêu nghiêm trọng, Lăng Hảo Hảo ngượng ngùng thu chân đang ở giữa không trung về, bước nhanh đến bên cạnh bể bơi: “Sữa tươi!” Cô gọi tên chó cưng, vẫy tay bảo nó bơi lên.

“Ừm gâu.” Sữa tươi liềm mạng khua bốn chân của nó bơi trong nước, nhưng vẫn không bơi tới, vẫn dậm chân tại chỗ ở trong nước, dù sao đã quen làm thú cưng, cũng sớm quen cách vận động tổ tông chó truyền cho rồi.

Trời! Nó rốt cuộc có phải chó hay không vậy! Đến bơi cũng không được, Lăng Hảo Hảo nhìn Sữa tươi đang giãy dụa trong bể bơi, quay đầu kêu lên với Thanh Thủy Ngự Thần ở một bên xem kịch vui: “Này, anh mau cứu Sữa tươi đi!” Bản thân là vẹt trên cạn điển hình, nếu đã không xuống nước được vậy thì đành cầu cứu người khác thôi.

“Không phải rất thú vị sao?” Hai tay anh ôm ngực, đứng nguyên tại chỗ, không hề muốn xuống nước cứu chó, tự sinh tồn vốn là quy luật tự nhiên. Nếu như nó không có khả năng lên bờ, vậy chết đuối cũng chẳng có gì lạ.

“Không bằng đoán xem, nó bơi lên hay cứ thế chìm xuống.” Anh cười nhạt đề nghị.

Quả nhiên người máu lạnh không hề có nhân tính, lòng cảm thông ít đến đáng thương. Sớm biết như vậy đã không cầu xin anh rồi. Lăng Hảo Hảo quay đầu lại, cắn môi nhìn Sữa tươi sắp chết đuối dưới nước, trong lòng đã quyết định. Tuy bình thường Sữa tươi không nghe lời cô, nhưng dù sao nó cũng ở cùng cô nhiều năm, nếu muốn cô trợ mắt nhìn nó chết đuối, thật sự cô không làm được, hiện tại chỉ có thể ôm hi vọng vào lòng, kể cả không biết bơi cũng phải bơi, dù sao cũng chỉ là vẫy lên vẫy xuống hai tay hai chân thôi mà.

Vừa mới cúi người, định nhảy xuống nước, sau lưng đột nhiên có một lực kéo khiến cả người cô ngã ra sau, sợi tóc dài màu đen xẹt qua trước mắt cô, trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng cao lớn trong bể bơi.

Anh đi cứu Sữa tươi?! Không phải vừa nãy anh còn làm bộ đáng xem kịch vui sao? Sao lại... Lăng Hảo Hảo sững sờ nhìn Thanh Thủy Ngự Thần ra khỏi bể bơi, toàn thân ướt đầm và Sữa tươi bụng căng phồng, đã uống không ít nước.

“Tại sao anh lại cứu Sữa tươi.” Cô nhận lấy Sữa tươi trong tay anh, hơi kinh ngạc hỏi. Nhìn ngang nhìn dọc đều không thấy anh có dấu hiệu muốn cứu Sữa tươi.

Anh vuốt mái tóc dài ướt đầm, lau nước đi, đôi mắt đẹp nhìn cô: “Em không biết bơi, đúng không?” Nếu không phải vì cô muốn nhảy xuống nước, anh tuyệt đối sẽ không tốn sức đi cứu một sinh mệnh vô dụng.

Anh vì cô?

“Anh...” Cô ngơ ngác nhìn anh, kinh ngạc không nói nên lời. Anh biết cô không biết bơi, nên nhảy xuống nước cứu Sữa tươi vì cô, cho nên, anh nói anh yêu cô, là thật sự yêu cô sao.

Satan thật sự sẽ yêu người khác..... Thậm chí còn yêu cô. Mà cô thì sao? Cô yêu anh sao? Hay vẫn quyết định như trước, ngày tập san ra lò sẽ chấm dứt mối quan hệ này?

Cô mê muội nhìn anh. Cô nghĩ đầu óc của cô rối loạn thật rồi...

※ ※ ※

Tắm rửa xong, Thanh Thủy Ngự Thần mặc áo choàng tắm đi ra khỏi phòng tắm, thấy Lăng Hảo Hảo ngồi cạnh giường ngửa đầu uống sữa tươi.

“Nó đâu?” Cái anh hỏi là cái con chó ngu xuẩn làm tổn hại danh tiếng chó chăn cừu New Zealand.

“Quần gia đi mời bác sỹ thú y đến khám cho nó.” Cô ngừng động tác uống sữa, nhìn anh ra khỏi phòng tắm, cổ nén kích động muốn huyết sáo, oa! Như một bông hoa sen mới nở nha.

Tóc đen dài ẩm ướt rối tung ở sau lưng, mắt phượng hẹp dài quyến rũ, môi trái tim đỏ thắm hấp dẫn, lông mi dài đen dày, mũi cao hợp với nước da trắng nõn, dáng người thon dài hoàn mỹ như người mẫu bọc bên trong áo choàng tắm, cổ áo rộng lộ ra vòm ngực rộng lớn, khiến người khác suy nghĩ viển vông.

“Anh biết không? Anh có một khuôn mặt và dáng người rất đẹp.” Cô đứng lên, tiến lên phía trước, tay chạm vào lồng ngực anh, nghiêm túc nói. Ừ, cơ bắp rất cường tráng, không giống một số người đàn ông, trông khá mà lại không dùng được, sở chỗ nào cũng mềm lại nhiều thịt thừa. Thân là học sinh khoa mỹ thuật, mặc dù học về thiết kế, nhưng vài năm học vẽ không uống phí, khung xương của anh hoàn mỹ khiến cô lại muốn cầm bút chì đã lâu không dùng.

“Em cảm thấy chúng rất đẹp sao?” Anh cúi đầu, nắm bàn tay đang sờ loạn trước ngực. Lời khen ngợi của cô khiến cho anh đang bình tĩnh cũng trở nên hơi kích động.

“Dĩ nhiên.” Đây là lời nói thật lòng, có bạn trai đẹp trai như vậy, khó trách cô trở thành tình địch của những người thích Thanh Thủy trong trường, tim đập nhanh hơn: “Đúng rồi, cảm ơn anh vừa nãy cứu Sữa tươi.” Cô cảm ơn anh. Anh cứu Sữa tươi vì cô, khiến cho cô được cưng chiều mà hoảng sợ.

Anh không nói gì, chỉ đưa tay cô đến bên môi anh, hôn lên đó. Tâm của anh dường như càng ngày càng đặt nhiều hơn trên người cô, lo lắng cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rồi lại đi cứu con chó ngu xuẩn.

Không khí..... Hình như hơi mập mờ, cô nhìn anh trầm lắng, như bị hấp dẫn mà đắm chìm trong đôi mắt của anh. Không đúng, không phải cô không thích anh sao? Không thích tà khí của anh, không thích cách anh nói chuyện, không thích lòng cảm thông ít đến đáng thương của anh, không thích... Nhưng tại sao, bây giờ tim cô lại đập thành thịch, giống như sau khi chạy Marathon, không khống chế được mà đập nhanh.

Thật ghét cảm giác này, cảm giác như không phải chính mình nữa, chẳng bao lâu sau, cô lại vì cử động của anh mà tim đập nhanh chứ không phải nổi da gà.

“Em –” cô không được tự nhiên giây dựa cổ tay, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

“Mặt em đang đỏ.” Khóe môi hoàn mỹ vẽ lên một nụ cười, anh ngậm đầu ngón tay của cô vào miệng, tinh thể thưởng thức.

Oành! Không cần soi gương, Lăng Hảo Hảo cũng biết mặt mình lúc này cực kì đỏ, toàn thân nóng như ngâm trong nước sôi, có thể bốc hơi nước rồi. “Ha ha! Hôm nay nóng quá!” Cô xấu hổ nói, để giải thích cho khuôn mặt đỏ hồng của mình, cái tay không bị nắm chìa ra làm quạt, không ngừng phẩy phẩy cạnh mặt, cố gắng làm dịu đi hơi nóng đang không ngừng toát ra trên người.

“Em nóng lắm sao?” Anh nhìn mặt cô đỏ lên, gặm nhẹ đầu ngón tay cô.

Biết rõ còn hỏi! “Đúng vậy.” Cô cố ý nói lớn tiếng. Đặc biệt là đầu ngón tay, nóng đến sắp bỏng rồi, “Anh đừng cắn ngón tay em.” Nếu anh cắn tiếp, cô liền muốn đánh vào miệng anh một cái.

Anh nghe đề nghị của cô thì nhú mày, “hợp tác” mà há miệng ra.

Ai, tay cuối cùng cũng được giải phóng, Lăng Hảo Hảo vẫy vẫy tay, lúc này tinh thần mới được thả lỏng một chút, nhưng ngay lập tức trên cổ có cái gì lạnh lạnh, thân thể liền cứng lại, ông trời ơi! Anh đang làm gì thế?!

Đôi môi trái tim màu đỏ đang dán vào cần cổ mảnh khảnh của cô, anh thỏa mãn nhìn phản ứng của cô, trần trọc mút vào, để lại dấu ấn của anh trên cổ cô.

Môi từ từ dời lên trên, môi của anh chiếm lấy môi cô, đầu lưỡi anh miêu tả hình dáng môi cô, hô hấp của anh phả vào mặt cô, hơi thở đầy nam tính vờn quanh cô, gương mặt hoàn mỹ gần như thế, gần đến nỗi cô có thể đếm từng sợi lông mi của anh.

“Em.....” Cô vừa mới mở miệng, lưỡi của anh liền tiến vào miệng cô, lưỡi của anh và lưỡi của cô dây dưa với nhau. Cô hoảng hốt nhìn anh, vì sao lần đầu tiên hôn có cảm giác buồn nôn, mà lần này lại không có cảm giác buồn nôn ấy, ngược lại có chút.... vẫn chưa thỏa mãn?!

Anh trần trọc mút môi cô, đôi mắt sâu thẳm, anh – có dự vọng với cô. Lúc bắt đầu chỉ là trêu chọc, bây giờ thân thể anh lại nổi lên phản ứng với cô, khiến cho lòng anh say mê. Bị cô hấp dẫn, có dự vọng với cô là chuyện tất nhiên, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy, thậm chí – chỉ là hôn cô.

Bàn tay to của anh đang để ở eo cô di chuyển lên trên, ngón tay thon dài từ từ đi lên, khiến cô hít vào một hơi, trong nháy mắt thần chí liền tỉnh táo –

“Anh lưu manh!” Cô dùng sức đẩy ra anh, đỏ mặt lớn tiếng khiển trách anh. Đáng ghét, tại sao anh lại có thể làm chuyện này với cô! Cô, ách, thích nụ hôn của anh, nhưng không đồng ý anh chạm vào ngực cô.

“Lưu manh?” Anh có chút không vui khi cô né ra, bước về phía trước.

“Đâu chỉ có lưu manh, quả thực là hèn hạ, vô sỉ, tà ác, xấu xa.” Cô không quên thêm mấy từ nữa để miêu tả, thể hiện hành động của anh với cô rất quá đáng.

Anh càng không vui, “Còn gì nữa không?” Anh lạnh lùng hỏi. Không ai dám sỉ nhục anh như thế ngay trước mặt anh.

Nhìn dáng vẻ của anh, hình như đang tức giận, Lăng Hảo Hảo ngừng lại một chút, cẩn thận mà kéo dài khoảng cách giữa hai người, “Hình như không còn.” Mà cô cũng muốn trốn đi, tránh bị anh “xâm phạm” thêm nữa.

Tiếng nói vừa dứt, cô chợt xoay người, mở cửa phòng, chạy như bay ra khỏi biệt thự, động tác lưu loát một hơi là xong. Đây gọi là đánh không lại kẻ xấu, theo lý thuyết phải là anh chạy cô đuổi mới đúng, nhưng bây giờ lại ngược lại, nếu trình độ võ thuật của cô mạnh hơn thì cũng không cần chạy, chỉ cần một quyền là đánh gãy cái tay phạm tội kia rồi.

Thanh Thủy Ngự Thần đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất, đôi mắt tà mị lạnh lùng nhìn về phía cửa sổ sát đất sau lưng trong phòng...

12. Chương 6-1

“Ra đi.” Âm thanh trầm thấp vang lên, Thanh Thủy Ngự Thần hí mắt lại nhìn chằm chằm vào chỗ tối ở ban công sau cửa sổ sát đất.

Một bóng dáng cao lớn từ ngoài cửa sổ bước vào phòng, một người con trai có gương mặt thanh tú như trẻ con, miệng nở nụ cười, tóc mái hơi xoăn che lấp trán.

“Sao cậu phát hiện ra tớ? Tớ còn tưởng tớ đã ẩn mình rất tốt.” Không thèm quan tâm đến vẻ u ám của người trước mặt, anh tự động ngồi lên ghế salon, cười hỏi.

“Hơi thở của cậu.” Thanh Thủy Ngự Thần liếc Cao Cung Dương Nhất đang ngồi trên ghế salon, lạnh nhạt nói.

“Hơi thở?” Nói như không, lấy hai tay ôm gáy theo thói quen, Cao Cung Dương Nhất tò mò mở miệng hỏi: “Cô gái vừa chạy ra là ai vậy?” Lần đầu tiên thấy có cô gái dám đánh Ngự Thần khiến anh rất muốn biết đó là ai.

“Cậu thấy rồi hả?” Âm thanh lạnh nhạt dường như có chút chua xót mà người khác khó phát hiện ra, không thể phủ nhận, trong lòng anh không muốn có người con trai khác để ý tới mèo hoang nhỏ của mình.

“Dĩ nhiên – là đã nhìn thấy.” Anh cũng không bị mù, đứng sau cửa sổ, cộng thêm cửa sổ thủy tinh cực kì trong suốt, có thể nói là anh nhìn thấy từ đầu đến đuôi rồi. Không ngờ, Ngự Thần luôn không có hứng thú với phụ nữ lại có thể tán tỉnh con gái, làm anh suýt nữa ngã từ trên ban công xuống. A...! Anh buồn cười quá, vậy mà có cô gái không bị vẻ đẹp tuyệt mỹ của Ngự Thần hấp dẫn, còn đánh chửi cậu ta nữa.

“Nhìn bộ dạng của cậu, hình như là rất thích cô ấy.” Anh hứng thú nói.

“Không phải hình như, chính xác là tôi yêu cô ấy.” Đây là sự thật, anh cũng không kiêng dè nói với người khác anh yêu cô.

“Cậu – yêu cô ấy?!” Không nghe lầm chứ, Cao Cung Dương Nhất đang ngồi trên ghế sofa bỗng nhảy dựng lên, hét chói tai. Sau khi vỡ giọng năm 14 tuổi, anh rất ít khi hét to như vậy.

Yêu, cái từ dường như không thể có quan hệ với người đàn ông lạnh lùng vô tình như Satan này, vậy mà lại từ trong miệng của anh ta nói ra.

“Cậu thật sự yêu cô ấy?” Anh còn nghĩ rằng Ngự Thần chỉ chơi đùa thôi, chẳng nhẽ sau một thời gian ngắn, Ngự Thần đã bắt đầu có tình cảm của con người? Với tư cách là người thừa kế tập đoàn Cao Cung - một trong ba tập đoàn lớn nhất Nhật Bản, anh và Ngự Thần cùng nhau lớn lên từ bé, bọn anh là bạn bè, cũng là đối thủ cạnh tranh. Anh đã thấy anh ta lạnh lẽo vô tình quá nhiều lần, đối với người khác, Ngự Thần luôn không thể hiện nhiều cảm xúc. Trong thế giới của anh ta, chỉ có một mình anh ta, không có ai có thể bước vào thế giới của anh ta, và anh ta cũng sẽ không bước vào thế giới của người khác.

“Bởi vì cô ấy có đôi mắt tỏa sáng.” Đó cũng là lí do anh yêu cô, đôi mắt cô giống như mặt trời, hấp dẫn anh đứng lại.

Tỏa sáng? Chưa bao giờ anh nghe Ngự Thần đánh giá một cô gái như vậy, tính từ này khiến người khác phải liên tưởng! Bởi vì tỏa sáng, nên mới yêu.

“Cậu yêu cô ấy, vậy Mỹ Huệ phải làm sao bây giờ?” Về mặt nghiêm túc thay thế cho nét tươi cười đáng yêu như em bé, Cao Cung Dương Nhất nghiêm túc hỏi.

Cao Cung Mỹ Huệ – em gái của anh, cũng là cô gái đã yêu Ngự Thần mười hai năm. Là anh trai, không thể không đứng ở lập trường của em gái để hỏi thẳng bạn thân.

“Mỹ Huệ? Cô ấy thì liên quan gì đến tôi?” Đôi mắt tà mị nháy một cái, Thanh Thủy Ngự Thần vô tình nhún vai.

“Chẳng lẽ cậu không biết nó rất thích cậu sao?”

“Vậy thì sao?” Anh không quan tâm nói, khoe môi nở một nụ cười tà ác, “Chẳng lẽ có người yêu tôi, tôi nhất định phải yêu lại cô ấy sao?” Không có quy định như thế, anh cũng không cần quan tâm đến tâm trạng của người khác. Anh không để ý có bao nhiêu người yêu anh, cũng không để ý đến việc bóp nát trái tim của một người. Niềm vui của anh chính là bóp nát những trái tim đó. Đã có dũng khí yêu anh, nên biết kết quả sẽ là tan nát cõi lòng.

Khẽ thở dài một hơi, ánh mắt Cao Cung Dương Nhất phức tạp nhìn Thanh Thủy Ngự Thần, Mỹ Huệ yêu Ngự Thần thật bất hạnh, dù có yêu sâu nặng hơn, cũng sẽ không có lời hồi đáp.

“Mấy ngày nữa, Mỹ Huệ muốn tới học ở Đại học G.” Lần này anh đến đây chỉ muốn báo chuyện này, vì Ngự Thần, em ấy đã cố gắng xin trường học cơ hội đến Đại học G, cũng là để cho Ngự Thần biết Mỹ Huệ là thật tâm yêu cậu ấy.

“Cô ấy muốn tới đây?”

“Đúng.” Mục đích rõ ràng là bởi vì người đàn ông trước mặt này quá đẹp trai, “Đồng thời, tôi cũng vào Đại học G học với Mỹ Huệ.” Không yên tâm về em gái, nên anh cố gắng thuyết phục cha mẹ để đến học ở Đại học G.

“Cậu với Mỹ Huệ cùng vào Đại học G?” Thanh Thủy Ngự Thần nghiền ngẫm mà gõ gõ ngón tay thon dài.

“Đúng, cho nên nếu cậu thật sự rất yêu cô gái vừa chạy ra kia, nên gọi điện cho Mỹ Huệ, ngăn cản nó đến đây. Nếu không – đối với cả Mỹ Huệ lẫn cô gái kia đều không tốt.” Nếu Mỹ Huệ biết Ngự Thần đã có người yêu, sẽ có cảm xúc gì, sẽ làm gì, không cần suy nghĩ cũng đoán được.

“Tại sao phải ngăn cản?” Trên mặt xuất hiện nụ cười tà ác như săn được thú, “Mỹ Huệ muốn đến, rất tốt.” Nếu có người muốn vui đùa ở nơi anh sống, anh không có lý do gì để từ chối, không phải sao?

Gió thu ẩm áp ngoài cửa sổ thổi nhẹ vào người, lại làm cho Cao Cung Dương Nhất cảm thấy lạnh....

※ ※ ※

Ai, sao cô lại xấu hổ trước mặt Thanh Thủy Ngự Thần chứ? Lăng Hảo Hảo chống cằm ngồi trên ghế trong câu lạc bộ truyền thông không một bóng người, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, cố gắng tự hỏi vấn đề này.

Xấu hổ, cảm giác này đã sớm xa lạ với cô từ tám trăm năm trước, hôm qua lại quay về với cô. Trai đẹp không phải cô chưa từng thấy, anh trai và Tư Hiền Dật đều là trai đẹp khó tìm, hơn nữa, nhìn lại mấy người đàn ông lưỡi muốn chết kia ở câu lạc bộ truyền thông, tùy tiện chọn một người cũng là mặt hàng tốt trong mắt con gái. Từng gặp rất nhiều “trai đẹp”, vậy mà cô lại bị khuôn mặt đẹp trai của anh mê hoặc, thật sự là tình huống hiếm thấy.

Lí do rời đi, động tác mập mờ của họ Thanh Thủy kia là lí do lớn nhất, nhưng thứ khiến cô để ý lại là cô không chán ghét hành động của anh, nghiêm túc mà nói chỉ là ngưỡng ngừng thôi.

Trời ơi, chẳng nhẽ lại như cô nghĩ, cô lại thích ác ma Thanh Thủy Ngự Thần có khả năng làm cô tức chết kia! Lúc không thích anh, đã bị anh làm tức đến học máu, nếu bây giờ thích anh, ở bên cạnh anh lâu, cô sẽ học máu mà bỏ mạng sao?

Kẹt!

Cửa câu lạc bộ truyền thông bị đẩy ra, tiếng mở cửa đã cắt đứt suy nghĩ của Lăng Hảo Hảo, một cô gái trắng nõn như búp bê chậm rãi tiến vào, bề ngoài hiền lành, ngũ quan cân xứng cùng dáng người hoàn hảo, điều khiến cho người vốn là con gái như Lăng Hảo Hảo cảm thấy không công bằng chính là, đứng trước mặt cô ấy, cô hoàn toàn giống một người đàn ông.

“Xin hỏi, Lăng Hảo Hảo có ở đây không?” Mỹ nữ chậm rãi mở miệng, âm thanh êm tai như gió xuân thổi qua cành liễu, làm cho người nghe dễ nghiện, tiếc nuối duy nhất là tiếng phổ thông của mỹ nữ không chuẩn lắm, nghe là lạ.

“Cậu tìm Lăng Hảo Hảo sao?” Lăng Hảo Hảo đứng dậy, đi tới hỏi. Kỳ lạ, cô không nhớ mình may mắn được làm quen với mỹ nữ này lúc nào.

“Đúng vậy.” Cao Cung Mỹ Huệ khẳng định nói. Cô muốn nhìn xem đối tượng hẹn hò với Ngự Thần trong truyền thuyết rốt cuộc đẹp như thế nào, đẹp đến mức có thể khiến cho Ngự Thần phá vỡ quy tắc trước nay chưa bao giờ qua lại với phụ nữ.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn yêu Ngự Thần, mặc dù anh không cho cô lời hứa hẹn hay câu trả lời, nhưng cô vẫn nghĩ rằng anh không yêu cô, cũng sẽ không yêu những cô gái khác, cô không chiếm được tình yêu của anh, nhưng có thể độc chiếm người anh, chỉ cần cô vẫn bên cạnh anh, một ngày nào đó, anh sẽ là của cô, cô có thể dựa vào người đàn ông này.

Nhưng không ngờ vừa xuống máy bay, vừa tới trường, chợt nghe thấy tin Ngự Thần hẹn hò cùng cô gái khác, làm cho cô còn chưa đến phòng hiệu trưởng đã đi đến câu lạc bộ truyền thông tìm bạn gái trong truyền thuyết của Ngự Thần.

“Cô ấy không có ở đây sao?” Cô nhìn xung quanh câu lạc bộ truyền thông một vòng, hỏi cô gái cao như người mẫu trước mặt.

“Ách, cái đó, cô –” vừa muốn nói chuyện, lại bị đối phương cắt lời.

“Cậu ở câu lạc bộ truyền thông, vậy cậu biết Lăng Hảo Hảo đúng không?” Không đợi đối phương nói hết lời, Cao Cung Mỹ Huệ hỏi thẳng.

“Dĩ nhiên biết, tôi.....” Nếu cô không biết “Lăng Hảo Hảo”, thì trên thế giới còn ai biết nữa.

“Vậy cô ta là người như thế nào?” Cô vội vàng hỏi. Đây là vấn đề cô quan tâm nhất.

Lăng Hảo Hảo nhìn mỹ nữ thấp hơn cô nửa cái đầu: “Người như thế nào?” Vấn đề thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên có người hỏi vấn đề này trước mặt cô.

“Có xinh đẹp không?” Nếu xinh đẹp hơn cô, như vậy cô thua cũng tâm phục khẩu phục.

“Xinh đẹp? Chưa nghe có ai nói như thế.” Lời khích lệ nhiều nhất cũng chỉ là đẹp trai mà thôi. Cách xinh đẹp một quãng đường dài lắm.

“Vậy cô ta có thông minh hay có khí chất hơn người không?”

“Hình như đều không có.” Thành tích của cô trừ thể dục ra, còn lại đều chỉ qua điểm liệt, trong đó ngoại ngữ kém đến mức khiến cho giáo sư sắp về hưu cũng phải than thở sao lại gặp phải loại học sinh này, khó dạy đến mức làm cho cái đầu không còn nhiều tóc của ông cũng phải rụng hết. Còn về khí chất, nếu nói cô có khí chất của mỹ nhân cổ điển, chỉ sợ tất cả những người biết cô đều cười lăn xuống đất.

“Vậy.....” Cao Cung Mỹ Huệ đang muốn hỏi nữa, cửa câu lạc bộ truyền thông mở ra lần nữa, đồng thời cũng cắt đứt câu hỏi của cô.

Khang Mỹ Lệ đi thẳng tới trước mặt Lăng Hảo Hảo, đưa một chồng tài liệu lớn trong tay cho cô: “Chủ tịch, đây là hồ sơ của Thanh Thủy Ngự Thần cậu muốn tôi sửa.” Thật là xui xẻo, bởi vì tốc độ chạy của cô

chậm nửa nhịp so với những người khác trong câu lạc bộ truyền thông, nên cô bị chủ tịch bắt được, mới bị buộc sửa lại thông tin mà chủ tịch tìm được về Thanh Thủy Ngự Thần, khiến mấy ngày nay cô mang đôi mắt gấu mèo đến trường, phá hủy hình tượng xinh đẹp của cô.

“Cậu sửa lại xong rồi á!” Lăng Hảo Hảo nhận tài liệu, mặt mày hớn hờ nói. Tốc độ nhanh hơn so với tưởng tượng của cô, xem ra Mỹ Lệ còn nhiều tài năng có thể khai thác.

Ngẫm lại xem, tài liệu đều đã có, hình ảnh của Ngự Thần cũng có (là cô lấy được trong hồ sơ ở chỗ hiệu trưởng, ai bảo tính cảnh giác của anh quá cao, hẹn hò với anh hơn một tháng, cô còn không có cơ hội chụp được một nửa tấm hình của anh). Nhiều nhất là 2 tuần nữa, tập san có thể ra lò, đến lúc đó, câu lạc bộ truyền thông sẽ nở mày nở mặt! Mà cô, có thể ở trước mặt anh trai và Tư Hiền Dật ra oai một lần rồi.

Hồ sơ của Ngự Thần? Cao Cung Mỹ Lệ nhìn Khang Mỹ Lệ xinh đẹp trước mặt, híp mắt lại hỏi: “Cậu là Lăng Hảo Hảo à?”

“Tôi là Lăng Hảo Hảo?” Khang Mỹ Lệ kỳ lạ hỏi ngược lại. Lúc này mới chú ý trong câu lạc bộ truyền thông có thêm một người. Chủ tịch chẳng phải đang ở trước mặt cô ta sao? Sao cô ta lại hỏi cô có phải “Lăng Hảo Hảo” hay không?

“Chủ tịch, cậu chưa nói cho cô ấy biết sao?” Cô hỏi Lăng Hảo Hảo ở một bên đang vô cùng vui vẻ lật xem tài liệu trong tay.

“Nói gì?” Lực chú ý của cô vẫn tập trung trên tài liệu đã sửa xong.

“Nói cho cô ấy biết cậu chính là Lăng Hảo Hảo.” Việc này còn cần cô giới thiệu sao? Khang Mỹ Lệ thấy đau đầu rồi.

“Cô là Lăng Hảo Hảo?!” Thanh âm bén nhọn vang lên, Cao Cung Mỹ Huệ không tin chỉ vào Lăng Hảo Hảo hỏi.

“Đúng, tôi là Lăng Hảo Hảo.” Đây là sự thật, không thể nghi ngờ. Bị âm thanh lôi kéo sự chú ý, Lăng Hảo Hảo bỏ tài liệu trên tay lên bàn, đáp.

“Vậy vừa nãy lúc tôi hỏi cậu, câu sao lại –”

“Tôi muốn trả lời, nhưng cậu cứ ngắt lời tôi mãi.” Nên không thể trách cô được. Nếu không phải như vậy, cô ấy đã biết cô là Lăng Hảo Hảo ngay từ đầu rồi.

Suy nghĩ kỹ một chút, đúng là thế thật, Cao Cung Mỹ Huệ nhún đôi mày xinh đẹp hình lá liễu lại, cẩn thận nhìn Lăng Hảo Hảo, cô gái này rất cao, nhưng lại không có gì đặc biệt. Vẻ đẹp trung tính cộng thêm phong cách ăn mặc trung tính, giống như một người con trai thô lỗ. Không thể hiểu sao Ngự Thần lại yêu cô gái này.

“Cậu thật sự đang hẹn hò với Ngự Thần sao?” Có lẽ chỉ là tin đồn vô căn cứ thôi.

“Ngự Thần? Thanh Thủy Ngự Thần?” Thì ra mỹ nữ trước mặt này đến vì Thanh Thủy Ngự Thần, thảo nào lại đến câu lạc bộ truyền thông tìm cô, dù sao cô coi như là bạn gái hiện tại của Thanh Thủy Ngự Thần.

“Tôi đang hẹn hò với anh ấy.” Hơn nữa cả trường đều biết.

13. Chương 6-2

Xem ra cô tìm đúng người rồi, Cao Cung Mỹ Huệ háng giọng: “Tôi là Cao Cung Mỹ Huệ đến từ Nhật Bản, là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ với Ngự Thần. Giữa hai người là thế nào tôi không rõ lắm. Nhưng, tôi hi vọng về sau cô sẽ không tới gần Ngự Thần thêm nữa.” Mỹ nữ vừa gặp đã yêu như vậy, nhưng khi nói chuyện lại dùng thái độ hoàn toàn khác biệt.

“Cậu nói tôi đừng đến gần Ngự Thần nữa sao?” Đây là chuyện gì vậy? Rất giống tình huống trong phim truyền hình trên TV, cảnh người thứ ba bị vợ cảnh cáo. Mà cô, hiện tại chính là người thứ ba.

“Đúng vậy.” Cao Cung Mỹ Huệ tao nhã gật đầu.

“Nhưng hình như tôi không muốn làm theo ý cậu.” Ngoáy lỗ tai, Lăng Hảo Hảo nhàn nhàn nói. Nếu là trước đây, cô sẽ không có ý kiến, dù sao cũng đã cầm được tài liệu trong tay, không nhất định phải ở bên cạnh tên ác ma làm mình tức giận đến đến mạng kia nữa. Nhưng bây giờ hình như không giống với trước kia, cô hình như – thích anh.

“Cậu!” Lòng mày nhú chặt lại. Cao Cung Mỹ Huệ trừng mắt nhìn chằm chằm Lăng Hảo Hảo một lúc, ở Nhật Bản, chưa có ai dám coi thường lời cô nói. Xoay người ra khỏi câu lạc bộ truyền thông, nếu thế, cô sẽ đoạt lại Ngự Thần về bên mình, so với Lăng Hảo Hảo, cô đẹp hơn nhiều, không phải sao? Cho nên, Ngự Thần phải là của cô.

“Này, chủ tịch.” Khang Mỹ Lệ nhìn cửa câu lạc bộ truyền thông đang mở lớn, “Sao cậu không đồng ý, dù sao tài liệu cần thiết đều đã có, rời khỏi Thanh Thủy Ngự Thần không phải tốt hơn sao?”

“Bây giờ không giống như trước nữa.” Cô vỗ vỗ tài liệu đặt trên bàn, cho chúng vào ngăn kéo.

“Không giống nhau?” Có cái gì không giống sao?

“Bởi vì hình như tôi thích anh ấy rồi.” Cho nên rất có thể sẽ yêu đương lâu dài.

“Cậu – thích Thanh Thủy Ngự Thần?” Khang Mỹ Lệ dùng sức nhéo thật mạnh vào đùi mình, trên đùi truyền đến cảm giác đau đớn chứng tỏ cô không nghe nhầm. Chủ tịch luôn ngốc nghếch trong tình cảm lại có thể nói cô ấy thích người khác.

“Kỳ lạ lắm sao?” Nhìn vẻ mặt Mỹ Lệ như gặp phải quái vật vậy.

“Ách, cái đó, chỉ là giật mình thôi.” Có lẽ nên nói là giật mình quá mức, giấu đi cảm giác kì lạ, “Vậy, Cao Cung Mỹ Huệ vừa nãy chính là tình địch của cậu sao?!”

“Nói nhầm.” Cô dĩ nhiên biết cô ta là tình địch của mình, nhìn bộ dạng Cao Cung Mỹ Huệ, giống như đã thích Ngự Thần rất lâu rồi. Điều đó – việc cô thích Thanh Thủy Ngự Thần có phải là hoành đao đoạt ái (*) hay không....

(*) Hoành đao đoạt ái: cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào ngang nhiên cướp đoạt ái tình của người khác.

※ ※ ※

Anh em nhà Cao Cung – Cao Cung Dương Nhất và Cao Cung Mỹ Huệ, vừa vào học, đã tạo nên một đoạn bão táp không nhỏ ở Đại học G. Cao Cung Dương Nhất, chỉ một tuần ngắn ngủi, đã gia nhập bảng Mười đại soái ca của trường; còn em gái Cao Cung Mỹ Huệ, vẻ bề ngoài lại càng thuần khiết, phong cách tao nhã, cử chỉ cao quý, vừa vào Đại học G liền bắt mắt tâm hồn bao thiếu nam, đánh bật hoa hậu giảng đường hiện tại, quang vinh trở thành hoa hậu giảng đường thứ 302 của Đại học G. Nếu cô ta và “hoàng tử Satan” Thanh Thủy Ngự Thần có tình cảm với nhau, thì giảng viên sinh viên đều trân trọng, mặc dù Thanh Thủy Ngự Thần không thể hiện ra, nhưng hoàng tử và công chúa vốn là sự kết hợp hoàn mỹ nhất, so với Lăng Hảo Hảo như đàn ông, Cao Cung Mỹ Huệ tốt hơn nhiều.

Đáng ghét, cô cứ bị mọi người coi thường như vậy sao? Lăng Hảo Hảo dùng sức nhấn chuông cửa biệt thự của Thanh Thủy Ngự Thần. Lúc đầu, vì vụ hôn mê làm cô xấu hổ nên cô trăm phương ngàn kế trốn anh, nhưng cô trốn anh một tuần, lời đồn trong trường lại nhiều như hoa bay khắp nơi, làm cho lòng cô bắt đầu có cảm giác chua xót.

Một người hầu nữ mặc đồng phục trắng vớ vàng chạy đến mở cửa: “Ah, là Lăng tiểu thư.” Người hầu nữ lên tiếng chào hỏi.

“Thanh Thủy Ngự Thần có nhà không?” Lăng Hảo Hảo đi vào, hỏi người hầu nữ mở cửa.

“Thiếu gia ở phòng sách ạ.”

Rất tốt, có địa điểm thì tìm người rất dễ dàng, Lăng Hảo Hảo lập tức đi thẳng lên phòng sách ở tầng ba.

“Thanh Thủy Ngự Thần!” Tiếng gọi khí phách cùng tiếng mở cửa long trời lở đất vang lên, Lăng Hảo Hảo thở dốc đứng trước cửa phòng sách, nhìn Thanh Thủy Ngự Thần đang ngồi trên ghế da xem công văn dày đặc bằng tiếng Đức.

“Có chuyện gì sao?” Để công văn trong tay xuống, Thanh Thủy Ngự Thần đứng dậy, hỏi. Trốn anh một tuần cuối cùng cũng chủ động xuất hiện, khiến anh không khỏi tò mò nguyên nhân cô xuất hiện ở đây. Anh nghĩ rằng cô sẽ trốn anh lâu hơn.

“Tôi –” vừa vào phòng, định nói chuyện, một con chó màu trắng liền nhảy lên người, cắn lời cô. Sữa tươi chịu khổ một tuần cuối cùng cũng thấy chủ nhân, kích động đến mức mắt chó nhỏ ra vài giọt lệ.

“Sữa tươi?!” Lăng Hảo Hảo nhìn Sữa tươi trong lòng, lúc này mới nhớ tới chó cưng, trước kia mình chỉ nhớ phải trốn tránh, quên mất sự tồn tại của Sữa tươi, cứ thế để Sữa tươi một mình ở đây. Nhìn Sữa tươi gầy đi trông thấy, nghĩ chắc tuần vừa rồi không có ngày nào được đối xử tốt.

“Anh ngược đãi Sữa tươi hả?” Cô nhìn anh hỏi. Nếu như thế, cô sẽ lấy lại công đạo cho Sữa tươi.

“Không.” Một con chó không đáng để anh ngược đãi.

“Vậy sao nó lại gầy thế này?” Cô giơ Sữa tươi lên trước mặt anh, để anh nhìn rõ thân thể gầy đi trông thấy của Sữa tươi.

Anh lạnh lùng liếc con chó trắng cả người đang run rẩy, “Nó không ăn.” Mỗi lần ở trước mặt anh, nó trờ phát run cũng chỉ phát run, nếu không phải là chó cưng của cô, anh đã sớm ném nó đi.

Ừm, cũng đúng, chỉ là hiện tại thân thể Sữa tươi đang run, cô có thể tưởng tượng trạng thái thê thảm của Sữa tươi một tuần qua, với mức độ sợ anh của Sữa tươi, chỉ sợ đến cả món ăn yêu thích nhất nó cũng không ăn, gầy đi nhiều như vậy cũng không phải không có lý do.

“Vậy anh không ngược đãi Sữa tươi là được rồi.” Mặc dù coi như anh gián tiếp ngược đãi. Lăng Hảo Hảo bỏ chó cưng xuống dưới bàn trà, để nó ru rú một mình ở đó.

“Hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.” Đứng thẳng lên, cô nhìn anh nói.

“Muốn nói gì với anh sao?” Hai tay anh ôm ngực đi đến trước mặt cô: “Nếu em muốn anh xin lỗi chuyện xảy ra hôm đó, vậy em đến vô ích rồi.” Anh nghĩ gì nói đấy.

“Không phải chuyện này.” Mặt cô đỏ lên, liền nghĩ tới chuyện hôm đó: “Em muốn nói với anh... nói.... nói...” Đáng chết, sao lời đến cửa miệng lại không nói được, rõ ràng ở nhà đã nghĩ kỹ lời muốn nói, từ khi nào, cô cũng bị nói lấp vạy.

“Em muốn nói gì?” Thanh Thủy Ngự Thần thú vị nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lăng Hảo Hảo, khuôn mặt đỏ bừng của cô khiến anh lại càng muốn gần cô hơn. Ngón tay trắng nõn thon dài khẽ vuốt ve mái tóc ngắn xinh đẹp, hưởng thụ xúc cảm giữa các ngón tay.

“Em, Thanh Thủy Ngự Thần - ách, Ngự Thần, em thích anh!” Mặc kê, bất chấp tất cả thôi. Lăng Hảo Hảo nhắm chặt mắt lại, lớn tiếng nói.

“Em, thích anh?” Tay chạm vào tóc dừng lại một chút, ánh mắt anh phức tạp nhìn cô chằm chằm, kinh ngạc với lời cô vừa nói. Anh không phải luôn không quan tâm cô có thích anh, có thương anh hay không sao? Nhưng tại sao lúc anh nghe cô nói thích anh, trong lòng luôn bình tĩnh lại đột nhiên xôn xao, thậm chí, anh lại bắt đầu hi vọng cô nói cô yêu anh.

“Đúng, thích.” Thích đến mức khi nghe tin đồn anh với cô gái khác sẽ khiến cô có cảm giác chua xót.

“Vậy còn anh? Câu trả lời của anh là gì?” Tay cô nắm chặt cổ áo anh, khẩn trương hỏi.

“Anh – anh yêu em, anh đã nói từ trước, không phải sao?” Anh nói nhỏ, khóe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt. Khuôn mặt đỏ hồng của cô, lời nói vòng vo của cô, sự dửng dưng cùng với sự căng thẳng của cô đều khiến anh cảm thấy xinh đẹp và tỏa sáng, khiến con người của anh vì cô mà nhẹ chộp.

Đúng rồi..., sao cô lại quên mất, rất lâu trước kia anh đã nói anh yêu cô rồi. Xem ra cô quá căng thẳng nên đã quên mất trọng điểm rồi. Anh thở ra một hơi dài.

“Anh yêu em, hơn nữa, em phải là người phụ nữ của anh, quên rồi hả?” Đây là lời anh nói, nên sẽ không thay đổi.

“Em là của anh?” Cô nhúu mày, không thích cảm giác xưng hô đó, cảm giác như mình là hàng hóa: “Thương lượng đi, không phải của anh được không.” Cô thích cảm giác thuộc về mình.

“Em nói sao?” Anh hỏi lại cô, cơ thể nghiêng về phía trước, khuôn mặt đẹp trai phi phàm gần sát mặt cô, sáng mắt bình tĩnh không nhìn ra vui buồn tức giận, chỉ là đôi mắt phượng quyền rũ hơi tối tăm.

Thật là gần, gần đến mức có thể giúp cô nhìn thấy hình bóng mình trong con mắt anh, cô phải phóng khoáng, nhưng tự dừng lúc này lại cảm thấy rất xấu hổ.

“Nếu như anh muốn em là của anh, như vậy, anh cũng phải là của em.” Cô cố gắng ngẩng đầu, cố gắng mở to hai mắt nhìn anh, không muốn bản thân lộ ra vẻ yếu thế.

“Là của em?” Thanh Thủy Ngự Thần ngẩn người, đối với anh mà nói, anh chưa từng là của ai. Cũng chưa ai dám đưa ra điều kiện như thế với anh.

“Đúng!” Lăng Hảo Hảo gật đầu đồng ý, có qua có lại, chẳng nhẽ chỉ có đạo lý cô là của anh, mà anh lại không phải của cô sao.

Anh chăm chú nhìn cô, như muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất trong linh hồn cô. Nếu đồng ý, có ý nghĩa gì, là một lời hứa hẹn cả đời, đối với cô, cũng như với anh, từ đó sẽ không thể buông tay. Ngón tay lạnh như băng khẽ chạm vào làn da hơi nóng trên cổ cô, anh đột nhiên im lặng.

“Này, cuối cùng thế nào?” Ánh mắt của anh sâu lắng đến mức làm người khác không chịu nổi.

Thanh Thủy Ngự Thần vẫn chăm chú nhìn Lăng Hảo Hảo, trong lòng đầy suy nghĩ. Anh không muốn cho đi nhiều như vậy trong tình yêu, cũng không muốn giao phó tính mạng của mình cho người khác, nhưng với cô, vừa nghĩ đến cô sẽ không phải của anh, liền khiến anh buồn bực hít thở không thông, đây là cảm giác anh chưa bao giờ có.

“Không được thì thôi, em.....”

“Được, anh là của em, sẽ cả đời làm bạn bên cạnh em, cả đời. Đồng thời, em cũng là của anh đấy, cả đời không thể trốn thoát.” Anh nhìn cô chăm chăm, trịnh trọng chấp nhận lời hứa hẹn. Đây là ước định Satan đã tạo, nên không có đường hối hận. Anh với cô, đời này là duy nhất.

“Chuyện này.....” Về mặt của anh nghiêm túc cô chưa từng thấy, anh hứa hẹn với cô như lời nguyện, những hứa hẹn này có chút nặng nề, cô không nghĩ xa như thế.

“Em hối hận sao?” Anh cúi đầu thấp giọng hỏi bên tai cô, cũng ngửi mùi hương cơ thể cô.

“Em...” Có chút, lời của anh, giống như lời cam kết và lời thề cả đời này, nặng nề đến mức cô không chịu nổi trách nhiệm. Anh yêu cô, mà cô, sẽ yêu anh sâu đậm như vậy sao? “Em nghĩ hay là...”

“Không kịp nữa rồi, lời em đã nói, không thể thu hồi lại đâu.” Âm thanh ác ma khàn khàn trầm thấp vang lên trong không trung, đôi môi trái tim đỏ hồng chậm rãi dán lên đôi môi người trong lòng, hoàn thành nghi lễ cuối cùng.

Đúng, anh yêu cô, nên cho phép anh là của cô, chỉ một mình cô. Trong thế giới của anh, từ nay có thêm một người, trong địa ngục tối tăm sâu thẳm nhất, cuối cùng cũng có một mặt trời...

14. Chương 7

Trong lớp tiếng Anh, cục giấy trắng không thèm để ý đến kỉ luật, vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung, được Khang Mỹ Lệ ném chuẩn xác vào bàn của Lăng Hảo Hảo.

(Chủ tịch, cậu với Thanh Thủy Ngự Thần yêu đương thế nào? Đừng để Cao Cung Mỹ Huệ cướp đi.)

Tôi nói rồi! Lại hỏi việc này! Lăng Hảo Hảo nhắc bút lên, nhanh chóng viết vài chữ, sau đó thuận thực ném về phía sau. Cục giấy rơi xuống bàn Khang Mỹ Lệ.

(Vẫn như trước.)

(Ý tôi là cụ thể cơ.) Cục giấy tiếp tục bị ném đi.

(Không có cụ thể.) Chẳng nhẽ cả chi tiết việc bị hôn cũng nói cho Mỹ Lệ sao. Cục giấy tiếp tục bị ném trở lại.

(Sao lại không có?)

(Không có mà!)

Cục giấy cứ ném qua ném lại giữa không trung như vậy, ném qua ném lại liên tục khiến cho giáo sư đang đứng trên bục giảng cũng không thể làm như không thấy.

Vù!

Dưới tầm mắt học sinh trong lớp, với công lực hơn 30 năm, viên phấn đập trúng cục giấy, làm cho nó ngừng việc ném qua ném lại suốt nửa tiết học, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi.

“Lăng Hảo Hảo.” Giáo sư hắng giọng, “Kì thi cuối kì tiếng Anh còn một tháng nữa là đến, năm nay tôi hi vọng em có thể tham gia kì thi bằng chính năng lực của mình.” Nói cách khác, chính là ông chắc chắn, chắc chắn sẽ không nhân từ nương tay cho cô, kéo thành tích lên đạt chuẩn giúp cô nữa.

“Giáo sư, cái đó, chuyện gì cũng phải từ từ ạ!” Khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, cô cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên hiểu hàm ý trong lời nói của giáo sư. Nếu không có giáo sư hằng năm kéo cô lên, cô 100% không qua được môn tiếng Anh.

“Tôi hi vọng năm nay sẽ thấy bài thi của bạn Lăng Hảo Hảo đạt tiêu chuẩn, tôi biết, bạn Lăng Hảo Hảo sẽ không làm tôi thất vọng, đúng không?” Giáo sư cười vô cùng hiền hậu.

“Cái đó, dĩ nhiên ạ.” Lăng Hảo Hảo cười gượng đáp. Nhìn vẻ mặt giáo sư miệng nam mô, bụng bồ dao găm (*) liền hiểu, năm nay nếu muốn bình yên qua môn, chắc chắn phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi.

(*) Miệng nam mô, bụng bồ dao găm: bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác.

※ ※ ※

11: 50 –

Tiếng chuông tan học đúng giờ vang lên, báo thời gian ăn trưa đã đến. Lăng Hảo Hảo thu dọn sách giáo khoa xong liền chào tạm biệt Mỹ Lệ, trực tiếp đi tới phòng ăn A của trường.

Năm nay không qua môn tiếng Anh, không có nghĩa là cô không có tâm trạng ăn trưa. Như dự đoán Lăng Hảo Hảo nhìn thấy Thanh Thủy Ngự Thần đang ngồi bên bàn ăn, uống cốc cà phê đen. Nhưng, ngoài dự đoán của cô chính là bên cạnh anh lại có thêm 2 người – Cao Cung Mỹ Lệ và một người đàn ông có vài điểm giống cô ta, có thể là anh trai của cô ta, Cao Cung Dương Nhất trong truyền thuyết.

Thanh Thủy Ngự Thần để cốc cà phê xuống, lẳng lặng nhìn Lăng Hảo Hảo, hôm nay, đôi mắt cô thiếu chút sinh động, thêm chút ảm đạm.

“Sao thế?” Anh mở miệng hỏi, muốn biết nguyên nhân cô không vui.

“Không có gì? Chỉ là năm nay môn tiếng Anh không qua được...” Lăng Hảo Hảo ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Thanh Thủy Ngự Thần. Cô để sách trong tay xuống, cầm cốc sữa mà nhân viên phục vụ đã chuẩn bị trước, giữa đầu uống một ngụm lớn.

“Kém tiếng Anh! Hóa ra có người kém tiếng Anh đến mức không qua được.” Cao Cung Mỹ Huệ che miệng nhỏ giọng cười, nói. Cho dù cười nhạo người khác cũng không quên thói quen lễ nghi căn bản.

Hừ! Cô nói cho Ngự Thần nghe, không phải cho cô ta nghe, cô ta cười cái gì! Lăng Hảo Hảo tức giận lườm Cao Cung Mỹ Huệ một cái.

“Mỹ Huệ, anh không nhớ mẹ dạy em đối xử với người khác như thế.” Cao Cung Dương Nhất ở một bên nhắc nhở em gái mình phải chú ý lễ phép, đồng thời quay đầu lại, tự giới thiệu với Lăng Hảo Hảo: “Xin chào, tôi là Cao Cung Dương Nhất, đây là em gái của tôi Cao Cung Mỹ Huệ. Thật sự xin lỗi, em gái tôi...”

“Xin lỗi thì không cần, nhưng.....” Lăng Hảo Hảo nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông đáng yêu trước mặt, thực ra không cần anh giới thiệu, cô cũng sớm biết hai người họ rồi. Cao Cung Dương Nhất có một gương mặt cực kì đáng yêu khiến đàn chị của Đại học G vô cùng yêu thích, “Nếu anh cho tôi phỏng vấn, vậy thì quá tốt rồi.” Bảo đảm nữ sinh năm ba, năm tư sẽ mua tập san giới thiệu về anh của câu lạc bộ truyền thông.

“Chuyện này.....” Cao Cung Dương Nhất vừa muốn lịch sự từ chối, một giọng lạnh lùng chen vào.

“Không cho.” Thanh Thủy Ngự Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Hảo Hảo. Anh không muốn cô quá chú ý tới người đàn ông khác, cô chỉ được chú ý một mình anh thôi.

“Tại sao? Chỉ là một cuộc phỏng vấn thôi mà. Dù sao –” Lời còn chưa dứt, trên tay đã truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô phải ngậm miệng. Tay của anh nắm chặt cổ tay cô, cảm giác lạnh như băng cho thấy anh không vui.

Lại giận rồi, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng đấu võ với anh ở trước mặt người khác.

“Thôi, không phỏng vấn thì không phỏng vấn.” Dù sao cô có thể thừa dịp anh không có ở đây mà mượn cơ hội đi phỏng vấn.

Đôi tay đang nắm chặt tay cô chậm rãi buông lỏng ra, anh cầm cốc cà phê lên uống, để làm dịu cảm xúc nóng nảy trong lòng. Gần đây, hình như càng ngày cô càng có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của anh. Cô bắt đầu trở nên quan trọng với anh hơn rồi.

“Ngự Thần.” Cao Cung Mỹ Huệ ngồi ở bên trái Thanh Thủy Ngự Thần không cam lòng bị bỏ rơi mà ngồi sát vào anh, đôi tay mềm mại đặt lên tay anh, làm nũng nói: “Em đã đến Trung Quốc mấy ngày rồi, nhưng em cảm thấy tiếng Trung nói không được tự nhiên, anh bớt chút thời gian dạy em được không?”

“Dạy cô tiếng Trung?” Anh không đẩy tay cô ta đang đặt trên tay anh ra, nhìn cô ta, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Lăng Hảo Hảo, muốn xem phản ứng của cô.

Thật chướng mắt! Lăng Hảo Hảo chu miệng lên uống một ngụm sữa, khí thế mười phần đứng dậy, đi đến bên cạnh bọn họ, dùng sức kéo tay hai người ra.

“Cô làm gì thế?” Cao Cung Mỹ Huệ tức giận đứng dậy hỏi.

“Không có gì, nhưng mà Trung Quốc có câu ngạn ngữ ”Người đàn ông của người khác, không thể đùa giỡn“, không biết cô có biết không.” Thực ra nguyên văn là “Vợ của bạn, không thể đùa giỡn”, nhưng thứ nhất là cô ta và cô không thể gọi là bạn bè, thứ hai là cô ta là người Nhật Bản không hiểu được văn hóa Trung Quốc 5000 năm uyên thâm như thế nào, nên cô chỉ cố gắng nói để cô ta dễ hiểu thôi.

“Ngự Thần là người đàn ông của cô?!” Không thể nào, Ngự Thần chưa bao giờ trao thân mình cho người khác.

“Đúng, có thể thấy tai của cô vẫn tốt, không nghe nhầm lời tôi nói.” Lăng Hảo Hảo hài lòng gật đầu, vẻ mặt khiếp sợ của Cao Cung Mỹ Huệ khiến cô có cảm giác áp đảo được cô ta

“Không thể nào.”

“Sao lại không thể nào, cô nghe cho rõ đây, cái này, cái này, cả cái kia nữa, tất cả của Ngự Thần đều là của tôi!” Cô cực kì hung hăng chỉ vào Thanh Thủy Ngự Thần đang nhàn nhã uống cà phê, ăn thịt bò bít tết ở một bên, ngón tay chỉ vào mái tóc đen nhánh như mực, ánh mắt quyến rũ, đôi môi trái tim đỏ thắm, lồng ngực rộng lớn và dáng người ngang tàng của anh, tuyên bố thuộc quyền sở hữu của mình.

Cao Cung Mỹ Huệ không để ý tới Lăng Hảo Hảo trước mặt, chỉ mở to hai mắt nhìn Thanh Thủy Ngự Thần, “Ngự Thần, là thật sao?” Cô chỉ muốn nghe đáp án của anh, lời của người khác cô nhất định không tin.

“Hảo Hảo nói không sai, là tôi hứa với cô ấy, tôi thuộc về cô ấy.” Mặc kệ mỹ nhân sắp khóc trước mắt, anh vẫn tiếp tục động tác trong tay, như mây trôi nước chảy, trong giọng nói có sự kiên quyết và khẳng định.

“Anh.....” Cô không muốn tin đây là sự thật, nhưng lời anh nói ra, khiến cho cô không thể không tin, anh – thật sự nói với cô gái khác lời hứa hẹn như vậy, còn cô thì sao? Anh đã bao giờ chú ý tới cô, anh có từng nghĩ tới cô chưa?

“Còn em? Anh phải biết là em vẫn yêu anh, mười hai năm rồi, chưa từng thay đổi.”

“Tôi biết, nhưng, như thế thì sao?” Anh không phản đối cô ta yêu anh, cũng chưa từng trả lời rằng anh sẽ yêu cô ta.

Đúng vậy, như thế thì sao chứ? Nhưng –

“Em vẫn nghĩ em sẽ là vợ của anh, sẽ vào nhà Thanh Thủy, bác trai và bác gái cũng đều nghĩ vậy.” Cho nên cô mới không chút do dự, yêu anh hết lòng.

Lạnh lùng ngẩng đầu liếc cô một cái, “Cha mẹ tôi sao? Nếu bọn họ muốn cô là con dâu nhà Thanh Thủy, vậy họ cưới cô là được, vợ của tôi chỉ có một người duy nhất.” Tối bây giờ anh cũng chưa từng hứa hẹn với cô ta điều gì.

Nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, đã sớm biết anh vô tình, nhưng lúc này vẫn bị những lời nói lạnh lùng của anh làm tổn thương. Cuối cùng không chịu được nữa, Cao Cung Mỹ Huệ che mặt chạy ra khỏi phòng ăn.

“Xin lỗi, tôi đi trước.” Bỏ lại một câu, Cao Cung Dương Nhất đuổi theo phía sau ra khỏi phòng ăn. Hôm nay, Mỹ Huệ đã chịu đả kích rất lớn.

Phòng ăn im lặng ngay lập tức.

“Chuyện đó.....” Lăng Hảo Hảo vừa ngẩng đầu, mới nói được hai chữ, lại phát hiện ra bản thân đã sớm trở thành tâm điểm của sự chú ý. Toàn bộ phòng ăn, cả sinh viên, nhân viên phục vụ, quản lý, đều đồng thời nhìn về phía này.

Ai, xem ra hôm nay không ăn ở đây được rồi, Lăng Hảo Hảo ngửa cổ uống hết cốc sữa tươi, ngay sau đó kéo Thanh Thủy Ngự Thần vẫn đang thưởng thức bữa ăn bước nhanh ra khỏi phòng ăn. Cô cũng không muốn trở thành con khỉ trong phòng ăn này.

※ ※ ※

Một lon cà phê từ máy bán hàng tự động, một hộp sữa tươi và hai cái hamburger gà mua trong siêu thị của trường, coi như là bữa trưa của Lăng Hảo Hảo và Thanh Thủy Ngự Thần.

“Này, cà phê của anh.” Lăng Hảo Hảo ném lon cà phê cho Thanh Thủy Ngự Thần.

Thanh Thủy Ngự Thần chán ghét liếc lon cà phê một cái, “Anh không uống loại cà phê này.” Từ trước đến nay, anh đều uống loại cà phê được làm ra một cách tỉ mỉ.

“Cà phê này kém cà phê bình thường anh hay uống, nhưng đừng soi mói nhiều như vậy, dù gì cũng là lần đầu tiên em mời khách, uống chút đi.” Nói ra thật xấu hổ, ở cùng với anh, chỉ phải ăn uống trước giờ đều do anh trả, từ trước đến nay cô chỉ là người ăn chùa uống chùa thôi, nên hiếm có cơ hội, cô cũng muốn mời anh ăn một lần, mặc dù hơi rẻ một chút.

“Không cần.” Thanh Thủy Ngự Thần lạnh lùng từ chối, tiện tay ném lon cà phê xuống đất, “Về phòng ăn đi.” Anh kết luận một câu, kéo cô về phía phòng ăn. Để cô kéo anh ra khỏi phòng ăn là một sai lầm.

“Đừng!” Hai chân cô cố định tại chỗ, liều chết không tiến lên nửa bước. Nếu quay về, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý, trong hoàn cảnh đó, dù sơn hào hải vị có bày trước mặt cô, chỉ sợ cô cũng không nuốt trôi miếng nào.

“Lý do là gì, cho anh một lý do hợp lí.” Anh nắm tay vào, không nhìn được nói. Anh yêu cô, nhưng không cho phép cô cố tình gây sự, ăn trưa trên bãi cỏ này là phương thức giết thời gian kém cỏi nhất.

15. Chương 7-2

Muốn lý do sao? Đơn giản! “Trong đó có nhiều người soi mói như vậy, sao em có thể ăn được!” Quá đầy đủ.

“Sao lại không?”

Trời? Suýt nữa quên người trước mặt không suy nghĩ như người thường.

“OK, anh có thể, nhưng em không làm được, nếu anh muốn tới phòng ăn, em ở lại đây là được rồi.” Dù sao cô nhất định không quay về.

Lông mi thật dài rủ xuống che đi đôi mắt đen xinh đẹp quyến rũ. Chậm rãi dừng bước lại, Thanh Thủy Ngự Thần nghiêng người dựa vào thân cây.

“Anh không đi sao?” Lăng Hảo Hảo ngạc nhiên nhìn hành động của Thanh Thủy Ngự Thần, không phải vừa rồi kiên quyết phải về phòng ăn ăn trưa sao? Sao đảo mắt một cái đã thay đổi thái độ rồi?

“Không đi, lần này, anh có thể theo em. Nhưng, không có lần sau.” Anh chỉ thuận theo cô một lần, sẽ không có lần thứ hai. Lần này, coi như anh thông cảm với cô đi.

“Đương nhiên!” Chỉ cần một lần này là được, lần sau, cô chỉ ước được quay về phòng ăn A thưởng thức những món ăn tuyệt vời kia! Cô vui vẻ mở hộp sữa tươi ra, uống sữa. A, hương vị quả nhiên kém hơn phòng ăn rất nhiều, nhưng, miễn cưỡng vẫn uống được. Trong thời gian này, mỗi ngày đều được uống sữa ngon, đã khiến dạ dày cô trở nên kén ăn rồi.

Uống ngụm sữa lớn, trong đầu không tự chủ lại hiện ra cảnh ở phòng ăn.

“Đúng rồi, lúc này lời anh nói với Cao Cung Mỹ Huệ, có phải là quá ‘uyển chuyển’ rồi không.” Thực ra phải nói là cực kì vô tình. Mặc dù lời anh nói là vì cô, khiến cô rất hạnh diện. Nhưng, đối với người khác lại là sự tổn thương quá lớn, cô đã vô tình đập lên nỗi đau của người khác.

“Cần gì chứ? Dù sao đều cùng một nghĩa, sao không để cho cô ta hiểu rõ hoàn toàn.” Nói rõ ràng, là để Mỹ Huệ đừng ôm chặt lấy ước mơ không có khả năng đạt nữa. Đối mặt với sự thật, cũng là một đạo lý sinh tồn cần phải học.

Nói không sai, nhưng – “Anh không thấy cô ấy rất đáng thương sao?” Nếu ngày nào đó anh đối xử với cô như vậy, cô không biết mình còn có thể thoải mái được không, có lẽ cô cũng sẽ giống cô ấy, chỉ biết rơi lệ mà thôi.

“Đáng thương sao? Dù đúng hay không, cũng không liên quan đến anh.” Anh không muốn chú ý quá nhiều vào chuyện của người khác. Anh quan tâm, trừ bản thân anh ra cũng chỉ có cô mà thôi.

Ai, đúng là câu trả lời lạnh lùng tiêu chuẩn của Thanh Thủy, Lăng Hảo Hảo ngậm miệng lại, không muốn tiếp tục vấn đề này, nói thêm nữa, câu trả lời của anh có lẽ vẫn vậy, sẽ không đột nhiên có thêm sự thông cảm và trìu mến đâu.

Cô nhanh chóng ăn xong Hamburger trong tay, uống nốt sữa, lại phát hiện ánh mắt anh lưu luyến dừng lại trên môi mình. “Anh muốn uống sữa sao?” Lăng Hảo Hảo lắc lắc hộp sữa trong tay hỏi. Trừ việc này, cô thật sự không nghĩ ra lí do gì anh lại nhìn môi cô như vậy, có lẽ, anh muốn uống sữa của cô chăng.

“Sữa?” Thanh Thủy Ngự Thần cười một tiếng, hỏi nhỏ anh đã từng uống rồi, từ lúc anh hiểu chuyện, anh không bao giờ chạm vào loại đồ uống này, nhưng, nhìn cô uống sung sướng như thế, khiến anh cũng có chút xúc động muốn uống, “Anh đúng là muốn uống...”

“Được rồi, em sẽ mua cho anh.” Không phải từ trước đến nay anh đều không uống sữa sao? Hôm nay lại muốn uống, đúng là ngoài dự đoán, quá kì lạ. Cô quay người định chạy về phía siêu thị, lại bị một bàn tay mạnh mẽ kéo thân thể lại, cả người bị ôm vào một vòm ngực rộng lớn.

“Không cần.....” Môi mỏng khiêu gợi của Satan nhẹ nhàng mở ra nói nhỏ bên tai cô, Thanh Thủy Ngự Thần ôm lấy Lăng Hảo Hảo, hơi cúi đầu xuống, dán mắt vào chút sữa còn đọng bên đôi môi đỏ mọng của cô, thứ anh thực sự muốn uống, chỉ có cái này.

“Này, anh...” Chưa kịp phản ứng, môi đã bị đầu lưỡi khẽ liếm, khiến thân thể cô cứng ngắc tại chỗ. Hô hấp của anh phả vào mặt cô, đầu lưỡi của anh miêu tả hình dáng đôi môi cô, trần trọc mút sữa của cô, dịu dàng cạy mở hàm răng cô, cảm nhận hương thơm của cô.

Một lúc lâu sau, đầu anh tựa vào trán cô, nặng nề thở dốc, cô hình như lại gọi lên ham muốn của anh lần nữa rồi.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sau khi tan học phải đến nhà anh, anh bổ túc tiếng Anh cho em.” Giọng anh khàn khàn nói, đồng thời cũng thông thả, điều chỉnh hô hấp của mình.

“Anh bổ túc cho em sao?” Lúc này, suy nghĩ của Lăng Hảo Hảo mới trở lại, mờ mịt nhìn anh. Nụ hôn và vòng tay của anh khiến cho lòng cô phảng phất chút ngọt ngào, nhưng – giữa sân trường mà biểu diễn động tác khoa trương thế này. Thân thể hơi cử động, muốn tránh khỏi ngực anh, nhưng tiếc rằng cô không thắng được sức mạnh của anh, vẫn bị khóa trong ngực anh như trước.

“Đúng, anh bổ túc cho em.” Hai tay anh ôm cô càng chặt hơn.

“Anh làm được không?” Nếu không tránh khỏi ngực anh được, Lăng Hảo Hảo đành thôi giãy giụa.

“Em nghĩ sao?”

“Ừ.....” Tuy anh nói tiếng Trung không tệ lắm, nhưng không có nghĩa tiếng Anh cũng thế, hơn nữa, theo cô biết, từ trước đến nay người Nhật Bản nói tiếng Anh đều là lạ, “Em nghĩ em có thể tìm người khác đến dạy em.” Có lẽ anh trai là một lựa chọn không tồi.

“Anh nhớ mình vẫn luôn học Tiểu học và Trung học ở Mỹ, lúc anh 14 tuổi đã biết 4 thứ tiếng rồi.” Anh lạnh nhạt nói. Mặc dù không muốn khoe khoang lịch sử vẻ vang của mình, nhưng trước mặt cô, anh cần phải nói ra một chút sự thật.

“Lúc anh 14 tuổi đã biết 4 thứ tiếng rồi?” WOW! Anh là thiên tài sao? Lăng Hảo Hảo vô cùng kinh ngạc, “Anh, anh bây giờ biết mấy thứ tiếng?”

“Bảy thứ tiếng.” Ngôn ngữ là một trong những bài học cần thiết của người thừa kế nhà Thanh Thủy.

“Cái kia – vậy phiền anh bổ túc cho em.” Đôi mắt của cô toát lên vô vàn hi vọng. Oa, thiên tài hóa ra có thể tìm thấy dễ dàng như vậy, ngay bên cạnh cô cũng có một người. Xem ra, năm nay tiếng Anh của cô có thể có hi vọng rồi.

※ ※ ※

Ngồi trên ghế da trước bàn đọc sách trong thư phòng trên lầu ba, Lăng Hảo Hảo tay trái cầm sách giáo khoa tiếng Anh, tay phải cầm bút chì không ngừng di chuyển trên tờ giấy trắng, tinh thần tập trung cao độ và lúc ở trong lớp tiếng Anh tưởng như hai người khác nhau.

Âm thanh tao nhã đọc tiếng Anh chậm rãi, giảng giải từng câu từng chữ, sau khi người đang dạy nhìn thấy động tác kia, âm thanh giảng bài liền ngừng lại. Thanh Thủy Ngự Thần vung tay lên, rút một xấp giấy bên tay phải Lăng Hảo Hảo ra.

“Hảo Hảo!” Thanh Thủy Ngự Thần lạnh lùng nhìn giấy vẽ, mỗi tờ đều vẽ anh, hoặc toàn thân, hoặc nửa người, hoặc chính diện, hoặc bên cạnh, “Em đang làm gì hả?”

“Vẽ anh.” Cô vươn vai, xoay cán bút nói. Hiếm khi được ngắm khuôn mặt với vóc dáng tốt và khí chất đặc biệt như thế, không vẽ thì thật tiếc.

“Nhưng bây giờ anh đang bỏ tức tiếng Anh cho em.” Anh nhắc nhở cô. Mười ngày nữa là đến kì thi tiếng Anh của cô rồi, nhưng cô lại coi như không có chuyện gì, ngày nào cũng không có việc gì liên nghĩ về anh.

“Em biết, thuận tiện mà.” Dù sao tập san cũng sắp ra, mấy bức vẽ anh, đúng lúc có thể làm bìa của tập san.

“Em –” anh không phải thánh nhân, không có khả năng đạt đến mức tâm lặng như nước, lần đầu tiên bỏ công sức đi dạy học cho người khác, kết quả lại là tình huống như vậy. Cô khiến anh hiểu được cảm giác tức giận. Không dễ chịu, nhưng lại không thể bỏ mặc cô.

Ừm, nhìn dáng vẻ của anh, hình như lại tức giận rồi. Cẩn thận đếm lại, trong thời gian này, số lần anh tức giận đã vượt qua tưởng tượng của cô rồi.

“Ai, mặc dù em đang vẽ anh, nhưng, em vẫn nghe anh nói.” Cô không phải đồ ngốc, đương nhiên nhìn thấy anh tức giận, cho nên liền giải thích cho hành vi của mình. Tổ vẽ thật ra mình đang rất chuyên tâm.

Anh không tin liếc cô một cái, “Chủ ngữ + have/has + quá khứ phân từ là chia ở thì nào?” Anh kiểm tra cô.

“Chia động từ à?” Lăng Hảo Hảo nghiêng đầu, hai mắt không ngừng liếc trần nhà. Có chút ấn tượng, nhưng ấn tượng không sâu, cô không thể nhớ được là chia ở thì nào, “Là thì hiện tại tiếp diễn?” Cô thuận miệng đáp một cái, chỉ cầu thượng đế phù hộ, để cô có thể đoán đúng.

Thanh Thủy Ngự Thần không nói, chỉ là sắc mặt hơi trầm xuống.

Hình như đoán sai rồi, “Là thì quá khứ hoàn thành tiếp diễn?”

Khuôn mặt tuần tú lại trầm xuống nữa.

“Thì quá khứ đơn?”

“.....”

“Thì quá khứ tiếp diễn?”

“.....”

“Tương lai đơn...” Cảm thấy mặt Thanh Thủy Ngự Thần đã chìm xuống đáy rồi, Lăng Hảo Hảo thở dài, nhếch miệng, tuyên bố đầu hàng, “Em chịu thua, không đoán ra được.” Thượng đế không đứng về phía cô, đoán thêm nữa cũng không đúng.

“Thì hiện tại hoàn thành.” Thanh Thủy Ngự Thần nói ra thì chia động từ đúng. Học sinh cấp ba đều biết chia động từ, mà cô đã là sinh viên đại học rồi lại không biết, khó trách cô không qua được môn tiếng Anh.

Rút ra ba bài thi chuẩn bị trước trên giá sách, anh đưa cho cô: “Bây giờ em làm những bài thi này, nếu có thể làm được 70%, kì thi tiếng Anh kia không thành vấn đề.” Đây là anh dựa vào sách giáo khoa lấy ra những điểm quan trọng, nếu Hảo Hảo từ mới không đủ, ngữ pháp lại không biết, vậy thì chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống, hi vọng cô nhớ kĩ những câu quan trọng.

Không ý kiến nhận lấy bài thi, Lăng Hảo Hảo miễn cưỡng nhắc bút lên, dán mắt vào đề thi đầu tiên nhìn hồi lâu, nhưng lại sưng sốt không biết chọn A hay B hay C hay D. Tiếng Anh đối với cô, từ trước đến giờ đều là sách trời, chúng nhận ra cô, nhưng cô lại không biết chúng.

“Ngự Thần, từ này nghĩa là gì?” Cô lấy cán bút chỉ vào đáp án A, ngáp hỏi. Buồn ngủ quá, nhìn tiếng Anh một lúc, đôi mắt đều có cảm giác nhìn thấy sao, khiến cô nhớ tới giường êm rồi.

Thanh Thủy Ngự Thần đến bên cạnh Lăng Hảo Hảo, cúi người xuống nhìn từ cô chỉ.

Thật sự rất đẹp trai, mỹ nam quả nhiên vui tai vui mắt. Lăng Hảo Hảo liền quên mất cảm giác buồn ngủ, bắt đầu nghiên cứu sắc đẹp trước mắt. Thoạt nhìn mặt bên của anh, các nét trên mặt đẹp như khắc, mũi cao thẳng, cằm cổ đẹp đẽ, giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trong tay một bậc thầy, xinh đẹp đến mức hư ảo rồi.

“Professional, chuyên nghiệp, chuyên gia.” Anh mở miệng nói ra nghĩa của từ đó.

“Ồ...” Cô gạt đầu một cái, nghe như không. Vẫn mê mê nhìn anh chăm chăm như trước, thật xinh đẹp, làm hại tay cô lại bắt đầu ngứa. Muốn vẽ sườn mặt anh quá, đối với anh, hứng thú vẽ anh của cô như không bao giờ hết.

Một sợi tóc đen từ bên tai rủ xuống gò má, sợi tóc lộ ra ánh sáng màu hồng.

“Ah?” Lăng Hảo Hảo như phát hiện ra châu lục mới mà đưa tay vén mái tóc đen dài của Thanh Thủy Ngự Thần lên, “Anh đeo khuyên tai!”

Lỗ tai của anh trước giờ đều bị tóc dài che khuất, nên tới hôm nay cô mới phát hiện ra anh đeo khuyên tai. Khuyên tai tròn đỏ tươi như đá ruby đeo vào tai anh, không kì lạ như những người đàn ông khác đeo, ngược lại có cảm giác cân đối, anh rất hợp với màu giống như máu này.

Thanh Thủy Ngự Thần chớp mắt môi mỏng, bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, nếu cô dùng lực chú ý này vào tiếng Anh, thành tích sẽ đột nhiên tăng mạnh thôi.

“Này, Ngự Thần, sao anh lại nghĩ đến việc mua khuyên tai để đeo vậy?” Cô kéo tay áo anh trực tiếp hỏi.

“Đây là đá huyết ngọc đời đời tương truyền nhà Thanh Thủy”

“Đá huyết ngọc?” Đời đời tương truyền gì đó, có phải rất cổ không, đã trải qua bao nhiêu năm rồi? Mới có màu giống như máu này, bên trong lạnh lẽo lên vẻ đẹp, “Đá huyết ngọc thật đẹp.” Cô chân thành ca ngợi, đến gần tai anh, cẩn thận quan sát nó, không quên đưa tay chạm vào nó, cảm nhận cảm xúc trơn bóng.

“Em thích sao?” Anh cúi đầu hỏi.

“Đúng vậy, nó không chỉ đẹp, mà còn thần bí nữa. Em lần đầu tiên nhìn thấy đá ruby đỏ như vậy, so với những lần em và cha xem triển lãm đá quý thì đẹp hơn nhiều.” Đá quý kia, quá giả, nhìn đâu cũng thấy dấu vết nhân tạo.

“Thích à.....” Anh ý vị sâu xa mà lẩm bẩm, đưa tay tháo khuyên tai xuống.

Anh đang làm gì vậy? Không phải là muốn đưa khuyên tai cho cô chứ?

“Anh đừng tháo xuống, tặng em cũng bằng không, em không có lỗ tai, hoàn toàn không đeo được.” Lăng Hảo Hảo vội vàng nói.

“Đương nhiên có thể đeo được.” Thanh Thủy Ngự Thần ngưng mắt nhìn Lăng Hảo Hảo, quyến rũ cười nhẹ, tránh xương tai ra, đâm khuyên tai vào vành tai của cô, đeo lên cho cô. Một giọt máu chậm rãi chảy xuống.

Đau quá! Cô dùng sức đẩy anh ra, xoa lỗ tai đau, cảm giác dính dính chứng minh cô đã chảy máu.

“Anh làm gì thế? Rất đau đó, anh có biết không, cho dù muốn em đeo khuyên tai, anh cũng phải để em đi xử lý tai trước chứ. Trời ơi, hay anh nghĩ em là siêu nhân, sẽ không biết đau?” Cô nói một hồi như bắn súng liên thanh.

“Em không thích như vậy sao?” Anh tự tay kéo cô ôm vào lòng, cúi thấp xuống hỏi bên tai cô, giọng trầm thấp tràn đầy hấp dẫn nguyên thủy.

“Nói nhảm.” Cô bỏ qua giọng trầm thấp quyến rũ, có ai lại thích như vậy chứ, trừ phi người đó cuồng ngược đãi. Cô tự nhận thân thể và tinh thần của cô vẫn bình thường, nên tuyệt đối không phải kiểu người này.

“Nhưng, anh rất thích...” Thích cô đeo dấu ấn của anh, thích chỗ cô chảy máu... Đưa lưỡi ra, anh khẽ liếm vành tai chảy máu của cô, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy say mê, giống như đang thưởng thức loại rượu ngon nhất.

“Ừc.” Lăng Hảo Hảo theo trực giác mà nuốt nước bọt một cái, anh lại làm hành động kì lạ. Nhưng lại không chán ghét, dấu lưỡi của anh khiến cho đau đớn trên tai cô dần biến mất, nếu anh làm động tác đó nhiều lần, có lẽ cô sẽ nghĩ đến chuyện tha thứ cho anh vì đã làm cô đau.

“Hảo Hảo.” Anh gọi tên cô.

“Sao vậy?” Cô vẫn mong anh tiếp tục hành động vừa rồi.

“Em.....”

“Làm sao?”

“Nên làm bài thi tiếng Anh của em đi.”

“.....” Trời ơi! Lúc này mà anh còn nhớ chuyện đó.

16. Chương 8-1

Khấp trường lan truyền một tin tức, một bức áp-phích lớn dán trên bảng thông báo, dùng màu nước viết vài chữ cực to trên giấy “Tiết lộ tin tức độc nhất vô nhị của Thanh Thủy Ngự Thần”, góc dưới bên phải viết mấy chữ vô cùng nổi bật “Câu lạc bộ truyền thông”, to đến mức người đứng xa 20 mét cũng thấy rõ.

Phía trước bảng thông báo, ba chiếc bàn học được ghép lại tạo thành một quầy bán hàng tạm thời, một nghìn cuốn tập san từ sáng đến một giờ chiều mà chỉ còn lại khoảng 100 cuốn, chờ tiếp còn có người bỏ tiền ra mua.

“Chủ tịch, thật không ngờ Thanh Thủy Ngự Thần đã ”có chủ” rồi, mà vẫn bán chạy như vậy.” Khang Mỹ Lệ đếm một xấp tiền nói.

“Bình thường.” Đạo này, trai đẹp khó cầu, cho dù biết sẽ chết, chỉ cần không bị một tờ giấy trói chặt, nghĩa là mọi người vẫn còn có cơ hội. Lăng Hảo Hảo như mọi ngày uống sữa tươi của phòng ăn A, không quên thuận tay đẩy Vũ Chiến đang ngủ như chết bên cạnh, “Này, họ Vũ, dậy đi!”

“.....” Đáp lại cô là tư thế ngủ bất động như núi của người nào đó.

“Dậy đi!” Đã nói rõ ràng là ba người phụ trách bán tập san, không lí nào lại chỉ có cô và Mỹ Lệ bán, anh ta lại ngủ ngon như vậy. Lăng Hảo Hảo dùng sức đẩy Vũ Chiến, gọi bên tai anh ta.

Không có phản ứng, mặc kệ cô có kéo đẩy kêu to thế nào, nguyên tắc của người họ Vũ vẫn trước sau như một, vững vàng ngồi trên ghế ngủ.

Có nhầm hay không vậy, tại sao ngồi trên ghế cũng có thể ngủ như chết thế này! Cô nổi giận, đánh một quyền lên đầu anh ta cho hả giận. Anh ta – chắc chắn kiếp trước là heo đực đầu thai.

“Chủ tịch, không cần gọi Vũ Chiến.” Khang Mỹ Lệ đếm xong cát tiền vào trong hộp sắt nhỏ, rảnh rỗi nói, “Cậu gọi cũng bằng không, trừ phi anh ta tự tỉnh, nếu không, cậu chỉ có thể chờ động đất tới gọi anh ta tỉnh thôi.” Nói cách khác, không cần lãng phí nước bọt đi gọi một người ngủ như heo chết tỉnh làm gì.

Dù sao cô đã sớm cam chịu số phận rồi, ở câu lạc bộ truyền thông, chơi trò đoán số, đoán thua sẽ phải trốn học ra bán tập san, số cô hôm nay nhất định phải vất vả. Vũ Chiến ngủ rồi, không làm gì hết, chủ tịch tỉnh, nhưng cô ấy cũng không làm gì mấy, đến mua sữa ở phòng ăn cũng là cô đi. Mà việc duy nhất hôm nay cô ấy làm là dán poster, cộng thêm thu tiền của 2 cuốn tập san.

“Mỹ Lệ, hôm nay kiếm được bao nhiêu?” Lăng Hảo Hảo từ bỏ ý định đánh thức người nào đó, chuyển sang đề tài tiền bạc.

“Cũng không tệ lắm, được hơn chín vạn.”

Oa, hơn chín vạn, đúng là trường học quý tộc, quả nhiên rất dễ kiếm tiền.

“Tội đời lát nữa gọi mọi người đi PUBHAPPY chơi.” Lăng Hảo Hảo đề nghị. Hơn chín vạn, hội phí của câu lạc bộ truyền thông trong thời gian ngắn không phải lo rồi.

Khang Mỹ Lệ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, trong lúc rảnh rỗi thuận tay rút một cuốn tập san ra.

“Chủ tịch, không ngờ, cậu vẽ không tồi.” Cô nhìn bìa khen ngợi. Cùng chủ tịch chịu trách nhiệm thiết kế quảng cáo (nghĩa là quảng cáo bằng thị giác), vẽ như họa sĩ phác thảo, đã là chuyện từ 800 năm trước, nếu để cô vẽ, 89% sẽ vẽ thành tứ bất tượng (*).

(*) Tứ bất tượng: không đầu vào đầu; không có đặc tính rõ ràng; mèo chẳng giống mèo, cáo chẳng ra cáo; không ra ngô khoai gì cả

“Cảm ơn.” Cô hoàn toàn xứng đáng được khen ngợi, cũng rút một cuốn tập san ra xem kỹ. Bìa tập san là tranh vẽ chân dung Thanh Thủy Ngự Thần mà cô vẽ đẹp nhất, cô lấy nó để hoàn thành tập san.

Một phần tư mặt bên, vừa có thể thể hiện sống mũi cao thẳng, lại có thể diễn tả mắt phượng quyền rũ và môi trái tim mỏng gợi cảm. “Thật sự rất đẹp.” Lăng Hảo Hảo uống một ngụm sữa, tự nhủ nói.

“Đúng vậy.” Khang Mỹ Lệ tiếp lời nói, “Thật sự rất đẹp, có thể thấy được cậu thật sự rất yêu anh ấy.” Cô có thể thấy những tình cảm mà người họa sĩ đã vẽ ra. Chủ tịch vốn nói thích Thanh Thủy Ngự Thần, cô còn không tin, bây giờ thật sự tin rồi. Một bức tranh có thể thể hiện tình cảm chân thực của một người, ở bên trong bức tranh, ẩn chứa tình cảm sâu đậm.

“Cậu bảo gì?” Một ngụm sữa tươi bị nghẹn ở cổ.

“Bức tranh này rất đẹp.” Khang Mỹ Lệ ngạc nhiên nhìn Lăng Hảo Hảo bị nghẹn sữa tươi. Cô nói vậy có gì khiến cô ấy giật mình sao? Không có mà.

“Không đúng, sau câu đó.”

“Sau đó? Có thể thấy được cậu thật sự rất yêu anh ấy?”

OK! Chính là câu này, “Cậu nhìn chỗ nào mà bảo tôi yêu anh ấy hả?” Cô ngoáy tai hỏi.

“Chỗ nào cũng thấy, cậu vẽ nhân vật, xử lý bối cảnh trở nên mơ hồ, còn có...” Khang Mỹ Lệ chỉ vào bức tranh nói. Dù gì cũng đã học vẽ vài năm, những thứ này cô đều thấy được.

Cô yêu anh sao? Nên lúc vẽ anh đã vô tình thể hiện ra?

“Mỹ Lệ, cậu thật sự cảm thấy tôi yêu anh ấy sao?”

“Chẳng nhẽ cậu không phát hiện ra sao?” Nếu không phải yêu, lúc vẽ sao có thể có nhiều tình cảm như vậy.

Yêu sao? Cô biết mình thích anh. Từ khi nào, thích đã chuyển thành càng ngày càng yêu anh rồi? Từ hai chữ biến thành một chữ(*). Trong lúc vô tình, khi anh nói yêu cô, lúc họ hứa hẹn là thuộc về nhau, lúc anh đeo cho cô đá huyết ngọc của anh... Cô đã giao cả trái tim mình cho anh.

(*) nghĩa là thích, nghĩa là yêu. “Từ hai chữ biến thành một chữ” nghĩa là từ thích sang yêu.

Đưa tay chạm vào đá huyết ngọc, miệng vết thương đã sớm lành lại, nhưng cảm giác đau đớn kia vẫn còn mới. Anh khiến cô đau, giống như anh, mạnh mẽ lại không quan tâm mọi thứ. Anh có thể không quan tâm đến người, sự vật, sự việc khác, chỉ làm chuyện anh muốn làm. Có lẽ yêu anh sẽ khiến mình bị tổn thương, nhưng – nếu không thật sự yêu anh, sao cô lại để anh đeo dấu ấn của anh lên người cô...

“Chủ tịch, cậu làm sao thế?” Khang Mỹ Lệ vẫy vẫy tay trước mặt Lăng Hảo Hảo đang ngẩn ra tự vuốt vành tai của mình. Lời của cô rất khó hiểu sao? Hay do chủ tịch luôn ghét dùng não nên mới suy nghĩ lâu như vậy.

“Không có gì.” Lấy lại tinh thần, Lăng Hảo Hảo thở dài một hơi, bỗng nhiên nói, “Chẳng qua là đột nhiên đã nghĩ thông suốt một chuyện.”

“Một chuyện? Chuyện gì?”

“Tôi nghĩ tôi thật sự yêu Thanh Thủy Ngự Thần rồi.” Nghĩ thông suốt, nên mọi thứ đều trở nên đơn giản.

Màu đỏ của đá huyết ngọc dưới ánh mặt trời thoát nhìn thật chói mắt.....

※ ※ ※

Ban đêm PUB thật náo nhiệt, thật sống động, vừa thoải mái vừa sôi nổi.

REDPUB nằm trong một góc trên đoạn đường ở khu trung tâm thành phố, nhạc rock'n roll tràn ngập toàn bộ bên trong, phong cách cá tính mạnh mẽ khiến cho mỗi đêm đều có rất nhiều người trẻ tuổi đến.

“Cạn ly!” Một hộp sữa in hình bò sữa Hà Lan lơ lửng cao, Lăng Hảo Hảo một tay chống nạnh, một chân để trên ghế, hô to một tiếng, tiếc rằng không có ai hưởng ứng.

“Này, chủ tịch, cậu đang cầm hộp sữa đó, sao cạn ly được?”

“Đúng vậy, chạm vào không có tiếng, không có sức lực gì hết!”

Thành viên câu lạc bộ truyền thông ở một bên vừa chơi đoán số, uống bia, vừa nói lí do không hưởng ứng.

Hứ! Cạn ly còn lắm yêu cầu vậy! “Thì cho sữa tươi vào cốc bia là được thôi.”

“Này, người phụ nữ kia! Sao cậu không uống bia luôn đi?” Giang Nội Xương thấy thế phát biểu, đồng thời khinh thường nhìn qua sữa tươi trong tay Lăng Hảo Hảo. Đều lớn rồi, vẫn còn uống đồ trẻ con, nếu không ở chung với cô hai năm, đánh chết anh cũng không tin, người nổi tiếng có phong cách hành sự giống đàn ông trong Đại học G này lại thích uống sữa tươi đến mức chẳng bao giờ để ý đến những đồ uống khác.

“Uống bia, miễn đi.” Lăng Hảo Hảo không hề nghĩ ngợi liền từ chối. Lần trước ở nhà Ngự Thần uống ly rượu có nồng độ cực cao kia, về nhà liền sốt 3 ngày, đến bây giờ cô cũng không đụng vào rượu bia. Bảo nhân viên phục vụ lấy một cốc bia, Lăng Hảo Hảo đổ sữa vào cốc.

“Nào, cạn ly!” Cô không ngừng cố gắng, lặp lại động tác vừa rồi.

“A....” Âm thanh lưỡi biếng kèm theo động tác lưỡi biếng, một đám nam nữ lưỡi như sâu cuối cùng cũng nhắc mông, đứng dậy, lơ lửng của mình ra.

Cạch!

Sau một tiếng chạm cốc, một đám người dùng tốc độ nhanh nhất trở lại chỗ ngồi, để chân của mình được nghỉ ngơi nhiều nhất. Lăng Hảo Hảo trợn mắt há mồm dùng toàn tâm đi ăn cùng thành viên. Phồng hai má trở lại chỗ ngồi, cô biết, đám người này trừ ăn thì chỉ có ngủ, nếu không phải hôm nay được ăn miễn phí, chỉ sợ là sẽ không ai đến đây.

“Tuyên Tuyên, chơi oẳn tù tì đi!” Lăng Hảo Hảo nói với Quý Tuyên Tuyên ngồi gần cô nhất.

“Ừm.” Quý Tuyên Tuyên đang cố gắng lấy đồ ăn gập đầu một cái.

“Nhưng, chủ tịch, cậu để tôi ăn xong thức ăn trên bàn đã!” Nếu như không ăn, chờ người khác ăn xong, cô sẽ đau lòng.

---

17. Chương 8-2

“Lão đại, đi vui về.” Khang Mỹ Lệ vỗ bả vai Lăng Hảo Hảo, nhắc nhở. Đã hai giờ sáng rồi, đã đến giờ đóng cửa.

“Ừm.....” Cố gắng mở mắt ra, Lăng Hảo Hảo lắc đầu.

“Là ai đã trộn lẫn rượu vào sữa của tôi hả?” Cả buổi tối chỉ uống sữa tươi, sao bây giờ lại say khướt, có thể nghĩ ra, 100% sữa của cô bị trộn lẫn rượu.

“Tôi sao biết được!” Khang Mỹ Lệ kéo thân thể lay động của Lăng Hảo Hảo đứng dậy, mỗi lần tụ tập, đều có người trở thành đối tượng bị chỉnh, chẳng qua lần này chủ tịch xui xẻo, trở thành đối tượng bị chỉnh. Còn cuối cùng ai là người đã xuống tay, sorry, cô chỉ lo ăn uống, thật sự không rõ lắm.

“Này, con trai các cậu ai sẽ đưa chủ tịch về đây?” Cô chỉ chủ tịch đại nhân say đến ngã trái ngã phải, hỏi nam sinh bên cạnh.

“Anh ta.” Vài đôi tay nhất trí chỉ vào người nào đó đang nhai kẹo cao su, động tác đều đặn như trước đó đã tập luyện mấy lần.

“Tôi sao?” Động tác nhai kẹo cao su ngừng lại, Hạ Thạch nghi ngờ chỉ mình, “Tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì nhà cậu với nhà chủ tịch tiện đường!” Nên khá xui xẻo, phải đưa chủ tịch về nhà rồi.

Thật biết cách lấy lý do. Gật đầu sáng tỏ, Hạ Thạch không ý kiến nhận lấy Lăng Hảo Hảo trong tay Khang Mỹ Lệ, cam chịu số phận là kỹ sĩ hộ hoa.

※ ※ ※

Hai giờ rưỡi rồi, bên trong chiếc Ferrari màu đỏ cách biệt thự Lăng gia khoảng 10m, Thanh Thủy Ngự Thần gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ một lần nữa. Cô đi đâu rồi? Gọi điện đến nhà cô, cô cũng chưa về nhà, gọi điện thoại cho cô, lại trong trạng thái tắt máy.

Không yên lòng về cô, lại không thể tìm được, đành thuyết phục bản thân như một đứa ngốc ngồi đợi ở đây từ sáu giờ tối đến tận bây giờ. Thời gian trôi qua, nôn nóng trong lòng dần tăng lên, lo lắng, sốt ruột, cùng với khát vọng được gặp cô tạo thành một cảm xúc anh không biết tên.

Người yêu? Đây cũng là cảm xúc nhất định phải trải qua khi có người yêu, vì cô mà cảm nhận.

Trong đêm đen, một chiếc xe BMW màu xám bạc lái vào tầm mắt anh, dừng lại trước cửa biệt thự Lăng gia.

“Lăng Hảo Hảo, đến nhà cậu rồi.” Hạ Thạch lắc Lăng Hảo Hảo ngồi ở chỗ kế bên tài xế.

“Tôi... nhà?” Ngáp một cái thật sâu, cô cố gắng mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài có chút quen thuộc, giống như về đến nhà rồi.

“Cảm ơn, cảm ơn cậu!” Cô mở cửa xe ra, loạng choạng xuống xe, muốn tự vào nhà, nhưng tác dụng của cồn vẫn chưa hết, cô muốn đứng lên cũng khó.

“Hay để tôi đưa cậu vào.” Hạ Thạch nhai kẹo cao su vòng qua đầu xe, đi đến ghế phụ, ga lăng bế Lăng Hảo Hảo lên.

“Ồ –” cô ợ một hơi rượu, đôi tay theo trực giác ôm lấy cổ anh ta, để tránh bản thân bị ngã xuống. Đàn ông trong câu lạc bộ truyền thông, ở thời điểm mấu chốt, quả nhiên vẫn phát huy công dụng của bọn họ. “Cậu... ôm tôi, sẽ không... sẽ không quá sức chứ?” Cô hỏi.

“Vẫn tốt.” So với chiều cao của cô, trọng lượng cơ thể cô rất nhẹ, chỉ là đối với con gái bình thường, vẫn nặng hơn một tí.

Đi tới trước cửa. Nhấn chuông cửa, anh đưa cô vào trong... Nhưng không ai để ý, có một ánh mắt âm u ở chỗ xa...

※ ※ ※

Dưới sự che giấu của bóng đêm, một bóng dáng im hơi lặng tiếng tiến vào tòa nhà, nhẹ nhàng tránh được thiết bị theo dõi, đẩy cửa phòng của người muốn tìm ra.

Ánh trăng soi tỏ không gian, xuyên qua cửa sổ dịu dàng để lại ánh sáng, nhưng lại không lấn át được hơi thở quỷ dị phát tán. Cô và anh đã lập ra lời hứa, kí kết ước thuộc về Satan, nhưng - cô lại vi phạm, để người đàn ông khác chạm vào thân thể cô...

Thanh Thủy Ngự Thần lạnh lùng đứng bên giường, nhìn chằm chằm Lăng Hảo Hảo đang nằm ngủ say trên đó, tay dần dần nắm thành quyền. Trong ngực có một luồng khí tức giận đang không ngừng cuộn lên, là ghen sao? Có ai ngờ, có một ngày, anh cũng sẽ nhắm nháp tư vị ghen tuông, để sự ghen tuông ăn mòn bản thân. Dù ghen tuông quá mức, dù cô chỉ bị người đàn ông khác ôm lấy mà thôi, nhưng lại khiến lòng anh nổi lên phản ứng lớn như vậy.

Chậm rãi ngồi bên mép giường, anh cẩn thận ngắm kĩ khuôn mặt cô. Mặc đồ ngủ, đôi mắt cô nhắm chặt, thiếu đi phần tỏa sáng, thêm một phần hồn nhiên... Sau đó, tay phải của anh chạm nhẹ vào mái tóc ngắn

xinh đẹp của cô, vuốt ve gương mặt cô, lại mơn trớn đôi mắt cô, lông mày của cô, môi của cô, những thứ này đều thuộc về anh, trước giờ anh chưa từng nghĩ muốn để người đàn ông khác chạm vào chúng.

Tay của anh dừng lại trên môi của cô, đầu ngón tay lạnh như băng tiếp xúc với đôi môi đỏ mọng hơi nóng, nhiệt độ của cô cho thấy sự lạnh lẽo của anh. Muốn cô, trong đầu không ngừng thoáng qua ý nghĩ này, là quá quan tâm sao? Nên sau khi nhìn thấy cảnh kia, không không chế nổi suy nghĩ muốn cô, muốn cô trở thành người phụ nữ của anh. Cô chỉ có thể là mặt trời của anh, mặt trời duy nhất, nếu ánh sáng này chia cho người khác, như vậy, anh tình nguyện tự tay phá hủy mặt trời!

Hồi lâu, đôi mắt phượng quyền rũ chột lóe, như đã quyết tâm làm điều gì đó. Đôi tay thon dài có lực ôm lấy người đang ngủ say trên giường, chạy về phía bóng đêm ngoài phòng, biến mất dưới ánh trăng.

※ ※ ※

Xe Ferrari màu đỏ chạy nhanh như băng trên đường cái yên tĩnh, chạy về phía vùng ngoại ô. “Ừm –” Lăng Hảo Hảo nằm trên xe hơi khó chịu kêu một tiếng, nhíu mày, cố gắng mở mắt.

Đau đầu quá! Lắc lắc cái đầu, mờ mịt nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài cửa xe, không phải cô về nhà rồi sao? Sao lại... Quay đầu, ngoài ý muốn nhìn người lái xe.

“Ngự Thần, anh.....” Vừa muốn mở miệng, tốc độ lái xe quá nhanh khiến cảm giác buồn nôn dâng lên trên cổ họng, a..., cô muốn nôn quá! “Dừng – dừng xe!” Cô kêu lên, che miệng lại. Nếu không dừng xe, khó đảm bảo cô sẽ không nôn ngay trên xe anh.

Kết –

Xe dừng lại rừng cây bên cạnh ở vùng ngoại ô. Lăng Hảo Hảo nhanh chóng mở cửa xe, chạy về phía bụi cây.

“Oe –” thật khó chịu, nếu để cô bắt được kẻ nào chán sống trộn rượu vào sữa của cô, cô nhất định lột da anh ta!

Sau một hồi nôn thỏa thích, cô chạy trở về chỗ cũ, lại nhìn thấy anh đã ra khỏi xe, yên lặng đứng dựa vào thân xe. Dưới ánh trăng, khuôn mặt lạnh lẽo nổi bật quá mức.

“Ừm.....” Gió mát hiu hiu khiến đầu óc bị say rượu tỉnh táo không ít, có quá nhiều chuyện muốn hỏi anh: Vì sao cô lại ở trên xe anh, sao mặt anh lại lạnh như vậy, sao anh lại lái xe đưa cô tới vùng ngoại ô, vì sao... Nhiều vì sao như thế, khiến cô không biết nên hỏi cái gì trước.

“Em nôn xong rồi sao?” Thanh Thủy Ngự Thần chậm rãi đi đến bên cạnh Lăng Hảo Hảo, âm thanh lạnh như băng không thể hiện bất cứ cảm xúc gì.

“Ừ.” Cô gạt đầu một cái, vẻ mặt của anh còn lạnh hơn so với lần đầu tiên hai người gặp nhau, trên người anh không có hơi thở tà mị như mọi khi, có sự lạnh lẽo, giống như trên cơ thể đột nhiên không còn suy nghĩ và linh hồn, chỉ còn lại cái xác không hồn. Anh như vậy, khiến cô hơi sợ. Cô lùi về sau một bước, theo trực giác mà tránh né anh.

“Sao vậy, anh khiến em sợ sao?” Anh bước tới gần cô, đưa tay lấy ra khăn tay luôn mang theo người, lau vết bẩn bên môi cô, môi đỏ trái tim gợi lên một đường cong.

Anh đang cười, nhưng lại khiến cô có cảm giác không phải anh đang cười, ánh mắt lạnh như băng và nụ cười lạnh lẽo, giống như Satan trong bóng tối, khinh thường người phàm. Anh nhẹ nhàng lau khóe môi cô, nhưng – nhưng động tác lau giống như máy móc vậy.

“Anh hôm nay sao thế?” Cô bỏ tay anh đang lau ra, cau mày hỏi.

“Em cảm thấy anh hôm nay thế nào?” Anh thu khăn về, hỏi ngược lại.

“Điều này –” sao cô biết được, cô cũng không phải thần tiên, anh không nói làm sao cô biết anh nghĩ cái gì, “Vậy, tại sao em lại ở trên xe của anh?” Cô chọn một vấn đề dễ trả lời để hỏi.

“Tại sao em lại ở trên xe của anh? Bởi vì – anh rất muốn gặp em.” Anh híp mắt phượng hẹp dài lại, ngón tay lạnh như băng ma sát gương mặt cô, “Tại sao..... Anh lại yêu em?” Anh như đang hỏi cô, cũng như đang lẩm bẩm với chính mình.

Bộ dáng của anh, thật sự rất kì lạ.

18. Chương 8-3

“Anh bị sốt sao?” Lăng Hảo Hảo giơ tay lên chạm vào trán Thanh Thủy Ngự Thần, đo nhiệt độ của người anh. Lạnh quá! Không cần so với trán mình, cô cũng biết 100% anh không sốt. Nhưng, nhiệt độ cơ thể anh lạnh đến dọa người, như cả người không có máu nóng chảy qua vậy.

Anh kéo tay cô xuống, nhẹ giọng lầm bầm: “Thật không cam lòng, anh... Tại sao lại yêu em?” Tình yêu này khiến anh phải nếm trải tư vị đau lòng vì cô. Đau khổ ghen tuông, hóa ra khó chịu như vậy. Ghen tuông trong lòng khiến anh muốn biến cô thành người của anh.

“Này, làm ơn, yêu em có gì mà không cam lòng?” Nhận thấy anh khác thường, muốn an ủi anh, nhưng lời anh nói lại khiến cô tức giận.

Lăng Hảo Hảo hai tay chống nạnh, bĩu môi nói. Anh yêu cô, cô cũng yêu anh, anh có gì không cam lòng chứ!

Anh cúi đầu xuống, cười nham hiểm, “Vậy sao?” Một tay kìm chặt hai tay của cô, một tay ôm eo cô, bờ môi lạnh như băng mút vào mùi hương trên cổ cô.

Anh đang làm gì?! Cô giật mình, đến tận khi trên cổ có cảm giác đau đớn mãnh liệt, mới để cho cô kịp phản ứng.

“Này, thả em ra!” Cô kêu lên.

“Thả em ra, có khả năng không?” Anh nói nhỏ, hài lòng nhìn vết xanh tím trên cổ, “Hảo Hảo, trở thành người phụ nữ của anh.” Anh nói, trong ánh mắt lạnh lẽo như băng lóe lên một ngọn lửa.

Anh muốn cô, chỉ khi nào cô thực sự trở thành người phụ nữ của anh, mới có thể xoa dịu cảm giác đau đớn chua xót, cảm giác như muốn nứt ra vậy. Lần đầu tiên anh biết, hóa ra yêu có thể mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức nuốt sạch lý trí của con người.

“Trở thành người phụ nữ của anh?!” Cô giật mình nói với anh, nhìn anh. Đôi mắt nghiêm túc, đôi mắt tồn tại cả lạnh lẽo lẫn lửa dục, khiến cho cô hiểu quyết tâm của anh.

Cô yêu anh, đã nghĩ sẽ trở thành người của anh, nhưng đây là chuyện vài năm sau, sau khi anh và cô ở trước mặt thượng đế cùng thề ước, sau khi cô trở thành vợ của anh, chứ không phải hiện tại! Cô dùng sức giãy giụa thoát khỏi tay anh, muốn thoát khỏi tình trạng này. Anh sao thế? Anh chưa bao giờ đối xử cứng rắn với cô như vậy!

“Thả em ra!” Trong đầu cô trống rỗng, trừ nói câu này, cô thực sự không nghĩ ra có thể nói gì.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ lời cô nói, ngón tay thon dài tiến vào áo ngủ rộng thùng thình... Cô là của anh, của một mình anh.

Tay của anh!

Mặt Lăng Hảo Hảo không tự chủ mà đỏ lên, đáng chết, sao anh có thể đối xử với cô như vậy, lúc cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt tâm lý. Cô giơ chân lên định đạp anh để thoát thân, lại bị anh cảnh giác dùng chân giữ chặt chân cô, khiến cô hoàn toàn không thể cử động.

Hô hấp của anh phả vào mặt cô, hương nước hoa nhàn nhạt của anh quấn quanh mũi cô... Mê hoặc lòng cô... Cô không ngờ, cũng đã được giáo dục về phương diện này, đương nhiên cô biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Cô yêu anh, nhưng không muốn xảy ra tình huống này. Anh lạnh lùng, khiến cô không xác định được. Cuối cùng là chuyện gì, lại khiến anh có phản ứng khác thường này?

“Ngự Thần – anh... anh thả em ra.” Cô khó khăn nói ra, hi vọng anh có thể dừng tay.

Anh không nói, tay từ từ vuốt ve từ trên xuống cơ thể phụ nữ, xẹt qua thắt lưng, nhóm lửa trong bụng cô...
“Đừng!” Cô kêu to, từng trận khô nóng trên người liên tiếp đánh tới, nhưng tâm lại không có nhiệt độ, không có ngọt ngào và tình cảm dịu dàng, chỉ nghĩ tại sao anh lại vội vàng như vậy.

“Ngự Thần, anh dừng tay lại, em... em không muốn trong tình trạng này... Em yêu anh, cũng như anh thật sự yêu em, em, nên, nên phải tôn trọng em!”

“Em – yêu anh?” Lời của cô khiến anh ngừng động tác trên tay, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh phức tạp, ngưng mắt nhìn cô thật sâu.

“Đúng, yêu anh, rất yêu rất yêu.” Cô lại không chú ý mà dồn nhiều tình cảm cho anh, rất nhiều tình cảm, nhiều đến mức cô không thể thu lại được nữa, “Nhưng, em không thích anh chiếm đoạt, anh coi em là duy nhất, cho em rất nhiều tình cảm, cho nên, em cũng coi anh là duy nhất, cho anh nhiều tình cảm nhất... Nhưng, bây giờ, em thật sự, thật sự khó tưởng tượng tình cảm của chúng ta chân thành đến mức nào.” Cô chớp mắt nói, nước mắt tự nhiên cứ chảy xuống gò má.

Anh nhìn nước mắt của cô, chần chừ vươn tay ra lau nước mắt cho cô.

“Em khóc.” Anh để tay vừa lau nước mắt lên môi, dùng đầu lưỡi khẽ liếm. Nước mắt mặn quá, đau khổ, đắng chát. Nước mắt của cô làm nhiệt độ trong lòng anh giảm xuống. Lần đầu tiên thấy cô rơi lệ, anh chấn động. Cô kiên cường đến mức có chút quật cường, cô cũng không nói lời nhẹ nhàng nỉ non, cô chói mắt như ánh mặt trời, nhưng lúc này lại đang khóc, vì anh sao? Anh đã làm tổn thương cô sao?

“Đừng khóc.” Anh buông lỏng tay đang cầm tay cô, khẽ than nói. Nước mắt của cô làm anh đau lòng hơn cả phần đồ kỵ này.

“Em cũng không muốn.” Cô chớp mắt, xoa cái mũi chua xót, khóc nức nở nói.

Rơi nước mắt đã là chuyện từ mấy trăm năm trước, cô không phải người mềm yếu như vậy, nước mắt với cô là một thứ vô cùng xa lạ, nhưng hôm nay... Cô giơ tay lên, muốn lau khô nước mắt trên mặt, lại bị tay anh ngăn lại.

Thanh Thủy Ngự Thần chạm vào mặt Lăng Hảo Hảo, “Đừng khóc.” Anh nói xong, cúi đầu xuống, hôn lông mày của cô, mắt của cô, cuối cùng dừng lại ở nước mắt của cô, nhẹ nhàng mút nước mắt của cô vào, đồng thời cũng dọn dẹp trái tim mình.

Anh không muốn nhìn thấy nước mắt của cô, không muốn nếm cái cảm giác đau lòng này nữa. Anh thề, sẽ không bao giờ để cô phải khóc, “Hôm nay anh, thật sự rất khác thường, bởi vì anh nhìn thấy người đàn ông khác ôm lấy em, nên... Anh rất nóng nảy, sự nóng nảy này khiến anh không thể khống chế, muốn em trở thành người của anh, có lẽ như vậy mới khiến trái tim anh hồi phục lại một chút. Em là người duy nhất trong cuộc đời anh, nếu đã khẳng định, cả đời anh sẽ không đổi, em có hiểu không?” Tâm tình của anh, cô có hiểu không?

“Anh nói... Anh nhìn thấy có người ôm lấy em, nên mới khác thường như vậy?” Bởi vì cô uống say, Hạ Thạch ôm cô về nhà?

Anh thần nhiên gạt đầu một cái.

Trời ạ! Nói cả buổi hóa ra là tại anh ghen?!

“Anh đang ghen à?” Nếu như thế, không phải anh quá ghen rồi sao.

“Đúng, anh đang ghen.” Chua xót khiến anh rất khó chịu.

“Anh –” thừa nhận thật nhanh, từ không khi không quan tâm cô có yêu anh không, đến bây giờ đã ghen vì cô, cũng là tiến bộ rất lớn rồi. “Em rất vui.” Hiếm khi cô dịu dàng vui đùa vào ngực anh, “Anh chịu ghen vì em, chứng tỏ anh thật sự rất yêu em, có thể gặp được anh, thật sự quá tốt.” Thật là tốt quá, nên cô phải cảm ơn trời xanh, đã cho cô gặp được anh.

“Đồng ý với anh, không được khóc, cũng không được –” anh cân nhắc một chút, “Thề xác và tinh thần của em đều thuộc về anh.” Anh rất tham, muốn toàn bộ của cô.

“Em.....” Cô trầm mặc.

“Sao thế?”

“Sẽ cố hết sức!” Vì anh, cô sẽ cố gắng làm được, trên đời này, có lẽ thật sự rất khó để tìm một người yêu cô như anh. Cô nghĩ sẽ vẫn tiếp tục ở bên cạnh anh, mãi mãi về sau...

19. Chương 9-1

Buổi trưa mát lành cùng với gió mát hiu hiu thổi khiến cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Trong phòng sách, người đàn ông mặc bộ quần áo MAIKE màu trắng thoải mái, ngồi trên ghế da xuất xứ Italy, không để ý người khác mà xem sách “Bàn về tài chính thương mại quốc tế” trong tay, không hề có ý muốn nói chuyện với người trước mặt.

“Ngự Thần –” Cao Cung Dương Nhất lên tiếng phá vỡ không khí xấu hổ, kéo em gái bên cạnh, “Mỹ Huệ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Có chuyện gì?” Đôi mắt của Thanh Thủy Ngự Thần vẫn nhìn quyển sách, lạnh nhạt nói: “Nói đi.”

Chuyện bị anh coi thường, mặc dù đã sớm đoán được, nhưng tâm vẫn vô cùng đau đớn. “Em định rời khỏi Trung Quốc về Nhật Bản.” Ổn định suy nghĩ của mình, Cao Cung Mỹ Huệ nói ra lời thoại đã luyện tập trước đó, cẩn thận quan sát nét mặt của Thanh Thủy Ngự Thần, đây là chiêu cuối cùng của cô rồi, nếu anh còn chút tình cảm với cô, nên giữ cô lại.

Thanh Thủy Ngự Thần hơi ngẩng đầu lên, từ khi cô bước vào, cuối cùng anh cũng nhìn cô, nhưng lại nói ra lời làm cô tan nát cõi lòng: “Trở về Nhật Bản, là nên làm.”

“Lần này, lần này em về Nhật Bản, trước khi anh trở về Nhật Bản sẽ không đến Trung Quốc nữa.” Cô cắn răng, tiếp tục nói. Phản ứng lúc trước của anh khiến cho cô rất bất an.

“Rất tốt.” Anh thờ ơ nhún vai một cái, trong mắt phượng quyển rũ lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

“Anh – anh không giữ em lại sao?” Cao Cung Mỹ Huệ không nhận được nữa mà lớn tiếng hỏi, lẽ nghi được dạy từ nhỏ lúc này đã tan vỡ. Trước khi đến, cô đã nói với bản thân, đây là cơ hội cuối cùng, nếu Ngự Thần không thể hiện chút gì, cô liền buông tay, hoàn toàn chết tâm với anh, chặt đứt toàn bộ phần tình cảm này, nhưng khi thực sự nghe được câu trả lời của anh, ý định từ bỏ lại không xác định được.

“Tại sao tôi lại phải giữ cô lại?” Anh buồn cười hỏi lại. Phụ nữ, vì sao mãi mãi không chấp nhận sự thật?

Đúng vậy, tại sao anh lại phải giữ cô lại? Anh không yêu cô, cũng không muốn cô. Cho dù cô thầm yêu anh mười hai năm, nhưng trong mắt anh có lẽ đoạn yêu thầm này cũng chỉ bằng không mà thôi.

“Em.....” Vừa mở miệng, đầu óc liền thông suốt, lại không biết nên nói gì thì tốt, cô không nghĩ mình lại thua Lăng Hảo Hảo - người anh yêu. Ngoại hình của cô, gia thế của cô, giáo dục của cô, đều thích hợp trở thành vợ của anh, trở thành chủ nhân nhà Thanh Thủy. Nhưng – ánh mắt của anh chưa từng đặt trên người cô.

Cô chậm rãi ngậm miệng, xoay người, cố lấy vẻ tôn nghiêm cuối cùng bước ra khỏi phòng. Cô là con gái nhà Cao Cung, nên không thể mềm yếu, vì anh cô đã rơi quá nhiều nước mắt rồi, không thể, không thể lại chảy nữa....

Nhìn bóng lưng cô đơn của em gái, Cao Cung Dương Nhất quay đầu nhìn Thanh Thủy Ngự Thần như không có chuyện gì xảy ra, “Cậu tổn thương nó rất sâu.” Nhưng cũng đồng thời để anh thấy vẻ kiên cường của em gái mình, chưa bao giờ nghĩ tới, một Mỹ Huệ nhỏ bé như hoa tâm gửi cuối cùng lại không rơi nước mắt.

“Vậy thì sao? Nếu không muốn tôi tổn thương cô ấy, thì cậu không nên đưa cô ấy tới gặp tôi.” Trừ Lăng Hảo Hảo ra, anh chưa bao giờ quan tâm người khác bị tổn thương nhiều hay ít. Cuộc đời này, anh chỉ nguyện không tổn thương Hảo Hảo.

“Nhưng cậu có thể nói một cách uyển chuyển với Mỹ Huệ, có lẽ, Mỹ Huệ sẽ không bị tổn thương sâu như vậy.” Một bên là bạn tốt, một bên là em gái, anh không thể miễn cưỡng bạn tốt phải thích em gái mình, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn em gái mình bị tổn thương sâu như vậy.

Nói một cách uyển chuyển? Hình như Hảo Hảo cũng từng nói như vậy, có lẽ anh rất lạnh lùng, tới bây giờ vẫn không biết nói một cách uyển chuyển là thế nào.

“Cậu thì sao? Cùng Mỹ Huệ về Nhật Bản sao?” Anh hỏi, không muốn tiếp tục vấn đề “cách nói chuyện của anh”.

Cao Cung Dương Nhất gật đầu, “Tôi định cùng Mỹ Huệ trở về Nhật Bản.” Ban đầu đến Trung Quốc là vì không yên tâm về em gái, bây giờ Mỹ Huệ phải về Nhật Bản, đương nhiên anh muốn cùng trở về.

“Trở về Nhật Bản....”

“Đúng vậy, cậu thì sao? Hết kì trao đổi năm nay, sẽ về Đại học Tokyo chứ?”

“Có thể sẽ tiếp tục ở lại Trung Quốc.” Cho đến khi cùng tốt nghiệp với Hảo Hảo, trở về Nhật Bản.

“Cậu muốn tiếp tục ở lại Trung Quốc?”

“Ừ.” Sau khi tốt nghiệp, anh và Hảo Hảo cũng nên kết hôn, anh có thể không quan tâm tờ giấy kia, nhưng Hảo Hảo lại để ý. Vì cô, anh nguyện ý thề nguyện trước mặt thượng đế..... Chỉ vì cô....

※ ※ ※

Ầm!

Vai bất ngờ bị va chạm, khiến Lăng Hảo Hảo lại đối mặt với Cao Cung Mỹ Huệ bên bể bơi ở nhà Thanh Thủy.

“Cô, cũng tới tìm Ngự Thần.” Gãi đầu, Lăng Hảo Hảo thật sự không biết nên nói gì. Sau lần gặp mặt ở phòng ăn, trong trường cũng lan truyền scandal của cô ta với Ngự Thần. Gần đây lại nghe nói cô ta đã làm thủ tục nghỉ học rồi, được xem là sinh viên trao đổi ngắn nhất của Đại học G từ trước đến nay.

Cao Cung Mỹ Huệ nhìn chằm chằm Lăng Hảo Hảo, đôi môi mím chặt, “Tôi tới tìm Ngự Thần, nhưng, đã kết thúc rồi.” Cô hiên ngang ngẩng đầu lên, không muốn để cô ta nhìn ra bản thân mình đang đau khổ.

“Ồ...” Lúng túng gật đầu, Lăng Hảo Hảo dời bước chân định đi. Các cô đã cùng yêu một người đàn ông, nhưng Ngự Thần lại chọn cô, mặc dù không tính là cô cướp Ngự Thần từ Cao Cung Mỹ Huệ, nhưng dù sao, cô gặp anh muộn hơn anh gặp Cao Cung Mỹ Huệ rất nhiều, “Vậy tôi đi trước.”

Chỉ có thể nói câu này, nhưng cảm giác hơi là lạ.

Nghiêng người đi không ý kiến, bỗng nhiên Cao Cung Mỹ Huệ thấy ánh đỏ liền gọi Lăng Hảo Hảo đang đi về phía nhà lớn dừng lại, “Chờ một chút!”

“Cái gì?” Cô quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên về hành động của cô ta.

“Cô đeo – đá huyết ngọc sao?” Cao Cung Mỹ Huệ không chắc chắn hỏi. Đá huyết ngọc, hồng ngọc gia truyền nhà Thanh Thủy, cũng tượng trưng cho người thừa kế của gia tộc Thanh Thủy, vậy mà Ngự Thần lại tặng vật tượng trưng cho thân phận của mình cho Lăng Hảo Hảo, có ý gì? Là lời tiên đoán Lăng Hảo Hảo phải là chủ nhân nhà Thanh Thủy, người vợ duy nhất của anh sao?

“Ồ..., cô cũng biết đá huyết ngọc.” Lăng Hảo Hảo chạm vào vành tai nói.

Đương nhiên cô biết, hồi bé, cô đã nhiều lần bảo anh tặng đá huyết ngọc cho cô, nhưng chưa bao giờ thành công, lớn lên, cô dần bỏ qua. Hôm nay nhìn thấy đá huyết ngọc, nhưng lại do một người phụ nữ khác đeo.

“Cô dùng cách gì khiến Ngự Thần tặng đá huyết ngọc cho cô?” Rốt cuộc cô ta hơn cô chỗ nào? Lại có thể lấy được đá huyết ngọc!

“Cách gì? Không có, tôi còn chưa nói muốn, Ngự Thần đã tháo xuống đeo lên cho tôi.” Hại tai của cô đau rất lâu.

“Không dùng cách nào...” Cao Cung Mỹ Huệ lăm bầm. Thì ra cô ta dễ dàng có được như vậy, cô suy nghĩ rất lâu lại không có được thứ đó. Cô nheo mắt lại nhìn người trước mặt, trên mặt cô ta tràn đầy ánh sáng rực rỡ, có hạnh phúc và ngọt ngào, giống như châm chọc sự thất bại của cô.

“Này, cô không sao chứ.” Lăng Hảo Hảo tiến lên một bước nhìn Cao Cung Mỹ Huệ. Nhìn nét mặt của cô ta, giống như tổn thương sâu sắc và không cam lòng, “Cô...” Thân thể bị đánh thật mạnh, khiến cô chưa nói xong đã bị rơi xuống bể bơi.

“A..... Cứu mạng!” Lăng Hảo Hảo dùng sức khua tay, không đạp được chân khiến cô hoảng hốt. Nước cứ thế tràn vào mũi của cô, vào tai và miệng cô. Mỗi lần kêu lên một tiếng, lại nuốt xuống một ngụm nước. Lần đầu tiên cô hiểu được không biết bơi có hại như thế nào.

“Tôi.....” Cao Cung Mỹ Huệ kinh ngạc nhìn đôi tay của mình, cô chưa từng nghĩ muốn hại cô ấy, thậm chí lúc cô chưa kịp phản ứng, cô ấy đã bị cô đẩy xuống nước, “Tôi... tôi không cố ý!” Cô biện hộ cho mình.

“Ừm.” Lăng Hảo Hảo đạp nước. Ông trời, bây giờ còn ai quan tâm là cô ta cố ý hay không, không phải cô ta nên cứu cô trước rồi nói sao? “Cô – ừng ực, ừng ực...” Vừa lên tiếng, lại uống thêm vài ngụm nước. “Phiền cô, cứu mạng!” Nước lạnh đến thấu xương.

“Tôi, tôi không biết bơi!”

Cô ta cũng là vịt lên cạn giống cô sao. Lăng Hảo Hảo cố gắng khua tay, không ổn, cánh tay hình như càng ngày càng nặng rồi, như treo sức nặng ngàn cân. Xem ra, bây giờ cô ta chạy đi gọi người đến cứu cô chỉ sợ cũng không kịp nữa rồi. Động tác tay từ từ ngừng lại, hô hấp khó khăn khiến mắt cô bắt đầu nhắm lại.

Cô thực sự không muốn sẽ chết ở đây, sau khi cô biết rõ cô yêu anh, khi cô còn chưa kịp tỉ mỉ cảm nhận hương vị tình yêu, lúc cô tốn rất nhiều sức lực để học bổ túc tiếng Anh, tham gia kì thi, lúc còn chưa biết kết quả, lúc cô chưa hưởng thụ việc bán hết tập san, lúc còn chưa gặp cha, mẹ và anh trai lần cuối cùng... Nhưng, mệt mỏi quá, mệt đến mức cô chỉ muốn ngủ thiếp đi...

Làm sao bây giờ, cô ấy hình như muốn chìm xuống rồi! Chân tay Cao Cung Mỹ Huệ luống cuống đứng bên cạnh bể bơi. Là cô làm hại, phải làm sao bây giờ, nhảy xuống cứu người sao? Nhưng cô không biết bơi. Đúng – đúng rồi, đi gọi người đến cứu. Đến bây giờ, cô mới nghĩ đến việc gọi người đến cứu.

Cuối cùng bất chấp cách đi không được đi bước lớn mà mẹ và giáo viên đã dạy, Cao Cung Mỹ Huệ tháo giày cao gót dưới chân ra, để chân trần chạy vào trong nhà.

※ ※ ※

“Mau! Mau tới bể bơi cứu người, Lăng Hảo Hảo rơi xuống nước rồi!” Tiện tay kéo một người làm đang dọn dẹp, cô gấp rút lớn tiếng nói.

“Lăng tiểu thư rơi xuống nước?” Người làm sững sờ một chút, ngay sau đó bỏ khăn lau trong tay xuống chạy ra bể bơi.

Một bóng dáng màu trắng nhanh hơn anh ta chạy về phía bể bơi, nhảy xuống.

Thanh Thủy Ngự Thần nhanh chóng bơi về phía Lăng Hảo Hảo đang dần chìm xuống dưới nước, kéo thân thể của cô, cứu cô lên, động tác liền mạch lưu loát.

“Hảo Hảo!” Anh gọi, đặt cô nằm thẳng xuống bãi cỏ. Cả người đã ướt đẫm, hoàn toàn không còn vẻ tao nhã bình thường, chỉ còn đáng yêu nhếch nhác và cực kì nóng ruột.

Hảo Hảo đang nằm không có phản ứng gì với lời anh gọi, khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào.

Không chút do dự, anh cúi đầu xuống, liều mạng hô hấp nhân tạo cho cô. Tới bây giờ anh chưa từng nghĩ sẽ mất cô, nếu như không có ánh mặt trời chói lóa, địa ngục vĩnh viễn đều là bóng tối.

Nhưng – anh lại nhìn thấy ánh sáng, có khát vọng, cuối cùng không để ánh mặt trời rời đi. Nếu không có cô, anh anh có còn là chính mình nữa không?

Một phút..... Hai phút.....

Hồ hấp đi! Hảo Hảo! Sao vẫn còn chưa tỉnh?

Năm phút.....

“Khụ, khụ –” nặng nề ho ra một ngụm nước, Lãng Hảo Hảo từ từ mở mắt. Ánh sáng, thật chói mắt. Không phải cô đã chết rồi sao? Nhưng sao vẫn cảm thấy lạnh quá. Muốn nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật tốt.

“Hảo Hảo, không cho nhắm mắt lại.” Âm thanh vô cùng quen thuộc, bây giờ cô còn có thể nghe thấy âm thanh của Ngự Thần, Thượng Đế thật sự đối xử với cô quá tốt rồi!

“Không cho ngủ!” Một bàn tay nặng nề đánh vào mặt cô.

“Đau quá!” Cho dù người chết cũng bị đánh thức rồi! Lãng Hảo Hảo nhe răng, bụm má, ngồi bật dậy. Mới từ Quỷ Môn quan đi một vòng trở về, không có lời ngon tiếng ngọt nào, chỉ có cảm giác bị đánh.

“Thanh Thủy Ngự Thần! Anh sao lại đối với em như vậy?! Em chính là.....”

Lời chưa nói hết, người đã bị ôm chặt trong lồng ngực rộng lớn, ôm rất chặt, khiến cô sắp không thở được. Cô cảm thấy anh đang run rẩy, anh đang sợ sao? Sợ cô sẽ đi trước?

Thật đáng yêu, thì ra anh cũng có lúc sợ hãi, “Anh, anh ôm em, em rất vui, nhưng, anh có thể buông ra không, eo của em sắp đứt rồi.” Tình thế bất đắc dĩ, lời sát phong cảnh vẫn phải nói, nếu không, khó đảm bảo lát nữa cô sẽ không phải đi viện vì gãy xương sống.

Anh buông lỏng khuỷu tay, nhưng vẫn duy trì tư thế ôm cô, “Lần sau, không được để anh lo lắng.” Nếu không phải ý muốn nhất thời, xuống lầu xem cô tới chưa, mới khiến anh có thể kịp thời cứu cô. Nếu không rất có thể anh sẽ không được gặp cô nữa.

“Biết rồi.” Cô nhẹ nhàng gật đầu. Anh sợ hãi khiến cô biết được tầm quan trọng của mình trong lòng anh.

Sau khi có được câu trả lời khẳng định của cô, anh ôm cô lên, đi vào trong nhà.....

20. Chương 9-2

Tắm nước nóng, làm ấm cơ thể, nước bể bơi tháng mười hai, tuy vẫn ấm hơn nước đá, nhưng, cũng đủ lạnh thấu xương rồi, trong hoàn cảnh không may đó, mà cô còn có thể sống sót, có thể coi như là kì tích. Mặc áo choàng nữ giúp việc đã chuẩn bị trong phòng tắm, Lãng Hảo Hảo cầm khăn bông lên lau tóc, ra khỏi phòng tắm.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Thanh Thủy Ngự Thần vừa tắm rửa qua, ngồi bên mép giường nhìn cô hỏi.

“Đỡ hơn nhiều rồi, phòng tắm nhà anh tốt thật.” Cô không nghĩ tới nó thoải mái như vậy. Tiện tay để khăn mặt lên tủ đầu giường, Lãng Hảo Hảo ngồi xuống chỗ trống bên người anh.

“Không có gì không thoải mái sao?” Anh chạm vào tóc ngắn ẩm ướt của cô, vẫn không yên tâm hỏi.

Không thoải mái..... “Hình như đầu hơi căng.” Cô lắc lắc đầu một cái.

Anh đỡ đầu của cô, để ngón tay cái lên huyệt Thái Dương mát xa.

Thật thoải mái! Cô hài lòng lắm bấm một tiếng, tựa đầu trước ngực anh, hưởng thụ sự thoải mái này. Nếu ngày nào đó tập đoàn Thanh Thủy phá sản, anh hoàn toàn có thể dựa vào mát xa mà phát tài.

Thanh Thủy Ngự Thần lặng lẽ nhìn Lãng Hảo Hảo đang tựa vào ngực anh, cô ở bên cạnh anh, khiến anh yên tâm.

“Hảo Hảo, sao em lại không cẩn thận ngã xuống bể bơi thế? Đã biết mình không biết bơi, phải cách xa bể bơi một chút chứ.” Lần sau, nhất định phải dạy cô bơi lội.

“Chân bị trượt một cái, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Cô nhắm mắt lại, miễn cưỡng nói, không muốn nói chuyện Cao Cung Mỹ Huệ đẩy cô xuống nước cho anh biết. Cô ta cũng không cố ý đẩy cô xuống, chỉ là lúc đó tức giận, giận mình đã cướp đi Ngự Thần, nên mới đẩy cô một cái.

Dụi dụi mắt, cô ngáp một cái, nói: “Ngự Thần, em hơi mệt.” Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, tinh thần dồi dào cũng có hạn.

Anh đứng dậy, để cô nằm trên giường, dịu dàng đắp chăn cho cô, “Em ngủ đi, tỉnh lại anh sẽ đưa em về nhà.” Nói xong, xoay người muốn đi ra.

“Anh ngủ cùng em đi.” Cô vươn tay, bắt lấy vạt áo anh.

Thân thể của anh cứng đờ, “Em muốn anh ngủ cùng em?”

“Một mình em không ngủ được.” Mặc dù rất buồn ngủ, nhưng trong lòng lại mường tượng phần hiểu rõ, lúc này, cô không muốn anh rời khỏi chỗ cô.

“Em thật sự muốn anh ở lại?” Ở bên cạnh cô, gần cô quá, anh không biết có thể giữ mình được không.

“Đúng.” Lăng Hảo Hảo cực kì khẳng định nói.

Thanh Thủy Ngự Thần gãi đầu, nhắc chân lên, nằm xuống bên cạnh cô, “Ngủ đi.” Anh ôm cô vào lòng, giục cô ngủ.

“Ừm.” Cô đáp một tiếng, vùi đầu ở vai anh. Lồng ngực rộng lớn, cơ bắp cường tráng và mùi hương nam tính tỏa ra... Đây chính là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, tay không nghe lời bắt đầu chạm vào ngón tay anh, “Ngự Thần, anh ôm em ngủ được không?” Cô thích cảm giác anh ôm cô.

Bàn tay có lực ôm lấy eo nhỏ của cô, cảm anh chống lên trán cô.

“Cái kia..... Anh có thể ôm chặt hơn chút.” Cô thè lưỡi ra liếm đôi môi khô khốc, đôi tay bắt đầu không an phận di chuyển trên lồng ngực anh, cơ ngực cường tráng, chẳng trách có thể đánh như thế, bình thường đúng là không nhìn ra.

“Hảo Hảo.” Thanh Thủy Ngự Thần nhíu mày, âm thanh khàn khàn gọi tên Lăng Hảo Hảo, “Đừng như vậy nữa, anh sợ em sẽ hối hận.” Cử động của cô đã trêu chọc anh nổi lên ham muốn.

“Hối hận, vì sao?” Đôi tay vẫn tiếp tục không an phận chuyển động, đông đê, tây siết, thỉnh thoảng còn muốn vươn tay vào trong áo choàng tắm của anh sờ một chút.

“Hảo Hảo!” Cuối cùng anh không chịu nổi nữa, lật người một cái, đè cô dưới thân. Anh không phải Liễu Hạ Huệ, không có khả năng thờ ơ với hành động khác người của cô. Yết hầu trong cổ trượt xuống, ánh mắt anh âm u nhìn cô.

“Anh làm sao vậy?” Tư thế mập mờ như thế, tay anh nắm chặt tay cô, trọng lượng cơ thể anh đè xuống người cô, trong ánh mắt anh có thứ ánh sáng cô không hiểu.

“Hảo Hảo, anh đã cho em cơ hội rồi.” Anh thấp giọng ní non, dò xét phía dưới, dịu dàng hôn lên mặt cô, reo rắc vô số nụ hôn vụn vặt lên đó. Cơ thể cường tráng vừa vận dấn lên cơ thể mềm mại. Là trong mệnh có nhau, là xương sườn bị mất trở về chỗ cũ.

Cơ hội? Anh đang nói gì vậy? “Ngự Thần, anh...” Lời của cô chặn lại nơi cổ họng, trong nháy mắt, cô hiểu ý của anh.

“Em, hôm nay em vừa mới hoảng sợ.” Cô nhỏ giọng lầm bầm nói. Đàn ông quả nhiên có dự vọng, không nên vì tò mò nhất thời mà sờ lung tung.

“Anh biết.” Anh nhẹ nhàng nói nhỏ, cơ thể càng sát vào cô, gương mặt anh ma sát với cô. “Anh sẽ rất dịu dàng với em.” Ham muốn đã bị cô khơi gợi lên, anh không muốn đè nén mình nữa. Tay nhẹ nhàng cởi dây buộc áo choàng tắm, dưới ánh mặt trời chứng minh tình yêu của anh với cô....

Trong không khí tỏa ra mùi hoa cỏ say lòng người, người yêu và người được yêu, thực ra đều là một....

※ ※ ※

Sân trường Đại học G, tới bây giờ chưa bao giờ thiếu bóng người, gần đến cuối kì, vì kì thi cuối kì, nhiều người vui đùa ở thư viện, phòng ngủ, phòng học để bổ túc kiến thức. Dù sao Đại học không giống Cấp 3, kể cả bình thường bị điểm kém, đến năm lớp 12 các giáo viên vẫn tốt bụng sửa điểm cho đạt tiêu chuẩn. Ở đại học, trượt là trượt, nếu giáo viên không cho bạn gỡ điểm học kì, thì thành tích xấu sẽ đi theo cả đời.

Cho nên, dù là những sinh viên ngày thường rất ngang bướng, lúc này cũng phải bắt đầu mở sách giáo khoa ra. Nhưng, đây chỉ là phần lớn sinh viên, không có nghĩa là tất cả sinh viên. Ít nhất, không bao gồm những người trong câu lạc bộ phát thanh.

“Bạn học Thanh Thủy, xin bạn hãy nói vài lời.” Chủ tịch câu lạc bộ phát thanh của Đại học G đang cầm Microphone, nhắm mắt theo đuôi “Hoàng tử Satan” nổi tiếng toàn trường, hai thành viên câu lạc bộ làm nhiệm vụ khiêng bộ loa đặt giá duy nhất của câu lạc bộ phát thanh theo sát sau lưng chủ tịch.

“Tránh ra.” Thanh Thủy Ngự Thần không nhin được lườm chủ tịch câu lạc bộ phát thanh một cái. Từ sáng nay đã bắt đầu quần lấy anh, bây giờ giữa trưa, vẫn ở bên cạnh anh. Phiên đến mức khiến cho người ta chán ghét.

“Anh chỉ cần nói vài câu là được, anh vừa nói xong, tôi lập tức đi luôn.” Chủ tịch câu lạc bộ phát thanh nịnh nọt mà cười nói. Anh cũng hoàn toàn bất đắc dĩ mới phải đi làm chuyện này.

Phỏng vấn, hoàn toàn không phải là chuyện câu lạc bộ phát thanh bọn họ muốn làm, chỉ là sau một trận phong ba bão táp, câu lạc bộ phát thanh vì lỗi thời mới bị đánh giá là một trong mười câu lạc bộ “nát” nhất của Đại học G, hơn nữa còn đứng đầu bảng. Mà câu lạc bộ truyền thông, sau khi bán tập san, liền như cá chép trở mình, thoát khỏi danh tiếng câu lạc bộ “nát” nhất trường. “Thật đó, chỉ cần nói vài lời là được rồi.” Anh chưa xót nói, chỉ thiếu nước chưa quỳ xuống thôi.

“Tránh ra.” Vẫn là hai chữ trước sau như một đó, Thanh Thủy Ngự Thần lạnh lùng trừng mắt, bước nhanh hơn, không muốn lãng phí ở đây.

“Thanh Thủy Ngự Thần!” Âm thanh to rõ quen thuộc khiến anh dừng bước, cũng khiến cho chủ tịch câu lạc bộ phát thanh ở sau lưng xóc lại 12 vạn phần tinh thần. A...! Nhân vật nữ chính trong truyền thuyết đến, không chừng còn có thể phỏng vấn trực tiếp ở hiện trường.

“Thanh Thủy, anh đứng lại đó cho em!” Giữa trưa, cố gắng bước thật nhanh tới trước mặt người kia, Lãng Hảo Hảo túm cổ áo người trước mặt, “Anh... anh hôm qua thực sự rất quá đáng!” Hôm qua anh tự tiện hành động, hại cô đến giờ vẫn còn đau nhức.

Thì ra những điều ghi trên sách là thật, lần đầu tiên của phụ nữ, không những lần đầu tiên máu chảy đầm đìa, mà lần đầu tiên còn đau muốn chết!

“Quá đáng?” Anh nhìn cô, đôi mắt phượng quyền rũ lóe lên, ngón tay thon dài trắng nõn chạm nhẹ vào chóp mũi cô, “Anh chỉ biết em là người bắt đầu.”

“Này –” cô chậm chạp, “Dù là em bắt đầu, anh cũng phải biết không chế chứ!” Bình thường không phải anh cực kỳ bình tĩnh sao? Sao đến lúc làm chuyện đó lại thay đổi hoàn toàn như vậy? Tối hôm qua một đêm cô không về, đến bây giờ cô vẫn chưa biết lúc trở về phải giải thích như thế nào.

“Không chế? Quá phiền phức.” Anh không hề muốn đè nén bản thân mình.

“Phiền phức?!” Lãng Hảo Hảo trừng mắt, hung hăng kéo Thanh Thủy Ngự Thần lại gần mình hơn, “Đáng chết, anh có biết, em vẫn là học sinh!” Cô không từ chối giao mình cho anh, nhưng chắc chắn, chắc chắn không phải lúc này, ở tuổi này.

“Cậu nói, các cậu đã...?” Một âm thanh bén nhọn mang theo hưng phấn và không dám tin chen vào, chủ tịch câu lạc bộ phát thanh run rẩy cầm microphone. Trời ơi, anh lại có thể nghe thấy loại tin tức chấn động như thế này!

Quá để ý trút giận chuyện tối hôm qua, cô hoàn toàn không chú ý có người xung quanh, buông cổ áo Thanh Thủy Ngự Thần ra, Lãng Hảo Hảo nhúc nhúc đầu nhìn xung quanh một vòng, các sinh viên khác như hóa đá còn chủ tịch câu lạc bộ phát thanh của Đại học G đang cầm microphone cười đến phát ngốc.

“Bây giờ cậu không trực tiếp phải không?!” Bước một bước dài, cô đi đến trước mặt chủ tịch câu lạc bộ phát thanh, không khách khí mà cướp lấy Microphone trong tay anh ta hỏi. Tốt nhất câu trả lời của anh ta là không phải như cô nghĩ.

“A, cậu cũng biết.” Chủ tịch câu lạc bộ phát thanh cười lằng lằng. Ai có thể biết được, muốn Thanh Thủy Ngự Thần nói vài câu quá khó, nhưng bây giờ lại có thể trực tiếp toàn bộ tin tức chấn động này trong radio của trường.

Lăng Hảo Hảo nhìn thật kỹ người đang ngu ngốc cười đến rách cả miệng, sắp giận đến mức đánh một quyền vào bụng anh ta, quay đầu nhìn về phía Thanh Thủy Ngự Thần, “Sao anh không nhắc em?” Tính cảnh giác của anh trước nay đều rất cao, không lí gì lại không biết có người ở bên cạnh ghi trực tiếp cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Quên.” Anh buông tay ra, lạnh nhạt nói, chuyện này nói ra cũng tốt, dù sao anh vốn không định che giấu.

Quên?! Khóe miệng của cô không ngừng run rẩy, một câu nói quên, lại khiến cả trường biết chuyện của cô và anh. Lần này, cô không cần tốn tế bào não ít ỏi để suy nghĩ lí do cả đêm không về rồi, đoán chừng chờ lúc cô về nhà, anh hai đã sớm nói chuyện này với cha mẹ rồi.

Thượng Đế! Người ở đâu?

21. Chương 10-1

Cao Cung Mỹ Huệ đi rồi, trở về Nhật Bản, lúc sắp đi còn để lại một bức thư cho Lăng Hảo Hảo, nói là hoàn toàn hết hi vọng với Ngự Thần rồi. Mà chủ nhân nhà Thanh Thủy, chủ tịch tập đoàn Thanh Thủy Long Giới lại dẫn vợ từ Nhật Bản sang Trung Quốc, nguyên nhân là, vì con trai của mình đã yêu con gái của người khác.

Bên trong phòng khách sạn Shangri-La.

Lăng Hảo Hảo lại không tự nhiên kéo váy trên người, nói với cha mình là Lăng Húc Nghiệp: “Cha, con có thể thay bộ quần áo khác không?!”

Lúc còn ở nhà trẻ cô đã khinh thường chuyện mặc váy rồi, nhưng hôm nay cô lại bị bắt mặc vào thứ đồ chơi này, mẹ còn khoa trương hơn, chèn tóc cô ngắn giống con trai, kẹp cái nơ hình con bướm lên đầu cô. Thật là, hôm nay họ đi gặp Tổng thống sao?

“Thay cái gì mà thay, ngồi xuống!” Cha Lăng liếc con gái một cái, lạnh lùng nói. Hôm đó, con trai trở về báo nguyên nhân con gái cả đêm không về, khiến ông giận đến mức suýt nữa bệnh tim tái phát. Còn chưa tốt nghiệp đại học, còn ra thể thống gì nữa!

“Ông xã!” Mẹ Lăng ở một bên hơi lo lắng nói, “Liệu người nhà Thanh Thủy có từ chối chấp nhận nó không?”

Tập đoàn tài chính Thanh Thủy, tập đoàn lớn nhất nhì Nhật Bản, giậm chân một cái cũng có thể làm rung chuyển nền kinh tế Nhật Bản, thậm chí cả nền kinh tế Châu Á. Mặc dù tập đoàn Lăng Thị ở Trung Quốc cũng là một tập đoàn lớn, nhưng so với tập đoàn Thanh Thủy vẫn kém hơn một nửa. Con gái tự nhiên thất thân, nếu nhà Thanh Thủy không chấp nhận, bằng tiền tài và quyền thế, nhà họ Lăng cũng không thể dè ngã nhà Thanh Thủy.

“Chắc sẽ không đâu.” Cha Lăng nghĩ rồi nói ra. Ông và Thanh Thủy Long Giới cũng đã hợp tác mất lần, theo ông thấy, ông ấy không phải người sẽ trốn tránh trách nhiệm.

“Ai, mẹ, chuyện này có gì phải lo lắng chứ, không chấp nhận thì không chấp nhận chứ sao.” Lăng Hảo Hảo nửa gục xuống bàn, nửa mò lên trên bàn gặm đùi gà.

“Em đó, không hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ.” Lăng Tử Nhai cốc đầu em gái mình một cái, “Chỉ biết ăn thôi, khách còn chưa tới đây.”

“Này, anh trai, em với anh không thù không oán, sao đánh mạnh như vậy.” Xoa đầu, Lăng Hảo Hảo oán giận nói. Bình thường chỉ có cô đánh anh trai, bây giờ “hổ xuống đồng bằng bị chó khinh”, ai cũng có quyền đánh cô.

“Em còn nói nữa, gây ra chuyện lớn như vậy, hại cha mẹ tóc bạc đi bao nhiêu rồi.”

“Đâu có?” Lăng Hảo Hảo nhỏ giọng lầm bầm, cô cũng không cố ý, muốn trách thì trách thời điểm không tốt, không những bị người ta ăn hết, lúc nói chuyện còn bị phát sóng trực tiếp, huyên não cả trường đều biết.

Cạch!

Cửa phòng mở ra, hai nam một nữ theo sự hướng dẫn của bồi bàn tiến vào phòng.

“Cha, người nhận nợ tới.” Lăng Hảo Hảo để đùi gà trong tay xuống, bĩu môi nhìn người tiến vào.

“Im lặng, lát nữa cấm con gây chuyện.” Cha Lăng thấp giọng cảnh cáo, ngay sau đó đứng dậy, nghênh đón người tới, “Anh Thanh Thủy.”

“Anh Lăng.” Thanh Thủy Long Giới cũng lên tiếng chào hỏi, lần đầu tiên gặp mặt là ở Tokyo Nhật Bản nói chuyện làm ăn, ai có thể nghĩ rằng, lần gặp mặt này lại trong hoàn cảnh nói chuyện về con gái.

“Hai vị này là...” Lăng Húc Nghiệp nhìn hai người phía sau ông, trong lòng mơ hồ đoán ra thân phận của họ.

“Là vợ tôi Du Quý và con trai Ngự Thần.”

Quả nhiên đúng là Thanh Thủy Ngự Thần, Lăng Húc Nghiệp cẩn thận đánh giá người đàn ông đã làm con gái mình thất thân, dáng dấp không tệ, chiều cao cũng tương xứng với Hảo Hảo. Nhưng, cả người cậu ta lại tỏa ra tà khí khiến người khác kinh sợ. Hảo Hảo đến gần được cậu ta sao?

“Tới đây, ngồi đi.” Ông lên tiếng nói, “Đây là vợ tôi Hội Giai, đây là con trai Tử Nhai, đây là – con gái Hảo Hảo. Hảo Hảo, chào chú Thanh Thủy đi.”

“Vâng ạ.” Lăng Hảo Hảo đáp một tiếng, “Chú Thanh Thủy.” Ông là cha của Ngự Thần, dáng dấp cũng có năm phần giống Ngự Thần, tiếng Trung cũng rất giống Ngự Thần – hoàn toàn không nghe được ngữ điệu Nhật Bản.

Thanh Thủy Long Giới gật đầu một cái, thực sự không thấy cô bé trước mặt ông có điểm nào hấp dẫn con trai mình, nếu như là thiên kim tiểu thư, ở Nhật Bản có rất nhiều, ánh mắt của Thần luôn rất cao, lại coi trọng cô gái như thế, khiến ông không ngờ được.

“Anh Lăng, tôi nghĩ, mục đích hôm nay tới đây mọi người đều biết rõ, là vì chuyện của bọn nhỏ, tôi muốn hỏi ý kiến của anh Lăng trước.”

“Tôi muốn để cho hai đứa kết hôn, chắc anh Thanh Thủy cũng đã nghe chuyện con trai anh và con gái tôi hẹn hò, hai đứa đều yêu thương lẫn nhau, bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, để hai đứa kết hôn là chuyện tốt nhất.” Tóm lại, tiện nghi của con gái không thể cho người ta chiếm, chỉ có kết hôn mới bảo vệ được danh dự của Hảo Hảo.

“Kết hôn.....” Thanh Thủy Long Giới cúi đầu xuống, suy nghĩ một lúc, “Thần, con nghĩ sao?” Ông muốn nghe ý kiến của con trai mình.

“Kết hôn, con không có ý kiến.” Thanh Thủy Ngự Thần nhìn bàn Lăng Hảo Hảo ngồi ở phía đối diện, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhẹ đến mức khiến người khác không phát hiện ra.

“Cũng tốt.” Thanh Thủy Long Giới đã quyết định trong lòng, tuy ông không hài lòng với nàng dâu này lắm, nhưng nếu Thần đã thích, thì tùy Thần thôi.

“Anh Lăng, vậy quyết định thời gian để hai đứa cử hành hôn lễ đi, về phía trường học, tôi sẽ đi thương lượng.”

“Vậy quyết định như vậy, anh Thanh Thủy.” Đến lúc này Lăng Húc Nghiệp mới thả lỏng. Nhà Thanh Thủy, quả nhiên vẫn có trách nhiệm.

Quyết định rồi hả?! Cô còn chưa nói được lời nào. “Con không đồng ý!” Lãng Hảo Hảo lớn tiếng phát biểu ý kiến của mình. Dù sao cô cũng là người trong cuộc, tại sao không ai hỏi ý kiến của cô liền tùy tiện quyết định chuyện cả đời cô.

“Hảo Hảo, đừng nói lung tung!” Lãng Húc Nghiệp nhìn chằm chằm con gái quát lớn. Người ta chịu lấy nó, mà không hề phải mông quýt nợ, nó nên cười thầm, còn có gì không tốt mà không đồng ý.

“Đúng vậy, Hảo Hảo, con nghe cha nói, đừng đùa giỡn nữa.” Mẹ Lãng ở một bên khuyên. Sợ con gái từ chối khiến đoạn hôn sự này biến mất.

“Đúng vậy, đã huyền não khiến cả trường đều biết rồi, em không gả cho cậu ấy, còn muốn gả cho ai?” Lãng Tử Nhai nói xen vào.

Ban đầu chỉ nói là muốn nhà Thanh Thủy nhà chấp nhận cô, không hề nói muốn cô lập gia đình. Nếu như biết hôm nay tới để bàn hôn sự, đánh chết cô cũng không đến.

“Cha, người sẽ không nhẫn tâm nhìn con gái nhảy vào hố lửa sớm như vậy chứ.” Cô mới 21 tuổi, vẫn còn sớm để lập gia đình, đặc biệt là phải gả tới Nhật Bản xa gia đình cả vạn dặm. Muốn kết thông gia với người nước ngoài cũng không cần nhất thời nóng lòng như vậy chứ.

“Hố lửa! Con còn không biết xấu hổ mà nói, bây giờ con không lấy chồng, chẳng lẽ muốn cái bụng to ra rồi mới tái hôn sao?” Cha Lãng bực bội nói.

“Cháu – không muốn gả cho Thần sao?” Cuối cùng Thanh Thủy Long Giới bắt đầu chú ý đến cô bé trước mắt. Cô không hoàn hảo có lẽ là ấn tượng đầu tiên của ông.

“Không muốn.” Cô giương mắt nhìn Thanh Thủy Ngự Thần một cái, ngửa đầu trả lời. Không liên quan đến thể diện, chỉ là cô không muốn bị trói buộc sớm như vậy.

“Ồ.” Thanh Thủy Long Giới nhíu mày, “Cháu không biết Thần là đối tượng thích hợp nhất để làm chồng sao? Các cô gái thường thích vẻ bề ngoài, hơn nữa nhà Thanh Thủy lại có một người thừa kế duy nhất, ở Nhật Bản có rất nhiều cô gái thích nó.”

“Vậy thì sao, ở Trung Quốc, cũng có rất nhiều cô gái thích cháu.” Lúc học cấp 3, cô còn nhận được không ít thư tình của nữ sinh đấy.

Đúng là một cô gái đặc biệt! Hoàn toàn không bị rung động bởi bề ngoài và gia thế của Thần, khó trách Thần lại chung tình với con bé. “Tại sao cháu lại không muốn gả cho Thần, không thích nó sao?”

“Đương nhiên – thích.” Nếu như không thích, sẽ không trao thân cho anh.

“Vậy tại sao?”

“Quá sớm, cháu mới học năm ba đại học, nói chuyện hôn nhân, hơi xa quá. Nếu như hôn lễ năm năm sau cử hành, thì cháu cũng không phản đối.”

“Hảo Hảo, đủ rồi đó.” Cha Lãng kéo con gái, ra hiệu cho cô im lặng, “Anh Thanh Thủy, con trẻ nói lung tung, đừng trách nó. Tôi thấy hôn lễ này nên cử hành vào ngày 20 tháng sau.”

“Đương nhiên được, theo ý của anh Lãng là được rồi.” Có lẽ nàng dâu này sẽ mang đến không khí mới cho nhà Thanh Thủy.

“Con không...” Chẳng lẽ cô từ chối cả buổi đều không được sao?

“Cha.” Cuối cùng Thanh Thủy Ngự Thần đứng lúc đứng lên, “Con muốn ra ngoài nói chuyện với Hảo Hảo.”

“Được.” Thanh Thủy Long Giới gật đầu đồng ý, nói: “Không biết ý anh Lãng...”

“Đương nhiên là được, để hai người trẻ chúng nó ra ngoài nói chuyện cũng tốt.” Lãng Húc Nghiệp đẩy Lãng Hảo Hảo đang ngồi không lịch sự lắm. Để bọn chúng ra ngoài nói chuyện, có lẽ có thể bỏ ý định từ chối hôn sự của Hảo Hảo.

Miễn cưỡng đứng dậy, cô đi theo anh ra khỏi phòng.

※ ※ ※

“Này, tại sao anh lại đồng ý chuyện kết hôn.” Ở góc hành lang, Lăng Hảo Hảo hỏi Thanh Thủy Ngự Thần.

Anh và cô cùng tuổi, nhưng có thể chấp nhận bị vận mệnh trói chặt. Theo cô nghĩ, anh thích tự do hơn cô, phải phản đối mạnh mẽ chuyện kết hôn mới đúng chứ.

“Anh nghĩ em muốn tờ giấy kết hôn kia.” Hai tay anh ôm ngực nói. Hôn lễ – hình thức phiền phức, cử hành thì sao, thật sự có thể chứng minh hai người hoàn toàn thuộc về nhau sao? Anh không quan tâm hai người có nên tổ chức hôn lễ hay không, chỉ là lo lắng cho cô, cho nên mới đồng ý hôn sự này rồi.

Cái gì? Giấy kết hôn, chẳng nhẽ anh đang nói là giấy chứng nhận kết hôn.

“Em muốn tờ giấy kia, nhưng không phải bây giờ!” Cô còn rất trẻ, vẫn chưa muốn kiềm chế tính phóng dăng lại, cô muốn đi khắp nơi trên thế giới xem những nền văn hóa khác, muốn đặt chân lên mỗi quốc gia, muốn thanh xuân của mình tràn đầy màu sắc. Gả cho người khác, phạm vi sinh hoạt của cô chỉ có ở trong nhà, buổi sáng mỗi ngày chỉ có thể nhìn anh rời đi, buổi tối chờ anh trở về, thói quen đã hình thành sẽ khó thay đổi mà làm một người vợ tốt. Thay vì như vậy, bây giờ cô thà phản đối còn hơn.

“Ngự Thần, em còn có rất nhiều việc còn chưa làm, thực sự không muốn cứ như vậy lập gia đình.” Cô nghiêm túc nói với anh, “Em hi vọng anh có thể đợi em, chờ em hoàn thành những việc muốn làm, em nhất định sẽ gả cho anh.”

“Nếu vẫn gả, tại sao không phải hiện tại? Sau khi cưới anh cũng không phản đối em làm những chuyện em muốn làm.” Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi, đáng giá đến mức cô phải để ý như thế sao?

“Chuyện đó không giống nhau, đã trở thành vợ của anh, phải lo lắng nhiều thứ hơn.” Cô gả cho anh, đồng thời cũng là chủ nhân tương lai của nhà Thanh Thủy, mỗi lời nói hành động đều bị chú ý.

Cô kiên quyết từ chối, khiến lòng anh có cảm giác hơi thất bại, bây giờ gả cho anh, sẽ hỏng hết sao?

“Gả cho anh, anh đảm bảo em sẽ hoàn thành những việc em muốn làm, anh sẽ cùng em hoàn thành chúng.” Anh nắm tay cô đưa đến bên môi, nhỏ giọng nói. Mặt trời của anh, mỗi giờ mỗi phút anh đều sẽ ở cùng cô.

Lời nói của anh khiến cô cảm động, cô biết, lời hứa của anh là bảo đảm tuyệt đối, đã nói sẽ không hối hận. Nhưng lo lắng..... “Em...”

“Em biết không?” Anh cắt đứt lời cô, hôn mu bàn tay cô, “Anh hơi lo lắng về lời chú nói.”

“Lời cha em nói? Câu nào?”

“Em có từng nghĩ? Ở nơi này, rất có thể đã có con của chúng ta.” Anh cầm tay cô, đặt lên bụng bằng phẳng của cô. Con của họ, sẽ là cháu đích tôn nhà Thanh Thủy.

“Anh nói có – đứa bé?!” Ánh mắt của cô bỗng nhiên mở to,

“Ngày đó anh có dùng...”

“Nhưng lần thứ hai không dùng.”

Vậy..... Đứa bé, có khả năng sao? Thật khéo như vậy, chỉ một lần, liền hình thành trong cơ thể cô?

“Sẽ không trùng hợp như vậy.” Lăng Hảo Hảo không chắc chắn nói.

“Gả cho anh khó thế sao?” Anh vuốt mái tóc ngắn của cô, anh là người để cô dựa vào suốt đời, anh không thích nhìn thấy cô do dự.

Cô cúi đầu, yên lặng nhìn bụng mình, con của cô và anh, sẽ trông như thế nào? Có mắt của anh, lông mày của anh và tính tình nóng nảy của cô sao? Hay vẫn là mũi của cô, môi của cô và khí chất tà mị của anh? Thật kì lạ, cô lại bắt đầu mong chờ con của họ, thậm chí cảm thấy – kết hôn là một chủ ý tốt.

Chẳng nhẽ đúng như lời người ta nói, mỗi người phụ nữ đều có tình thương của mẹ, không thể dứt bỏ tình cảm đối với con mình. Dù cô còn không chắc chắn đứa bé có tồn tại hay không.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Có lẽ, gả cho anh cũng là một chủ ý tốt.” Cùng cô thực hiện giấc mộng của cô.

“Không hối hận chứ?”

“Không hối hận. Nhưng – ngày kết hôn em không mặc váy cưới.” Cô đưa ra thêm điều kiện. Hôm nay mặc váy, trói buộc tay chân, cả người cực kì không tự nhiên.

“Có thể.” Anh cũng thấy đáng về cô mặc váy hơi buồn cười, anh vẫn thích nhìn thấy bộ dạng tự do thoải mái của cô hơn.

“Còn nữa, em không muốn tạm nghỉ học.” Kỳ thi tiếng Anh, chỉ trong hơn mười ngày nhồi nhét, cô đã đạt được 61 điểm, thuận lợi vượt qua kì kiểm tra, cô, chắc chắn vẫn còn có khả năng học tập chưa phát hiện ra.

“Anh cũng không muốn để em tạm nghỉ học.” Anh gật đầu đồng ý yêu cầu của cô.

“Sau khi cưới, lúc em muốn trở về anh phải đồng ý cho em trở về.”

“Được.”

“Không được đổi ý.” Cô chạm vào đá huyết ngọc trên tai trái của anh.

“Tuyệt đối không hối hận.” Anh hôn đá huyết ngọc trên tai phải của cô, “Anh dùng đá huyết ngọc thề, lời nói ngày hôm nay, vĩnh viễn không lấy lại.”

Cho dù đến lúc tóc trắng xóa, anh vẫn sẽ yêu cô, mặt trời của anh.....

22. Chương 10-2

Hôn lễ 21 tuổi sẽ như thế nào? Có thể là thanh xuân hài hước cộng thêm những điều khác nữa. Ít nhất, khi chú rể cô dâu cùng mặc vest trắng xuất hiện trong hôn lễ, không có người nào không mở to mắt nhìn, mà ba phút sau, quanh hội trường hôn lễ cả trường cười hơn một giờ.

Dù sao đáng chấp chú rể đẹp như tiên nữ, như một bông hoa sen áp đảo toàn bộ phụ nữ tham dự hôn lễ, tóc dài đen bóng không bị buộc lên mà được xõa ở sau lưng, cả người tỏa ra tà khí, chẳng những không tổn hại đến vẻ đẹp của anh mà ngược lại lại càng thêm thần bí, quyến rũ đến kinh người.

Còn cô dâu, tóc ngắn xinh đẹp, khuôn mặt tuấn tú và cử chỉ phóng khoáng, cả người toát ra một vẻ đẹp trung tính. Hơn nữa hai người đều – cao, trong khoảng thời gian ngắn, khó tránh khỏi cảm giác đang phân cao thấp, làm cho người ta không biết ai là cô dâu, ai là chú rể.

Cô mặc vest có gì đáng cười sao? Nhìn khách mời cả hội trường cười đến mức không kiêng kị chút nào, Lăng Hảo Hảo kéo nơ trên cổ.

“Chủ tịch, hôm nay cậu thật đặc biệt.” Anh em nhà họ Kinh ở câu lạc bộ truyền thông cười đi tới bên cạnh Lăng Hảo Hảo, đã sớm đoán được hôn lễ của chủ tịch sẽ rất thú vị, không giống những hôn lễ khác, nhưng không ngờ lại nổi bật như vậy. Không những cô dâu không cùng cha đi đón khách, còn mặc vest giống chú rể, cùng là vest trắng.

Đáng chết, rõ ràng đang trêu chọc cô! Sau khi bọn họ kết hôn, cô nhất định sẽ “báo đáp” bọn họ thật tốt.

“Này, người phụ nữ kia, nghe nói cậu lên xe trước rồi mua vé bổ sung sau.” Giang Nội Xương cầm một ly cocktail đi tới xen vào hỏi.

Chuyện xấu thật sự sẽ nhớ mãi. Cho dù cô muốn quên, xung quanh thỉnh thoảng sẽ có người nhắc nhở cô.

“Họ Giang kia, đây là tin tức quá lỗi thời, bây giờ không còn phổ biến nữa rồi.” Lăng Hảo Hảo trợn mắt nói.

“Lỗi thời? Thật sao? Tôi nhớ hình như mới hai tháng trước...”

“A, chủ tịch, hôm nay cậu rất đẹp trai!” Hai giọng nữ đồng thời vang lên cắt lời Giang Nội Xương.

“Cám ơn.” Cuối cùng cũng có người biết nói tiếng người rồi.

“Thật không ngờ, cậu kết hôn sớm như vậy.” Khang Mỹ Lệ cầm một đĩa đầy thức ăn, vừa ăn vừa nói.

“Đúng vậy, nhưng, ưm, vẫn chúc phúc cậu 100%.” Quý Tuyên Tuyên cũng cầm một đĩa đầy thức ăn nói. Mặc dù nhảy vào nắm mồ hôn nhân quá sớm, nhưng, cũng may là ông chồng vừa đẹp trai lại có năng lực, muốn cô nhảy vào nắm mồ ấy, cô cũng nguyện ý.

“Cảm ơn, đúng rồi, Vũ Chiến và Hạ Thạch đâu?” Lăng Hảo Hảo hỏi Khang Mỹ Lệ và Quý Tuyên Tuyên, đến bây giờ cô vẫn chưa thấy hai người bọn họ.

“Hình như tới phòng nghỉ.” Khang Mỹ Lệ nghĩ rồi nói ra. Vũ Chiến luôn thích ngủ, tới phòng nghỉ, tám phần là đi ngủ, còn Hạ Thạch, từ trước đến giờ không thích những nơi như thế này, có lẽ là vì yên tĩnh.

Hảo Hảo hiểu rõ rồi gật đầu, bên tai bắt đầu vang lên hành khúc đám cưới.

“Chủ tịch, hình như cậu phải tới trước mặt cha xứ rồi, Thanh Thủy Ngự Thần đang đứng đó chờ cậu.”

“Mau đi đi, cô dâu đẹp trai nhất, chúc cậu hạnh phúc!”

“Tuyên Tuyên, Mỹ Lệ, cảm ơn các cậu!” Vui vẻ mà giơ tay hình chữ V, Lăng Hảo Hảo nhanh chóng bước về phía bục lễ....

“Cái đó.....” Trên đài cha xứ nhìn cô dâu chú rể cùng mặc âu phục màu trắng. Đã từng chủ trì hơn trăm hôn lễ, nhưng lần đầu ông gặp phải tình huống như thế này, “Cô dâu, con thật sự không muốn đổi lễ phục sao?” Ông hỏi lại lần nữa. Váy cưới, không phải là thứ cô gái nào cũng khao khát được mặc nhất ư?

“Không cần, thưa cha xứ.” Đã hỏi lần thứ năm rồi, có bắt đầu làm lễ không vậy!

“Cha xứ, xin hãy bắt đầu.” Thanh Thủy Ngự Thần ngẩng đầu nói.

“A, được, được!” Gật đầu, cha xứ mở kinh Thánh trong tay ra, “Thanh Thủy Ngự Thần, con có nguyện ý cưới Lăng Hảo Hảo làm vợ, cả đời bảo vệ con bé, tin tưởng con bé, chăm sóc con bé không?”

“Con nguyện ý.”

“Lăng Hảo Hảo, con có nguyện ý.....”

“Nguyện ý, nguyện ý!” Không đợi cha xứ nói xong, Lăng Hảo Hảo đã tự động cầm tay Thanh Thủy Ngự Thần, đeo nhẫn vào ngón áp út của anh.

Anh không có ý kiến gì cũng đeo nhẫn vào ngón tay cô, tính tình cô nóng nảy, có thể kiên trì đến bây giờ cũng không dễ dàng gì. Nghiêng đầu, anh hôn tín vật của bọn họ – đá huyết thạch, “Anh yêu em, dù sống hay chết, cũng không hối hận.” Đây là lời hứa của anh với cô.

“Yêu anh, dù sống hay chết, không hối hận.” Cô cũng hôn lên đá huyết ngọc trên tai anh.

“Cái đó, các con có thể trao nhẫn, chú rể có thể hôn môi cô.....” Cha xứ lúng túng nói lời cuối cùng, nhìn hai người dưới đài đã sớm đeo nhẫn, cô dâu chú rể đã hôn nhau rồi. Hôn lễ hôm nay, thực sự chủ trì cũng không giải thích được.

Mà trong tiếng cười, anh và cô nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người.

※ ※ ※

Trong phòng tân hôn lắp đặt thiết bị sang trọng, rèm cửa màu trắng được kéo lên.

“Đừng như vậy mà.” Trong phòng vang lên âm thanh hờn dỗi, “Chân của anh di chuyển xuống chút, đúng, cứ như vậy. Eo, thấp xuống bên kia, nếu không sẽ khiến em phải vất vả.”

“Hảo Hảo.” Âm thanh dễ nghe từ trước đến nay của người đàn ông lúc này lại khàn khàn vô lực, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Ai, đã bảo anh đừng nói chuyện, anh vừa nói, tư thế lại thay đổi.” Lăng Hảo Hảo cầm bản vẽ, ngồi ngay ngắn trên mặt ghế, giơ bút chì bên cạnh lên ngắm hình dạng, nói với Thanh Thủy Ngự Thần nằm trên giường cách đó không xa.

“Hảo Hảo, anh không muốn chơi cái trò nhảm chán này với em nữa.” Thanh Thủy Ngự Thần không chịu nổi ngồi dậy. Hôm nay là đêm tân hôn của họ, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, mà anh lại phải nằm trên giường làm người mẫu cho cô. Thậm chí cô còn dính lên lưng anh một đôi cánh lông vũ màu đen.

“Anh muốn thất hứa!” Cô nhảy dựng lên, nhảy đến trước mặt anh, lấy tay chọc vào lồng ngực trần của anh.

“Không phải thất hứa, mà lúc ấy em hoàn toàn không nói rõ với anh.” Nếu không anh sẽ không đồng ý chuyện này. Tay hướng về phía sau lưng, anh bắt đầu kéo đôi cánh trên lưng xuống.

“Đừng kéo!” Cô kêu lên, bắt lấy tay ngăn cản hành động của anh. Đôi cánh này cô vất vả lắm mới mượn được của câu lạc bộ kịch, theo cách anh kéo, nhất định có thể kéo đứt. “Anh tiểu nhân. Rõ ràng đã đồng ý sáng khoái như thế, đã nói tư thế buổi tối trên giường sẽ để em quyết định, nhưng bây giờ lại đổi ý.”

“Anh không có.” Anh hoàn toàn không phải đồng ý chuyện này.

“Anh có.”

“Không có.”

“Có, chuyện này anh có thể không tuân thủ, như vậy thì chuyện anh nói muốn cùng em hoàn thành những việc em muốn làm cũng là lừa em.” Cô giận dữ nói. Anh không biết, cô muốn vẽ anh biết bao. Bây giờ, anh rõ ràng muốn thất hứa.

“Không có, lời anh nói với em cho tới bây giờ không phải để lừa em. Hứa hẹn là thật, đồng ý với em cũng là sự thật.” Đối với cô, anh muốn để cô nhìn thấy vẻ mặt thật của mình.

“Vậy anh để cho em vẽ nhé, vừa đơn giản lại có thể chứng minh được lời hứa của anh là thật!”

Xem ra, hôm nay cô không vẽ anh thì sẽ không bỏ qua. Phụ nữ, quả nhiên là sinh vật phiền toái, nhưng đối với loại phiền toái này, anh lại không thể buông tha.

“Em đã vẽ chân dung anh rất nhiều rồi.” Cùng là một người, vẽ nhiều như vậy, cô không chán sao?

“Vẫn chưa đủ.” Vẽ anh, là niềm vui của cô, mỗi lần, cô sẽ tìm thấy trong đôi mắt quyến rũ của anh một vẻ khác. Tình cảm của anh không lộ ra ngoài, nhưng một khi đã lộ ra, tuyệt đối là chân thật nhất.

Anh chớp mắt môi mím, trong ánh mắt có vẻ thỏa hiệp, “Vậy tại sao lần này lại cần có đôi cánh màu đen?” Cô tạo hình cho anh, khiến anh có chút dở khóc dở cười, cả người trần trụi, chỉ có nửa người dưới được che bằng một mảnh vải lụa trắng, tóc đen trước giờ được chải chỉnh tề thì bây giờ lại bị cô xõa tung trên vai. Đôi cánh màu đen bị cô dùng băng dính dán vào lưng trần của anh.

“Làm ơn, có đôi cánh lông vũ màu đen sẽ càng giống Satan hơn.” Cô tới gần anh, lại loay hoay tạo hình anh, “Vậy, bây giờ không được lộn xộn nữa, cũng không được nói chuyện.” Cô dặn dò anh xong, ngồi vào ghế, cầm bút lên bắt đầu vẽ.

Đầu tiên vẽ hình dáng tổng thể của anh, cao lớn lại hoàn mỹ, khung xương của anh rất đẹp. Tiếp theo xử lí ngũ quan của anh, lông mày rậm, sống mũi thẳng, môi trái tim mỏng, còn có đôi mắt hẹp dài xinh đẹp quyến rũ. Anh từng nói ánh mắt của cô rất đẹp, anh bị đôi mắt cô hấp dẫn; nhưng ánh mắt của anh cũng hấp dẫn cô, đôi mắt xinh đẹp, bình tĩnh, lạnh giá như viên ngọc đen lại vì cô mà gợn sóng. Còn mái tóc đen dài, bóng loáng mà xinh đẹp, thể hiện khí chất chỉ riêng anh mới có..... Cô yêu anh như thế! Không chỉ vì vẻ bề ngoài của anh, mà còn bởi vì anh yêu cô. Cuộc đời cô bởi vì có anh mà có muôn màu muôn vẻ, nếu không có anh, cuộc sống sẽ không còn đặc sắc nữa rồi.

Cô nhìn anh chăm chú, cô – sẽ vẫn luôn vẽ anh, kể cả khi cô già rồi, anh già rồi; kể cả khi cô không cầm nổi bút chì nữa; kể cả khi anh và cô cùng nhắm mắt lại, mỉm cười dưới tuổi vàng.....

Yêu, thì ra có thể lâu như thế.....

※ ※ ※

“Đừng nhúc nhích nữa, kiên trì thêm chút nữa, em còn vài nét nữa là vẽ xong rồi.” Buổi trưa yên tĩnh, Thanh Thủy Ngự Thần ngồi tựa vào cây đa trong sân, Lăng Hảo Hảo cầm bút chì vẽ người trước mắt. Nhanh chóng vẽ nét cuối cùng, cô đặt bản vẽ trên cổ, đi tới bên cạnh anh, miễn cưỡng nhào vào lòng anh.

“Vẫn thích vẽ như vậy sao?” Anh ôm lấy eo cô nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Đã vẽ mười năm rồi, vẫn mang theo tâm trạng như lần đầu vẽ anh. Những năm qua, anh vẫn giữ lời hứa với cô, hằng năm đều dành thời gian cùng cô đặt chân lên khắp nơi trên thế giới, đồng thời thỉnh thoảng cho cô vẽ anh.

“Tại sao em chưa bao giờ vẽ phác họa thành tranh?” Vẽ thành bức tranh mới có thể giữ giá trị của nó, mười năm nay, cô chỉ vẽ phác họa anh.

“Quá tốn thời gian, vẽ phác họa nhanh, như vậy em có thể vẽ nhiều trạng thái khác nhau của anh. Sau này lúc chúng ta già đi, em có thể tỉ mỉ xem lại anh yêu em như thế nào.” Những bức vẽ này, mỗi một bức cô đều cẩn thận lưu lại.

Anh nhìn cô, thể hiện tình yêu của anh đối với cô, “Hảo Hảo, em là mặt trời của anh.” Mặt trời cả đời!

“Em biết, anh cũng là Satan của em, hoàng tử Satan vĩnh viễn của em.” Dưới ánh mặt trời, môi cô hôn lên môi anh.....

_____ Hoàn chính văn _____

Lời cuối sách:

Thằng thán mà nói, lúc đầu không định viết chuyện của “Lăng Hảo Hảo”, mặc dù rất thích cá tính của cô, nhưng lại ngại chiều cao của cô (cao 1m78, rất cao, có thể xứng với nhân vật nam chính!), nhưng, buổi chiều nào đó khi đi học, rảnh rỗi liền bắt đầu viết tiểu thuyết, viết viết, cuối cùng viết về Lăng Hảo Hảo, cũng là tình cờ thôi.

Cũng không muốn viết một cuốn tiểu thuyết quá liên quan, nên có rất ít tình tiết giống như người thật. Có thể nói là hai người khác nhau.

Trong lúc viết sách, lúc vui nhất là khi cùng người biên tập nói chuyện phiếm, mỗi lần lại có một phát hiện mới. Mới viết xong một cuốn, cả người mệt mỏi quá, muốn ngủ. Ừm..... Muốn ngủ rồi, tạm biệt! Quyền sách được hoàn thành với TXT (ta thích) vì nó sửa và chế tác lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-troi-cua-anh-satan-cua-em>